

Zvoneći Kedri
Rusije

Po tvrdnji Anastasijinoj, u tekst su utemeljena povezivanja slova i kombinacije reči, koje

BLAGOTVORNO UTIČU NA ČOVEKA

Osetiti taj uticaj je moguće pri čitanju, kada na sluh ne utiču zvuci koje ispuštaju veštački predmeti i mehanizmi. Prirodni zvuci - pevanje ptica, šum kiše, šuštanje lišća na drveću – pojačavaju pozitivan uticaj.

U momentu izlaska knjige,
ovo kazivanje Anastasije je potvrdilo
više od pet hiljada pisama čitalaca.

Zahvalnost!

*Zahvaljujem svim svojim prijateljima iz Ekološkog centra »Anastasija« na nesebičnoj podršci, pomoći i ogromnoj pokretačkoj energiji koju su mi pružili!
Bez njih sigurno ne bih uspela da ostvarim svoj san i ovaj veliki projekat!!!*

BESKRAJNO HVALA SVIMA!

Zoja Begolli

Vladimir Megre

**PROSTRANSTVO
L J U B A V I**

3. knjiga

Prevod sa ruskog
Zoja Begolli

Beograd, 2007.

Naslov originala:

В. Мегре

Пространство любви

Санкт-Петербург

«Диля Паблшинг» 1999.

издание исправленное и дополненное

**Ova knjiga nastavlja priču o neobičnoj ženi,
koja poseduje obdarenost praroditeljsku
i znanja praizvora istinska.**

*Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne može biti reprodukovan,
u ma kakvoj formi, bez pismenog odobrenja vlasnika autorskih prava.*

*Izdavanje dela bez dozvole Autora V. Megrea
smatra se protivzakonitim i kažnjava se po zakonu.*

PREDGOVOR

Kada ste počeli da čitate knjige iz serije »Zvoneći kedri Rusije« autora V. Megrea, verovatno ste bili zatečeni neobičnim sklopom reči u rečenicama, ponekim arhaičnim izrazima, koji se gotovo više uopšte ne koriste u savremenom jeziku.

Anastasija tvrdi na početku svih knjiga:

»U tekst su utemeljena povezivanja slova i kombinacije reči, koje

BLAGOTVORNO UTIČU NA ČOVEKA«.

U knjizi »Prostranstvo Ljubavi« se kaže:

»Rečima je sve činila, običnim, našim rečima. Samo je neophodno da se začuju na pravom mestu, u pravo vreme, i da sa jasnom doslednošću budu izgovorene. Učiniti to umom, teško je. Moguće, da baš ta čistota pomisli o kojoj govori Anastasija, i raspoređuje reči automatski, po određenoj logičnoj utemeljenosti, te zato i jesu delotvorne».

Zato Vas molim:

Nemojte gubiti vreme i baviti se gramatičkom analizom, već se prepustite svojim osećanjima, a Anastasija, i autor V.N. Megre će Vas provesti kroz jedan čudesan svet, dobar, topao, pun nežnosti i Ljubavi!

Čudesna, uzbuđujuća serija »Zvoneći kedri Rusije« o filozofiji življenja na jedan, za našu civilizaciju, »nov« način, u suštini je vraćanje našim praisvorima, našim praiskanskim korenima. Ovo su knjige koje donose nešto, već poodavno zaboravljeno: Dobrotu, Lepotu, Ljubav, Razumevanje, Stvaranje i upoznavanje svojih praisvora! Vraćanje Prirodi i svom Predodređenju!

Po Anastasijinoj tvrdnji, niko ne može dostići čoveka iz veoma jednostavnog razloga: Bog je stvorio najsavršenije biće u Vaseljenu, nalik sebi – **ČOVEKA**. Samo čovek, i niko više, poseduje sve energije Vaseljene i, što je najbitnije, Osećanja! I najvažnije među njima, osećanje Ljubavi! Niko nije i ne može biti savršeniji od čoveka!

Jedna čitateljka mi je rekla, dok smo razgovarale o knjigama:

»Reči i misli teku kao bistri potok, donoseći neverovatan spokoj i radost u Duši«.

A Anastasija kaže u trećoj knjizi:

»DUŠOM OTVORENOM NA ŽIVOT POKUŠAJ DA POGLEDAŠ. OČISTI MISAO OD TAŠTINE JALOVE I TADA ĆEŠ UGLEDATI SVET, TVORCA VASELJENE I SEBE«.

Prepustite se i uživajte u lepoti!

Zoja Begolli

SLEDEĆI HODOČASNIK

Evo je! Ponovo je preda mnom velika sibirski reka Ob. Stigao sam do tog severnog zaseoka, kod koga se završavao redovan transportni saobraćaj, i stajao na obali. Za dalje kretanje ka mestu odakle je moguće peške kroz tajgu stići do Anastasijine poljane, bilo je neophodno iznajmiti čamac ili brodić. Na jednom od mnogobrojnih čamaca ukotvljenih duž obale, sređivala su ribarsku opremu trojica muškaraca. Pozdravio sam se sa njima i rekao da sam spreman dobro da platim onome ko me odvede do određenog mesta.

- Jegorić kod nas radi taj posao. Uzima pola miliona za dostavu - odgovorio je jedan od muškaraca.

Odmah me je uznemirilo upozoravajuće obaveštenje da neko ovde, sa određenim ciljem, radi na prevozu ljudi ka malenom sibirskom seocetu zabitom usred tajge. Svega je dvadeset pet kilometara od njega do Anastasijine poljane. Pri tom zacepljuju takvu ogromnu sumu. Znači da ima zainteresovanih. Potražnja rađa ponudu i cenu. Licitacija je na severu neumesna, te upitah:

- Kako da nađem tog Jegorića?

- Negde je u naselju. Najverovatnije kod prodavnice. Eno, kod brodića se mangupčići ludiraju, a unuk Jegorićev, Vasjatka, je sa njima. On će otrčati, njega zamoli.

Vasjatka, bistar dečaćić od dvanaestak godina, tek što sam ga pozdravio, odjednom ispali brzim govorom:

- Treba da otputujete? Kod Anastasije? Sad ću ja! Za tren oka ću pozvati dedu!

I ne sačekavši odgovor, poskakujući otrča do naselja. Bi mi jasno: odgovor mu nije potreban. Očigledno, svi nepoznati ljudi u ovim krajevima, po Vasjatkinom mišljenju, imaju cilj isti.

Smestivši se na obali reke, čekao sam. Nemajući šta da radim, posmatrao sam vodu i razmišljao.

Ovde je verovatno kilometar širine, od jedne do druge obale. Usred tajge, kojoj se kraj ne vidi ni iz aviona, dostojanstveno kroz vekove protiče voda, šta li je odnela ona iz prošlosti, ni traga ne ostavivši? Šta pamti, do današnjih dana, voda obska? Možda pamti kako je Jermak, osvajač Sibira, sateran neprijateljem uz obalu Oba, sam s mačem u rukama napad odbijao, u vodu je iz smrtonosne rane krv njegova kapala, a potom je voda nekuda iznemoglo telo odnela... Šta je pokorio Jermak? Možda su akcije njegove na savremene nalik, na uzimanje reketa? Da poredi, verovatno, danas može samo reka.

Možda su značajnije za reku najeзде vojske Džingis Kana? Horda se njegova u davnini ogromnom smatrala. U novosibirskoj oblasti postoji rejonski centar, zove se Ordinsko, a u njemu selo koje se zove Džingiz. Možda pamti ta voda kako su se povlačile horde Džingis Kana sa opljačkanim blagom, kako su vezali mladu Sibirku, a vezir moćni ju je molio strasnim rečima i zaljubljenog pogleda da bez otpora, po želji svojoj, krene sa njim. Čutala je sibirski devojka spuštenog pogleda. Svi vojnici veziru potčinjeni već su pobegli, a on joj je i dalje govorio nešto, za ljubav moleći. Zatim je na sapi konja nju i bisage sa zlatom nabacio, u sedlo skočio i ka obali Oba, spasavajući se od potere, jurnuo na vernom konju svom. Potera ga je sustizala. Vezir im je zlato bacao, a kad su bisage ostale prazne, sa sebe je kidao odlikovanja skupocena, dobijena za

pokoravanje raznih zemalja i na travu, pod noge goničima bacao, ali Sibirku nije puštao. Sav u peni, konj ga je do čamca, ukotvljenog uz obalu Oba, doneo. Vezir je čvrsto vezanu devojkicu sa konja pažljivo spustio i u čamac smestio. Zatim je i on uskočio. No, dok je od obale motkom čamac gurao, strela pristižuće potere ga probode.

Struja je čamac odnosila. Vezir, strelom proboden, na krmi je ležao, ne obazirući se na to kako se tri čuna sa vojnicima sve više približavaju. Devojkicu je sa nežnošću gledao, dok je sedela mirna, ćutljiva. I sam je ćutao, nemajući snage ma šta **da** kaže. Sibirka ga je posmatrala, potom, osmotrivši progonitelje, osmehnu se njima ili još nečemu, pokida konopce sa ruku svojih i u vodu ih baci. Uхватила je vesla Sibirka mlada... Nisu uspeli čamac sa devojkicom i ranjenim vezinom vojnicima da sustignu.

Na kakvo mesto, u kakva vremena ih je odneo vodeni tok? Šta sada, u trenu ovom, u uspomeni svojoj na nas, odnosi mutna voda rečna?

Možda najvažnijim, ti reko smatraš gradove velike? Danas se uzdiže na obalama Oba, bliže izvorima, ogromni grad - Novosibirsk. Njegove razmere i veličinu, osećaš li ti, reko? Naravno, jasno mi je šta reći možeš - vele, slivnika prljavih ima mnogo i zbog njih se voda iz reke, koja je ranije okrepljujuća bila, sada više piti ne sme. A šta da radimo, gde prljavštinu iz fabrika naših da izlivamo? Jer, mi se razvijamo, nismo kao naši preci. Naučnika je mnogo sada kod nas, mnogo je gradića naučničkih oko Novosibirska. Ukoliko svakojako đubre u tebe ne budemo izlivali, ugušićemo se sami, a i tako je već od smrada teško postalo disati, a u nekim rejonima smrdi, ne zna se na šta. Ti, sve to, reko, pokušaj da razumeš. Znaš dobro kakva je naša tehnika danas, i po tvojoj

vodi sada ne plove čunovi bešumni, već dizel brodovi. I moj je plovio brod vodama tvojim.

Eto, zanimljivo, pamti li reka mene? Kako sam brodom plovio najvećim od svih putničkih brodova u našem rečnom saobraćaju. Nije bio nov, naravno, taj brod, i kao kod svih dizel motora, zavrtnji su tako tutnjali, da su čak i u baru smetali da se muzika sluša.

Šta najznačajnijim smatra i u sećanju svom čuva reka? Ranije sam posmatrao njene obale sa visoke palube svoga broda, kroz prozore trpezarije, uz zvuke pesama i romansi Malinjina:

*Želeo sam u grad ujahati na konju belom,
Ali se gazdarica krčme osmehnula meni,
Sa mosta je, jasno, mlinar gledao mrko,
Ali ja ostah noćivati sa gazdaricom tom.*

Činili su se tako sićušnim i potpuno beznačajnim, movajuć se po obali ljudi. Sad sam se i sam među njima našao.

Razmišljao sam i o tome kako da ubedim Anastasiju da me ne sprečava da kontaktiram sa sinom. Čudna je, uopšte uzev, novonastala situacija. Ceo život sam maštao o sinu. Zamišljao, kako ću se sa njim, malenim, igrati. Potom ga vaspitavati. Kada poraste, postaće mi dobar pomoćnik. Zajedno ćemo se poslom baviti. Sina sada imam. Iako nije pored mene, divno je saznanje da postoji na zemlji neko najbliže, rođeno, tako željeno biće. Pre polaska sam sa ogromnim zadovoljstvom kupovao za svog mališana svakakve neophodne dečje stvari. Da sam kupovao - kupovao sam, a da li ću uspeti da mu ih uručim – još uvek je pitanje. Da

je moga sina rodila normalna žena, seljanka ili građanka, nevažno, sve bi bilo jednostavno i jasno. Bilo kojoj ženi bi bilo drago da se otac brine o detetu, da se trudi da obezbedi sve što mu je neophodno, da učestvuje u vaspitavanju. Ukoliko se to ne radi dobrovoljno, mnoge žene zahtevaju alimentaciju. Ali Anastasija – samotnica iz tajge, ima svoje poglede na život, svoje shvatanje vrednosti. Još pre rođenja sina je izjavila: »Nikakva materijalna bogatstva, po tvom shvatanju, njemu nisu potrebna. Imaće on sve vajkadašnje. U tebi iskrsava želja da doneseš bebi nekakvu besmislenu dranguliju, koja joj uopšte nije nužna. Ona je potrebna tebi, radi ličnog zadovoljenja, da kažeš sebi: - Kako sam dobar, brižan«.

Trebalo je tako nešto izgovoriti: »Nikakva materijalna bogatstva mu nisu potrebna«. Pa šta onda može dati roditelj novorođenčetu? Osobito otac? Vaspitavati odojčće očinski, još je rano. Kako onda ispoljiti svoj odnos prema njemu? Svoju brigu, kako onda iskazati? Majka dojkama hrani, njoj je lakše, ona je već u poslu, a šta otac da radi? U civilizovanim uslovima života, moguće je pomagati u domaćinstvu, kući, baviti se materijalnim obezbeđenjem porodice. Ali, Anastasiji sve to nije potrebno. Ničeg ona nema osim poljane u tajgi. Njeno domaćinstvo kao da samo sebe opskrbljuje, i nju u potpunosti opslužuje, što znači da će i mališana takođe opslužiti, čim uvidi da je on njen. Zanimljivo, kojim se novcem može obezbediti sebi nešto tako? Kupiti sebi pet hektara zemlje ili je uzeti u dugoročni najam, sada nije baš neki problem, ali kako, i za koji novac kupiti ljubav i odanost vučice, medvedice, bubice i orla? Neka samoj Anastasiji i nije ništa potrebno od dostignuća naše civilizacije, ali zašto dete treba da strada zbog takvog majčinog pogleda na svet? Čak je i igračkaka normalnih lišeno dete. I tu ona sve vidi na svoj

način. »Nisu potrebne detetu besmislene drangulije, štode mu, od Istine ga odvlače...« - kaže ona.

Po svojoj prilici, u njenim izjavama postoji prilična preteranost ili praznoverje najobičnije. Nije, valjda, badava čovečanstvo za decu tako mnogo igračkaka izumelo? Ali, da se ne bih sporio sa Anastasijom, zvečke nisam kupovao, nego sam kupio dečji konstruktor sa naznakom na kutiji: "Igra za razvijanje intelekta dece". I pelene za jednokratnu upotrebu koje ceo svet koristi. Dečje hrane, takođe, koja me je zaista oduševila lakoćom pripreme. Otvoriš kutiju, u njoj je hermetički zatvoren paket od nepromočive folije. Makazama otvoriš pakovanje, prespeš sadržinu u toplu vodu, promešaš i gotovo. Prah je raznovrstan: od heljde, pirinča, žitarica.

Na kutiji piše da prah sadrži razne vitaminske dodatke. Sećam se, ranije, dok je moja ćerka Polinka bila sasvim mala, za hranu se svaki dan moralo ići u narodnu kuhinju, a sad, kupi kutije i hrani svoje dete bez problema. Čak ni kuvati nije neophodno. Razmuti se u vodi i gotovo. Znao sam da Anastasija sebi ne prokuvava vodu, pa sam zbog toga, pre nego što kupim veću količinu, kupio jednu kutiju. Pokušao sam da razmutim prah iz kutije u vodi sobne temperature – on se rastvorio. Probao sam ukus – sasvim normalan, samo potpuno bez soli, jer za decu verovatno i treba da bude neslano. Zaključio sam da nikakve svoje argumente protiv ovog praška Anastasija neće moći da nađe. Apsurdno je lišavati se takve udobnosti. Moraće i svet naš tehnokratski početi da uvažava. Ne proizvodi on samo oružje, nego i o deci misli. Ali, najviše od svega izrečenog s Anastasijine strane, brinulo me je, pre svega svojom nejasnoćom, sledeće: Anastasija je govorila, da bih mogao da opštim sa

sinom, neophodno je da dostignem određenu čistotu pomisli, da se iznutra pročistim. Nije mi samo jasno, šta sam konkretno dužan da čistim u sebi.

Jasnije bi mi bilo da je rekla da treba da se obrijem, da ne pušim kada prilazim detetu, da odeću očistim. Ali ona – o spoznaji govori, o unutrašnjem pročišćenju. Gde se ta četka prodaje, uz čiju pomoć je unutra nešto moguće očistiti? A i čega ima tako prljavog u meni? Neka i nisam bolji od drugih, ali nisam ni gori. Kada bi svaka žena slične zahteve postavljala muškarcima, onda bi potpuno čistilište trebalo organizovati za čovečanstvo. Protivzakonito je to. Zato sam i nosio Anastasiji izvod iz građanskog kodeksa, u kome se kaže da jedan roditelj nema prava da bez osnova lišava drugog roditelja viđanja sa svojim detetom, čak iako su razvedeni. Naravno, zakoni naši Anastasiji ništa ne znače, ali to ipak nije beznačajan argument. Zakonima se većina ljudi povinuje. Sa Anastasijom bi takođe bilo moguće porazgovarati oštrije. Ali, sad sam posumnjao u svoju prvobitnu odluku, a evo zašto. U mom rancu, pored svega ostalog, bila su i pisma čitalaca. Nisam ih sva poneo zato što ih jako mnogo stiže. Sva ne bi stala u ranac. U mnogim se pismima čitaoci sa razumevanjem odnose prema Anastasiji. Nazivaju je mesijom, vilom iz tajge, Boginjom, stihove i pesme joj posvećuju. A neki sa njom, kao sa najbližijim prijateljem razgovaraju. Ta bujica pisama primorava i mene da traćim snagu na tumačenje postupaka svojih i izjava.

Tri sata sam bio prinuđen da čekam na obali pored Jegorićevog brodića. Bližilo se veče kada ugledah dva muškarca kako se približavaju, i Jegorićevog unuka sa njima. Prvi, stariji, izgledalo je da ima oko šezdeset godina, u ogrtaču od cirade i gumenim čizmama, crvenog lica,

vidno pijan, što je bilo primetno po ljuljanju u hodu. Drugi, mlađi, oko trideset godina, čvrste telesne građe. Kada su prišli bliže, video sam: u tamnosmeđu kosu mladog Sibirca upleli su se sedi pramenovi. Muškarac koji je bio stariji, čim se približi, reče:

- Zdravo putniče! Do Anastasije si odlučio? Odvešćemo te. Petsto hiljada za prevoz pripremi, i dve flaše pride.

Već mi je bilo jasno – nisam jedini koji pokušava da stigne do Anastasije, zato je i nadoknada tako visoka. Za njih sam ja sledeći hodočasnik do mesta Anastasijinog života. Ipak sam upitao:

- Zašto ste umislili da baš hoću kod neke tamo Anastasije, a ne naprosto u selo?

- U selo, hajmo onda u selo, ali bez obzira na to, petsto pripremi. Ako nemaš petsto, onda te ni do sela nećemo povesti.

Jegorić je razgovarao sa mnom ne baš ljubazno.

»Tako veliku sumu uzimaju za prevoz, a razgovaraju neprijateljski - pomislio sam - iz kog li razloga?«

Izbora, bez obzira na sve, nisam imao, i morao sam da pristanem. Ali, umesto da se Jegorić obraduje parama i što je još važnije, dvema flašama votke po koje je poslao mlađeg parnjaka, još se neprijatnije odnosio prema meni. Seo je pored mene na kamen i mrmljao sebi u bradu:

- U selo... Kakvo bre selo? Šest kuća jedva živih – celo selo. Nikome nije potrebno to selo.

- Da li često imate priliku da vozite goste kod Anastasije? Da li vam dobro ide taj posao sa prevozom? – pitao sam Jegorića da bih

započeo razgovor i smekšao njegovu neljubaznost. Ali, Jegorić je odgovorio razdraženo:

- A ko ih je zvao u goste? Nedotupavne budaletine koje niko nije zvao. Ništa ih ne zaustavlja. Ona ih je pozvala? Pozvala? Nije ih pozvala! Jednome je ispričala o životu. Knjigu je on napisao. Dobro. Piši. Ali, zašto odati mesto? Mi nismo odali. A on, jednom je sreo – o životu napisao njenom, i mesto odao. Čak su i babe shvatile: neće ona imati mira, ako se oda mesto.

- Vi ste knjigu, znači, čitali o Anastasiji?

- Knjige ja ne čitam. Saška, parnjak moj, knjigama se zanosi. A tebe nećemo odmah u selo odvesti. Daleko je. Motorčić brodića je oslabio. Kad stignemo do izbe ribarske – tamo ćemo prenoćiti. Ujutro će te Saška sam odvesti, dok ja budem pecao.

- Neka bude - saglasio sam se i pomislio: »Dobro je što Jegorić ne zna da sam ja autor knjige o Anastasiji«.

Saška, parnjak Jegorićev, donese votku. Potom su u brodić uneli ribarski pribor, kad Jegorićev unuk Vasjatka, umalo ne osujeti putovanje. Počeo je da moli dedu da mu da novac za novi radio aparat.

- Već sam motku za antenu dovukao, smislio sam kako da je postavim - pričao je Vasjatka - i kabl za antenu imam. Kada antenu u aparat priključiš, mnogo različitih stanica može da se uhvati.

NOVAC ZA GLUPOSTI?

Vidiš kakvog otresitog unuka imam - sa toplinom u glasu se pohvali Jegorić. – Ljubopitljiv je, zanatlija. Bravo Vasjatka! Treba mu dati novac.

Aluzija je bila jasna, te počeh da vadim pare, a Vasjatka, obodren pohvalom, nastavi:

- Moram o kosmonautima sve - sve da čujem. O našim kosmonautima i američkim. Kad porastem, postaću kosmonaut.

- Šta? Šta si rekao? – odjednom postade oprezan Jegorić.

- Kad porastem, postaću kosmonaut.

- Za takvu glupost nesuvislu, ti Vasjatka nikakve pare od mene nećeš dobiti.

- Nije to glupost uopšte – biti kosmonaut. Kosmonaute svi vole. Oni su – heroji, prikazuju ih na televiziji. U ogromnim kosmičkim brodovima oko Zemlje sve vreme lete. Sa raznim naučnicima direktno iz vasiona razgovaraju.

- A korist kakva je od njihove galame? Oni tamo lete, a u Obu ribe sve manje ima.

- Kosmonauti o vremenu sve ljude obaveštavaju. Unapred znaju kakvo će vreme biti sutra na celoj Zemlji - nastavio je da brani nauku Vasjatka.

- Čudna mi čuda! Ma, ti kod baba Marfe otidi, pitaj baba Marfu, a ona će ti za sutra, za prekosutra, i za celu sledeću godinu vremensku

prognozu reći. Ni pare neće tražiti, a tvoji kosmonauti? Petjine pare traće tvoji kosmonauti. Tvog oca novac.

- Da li kosmonautima država mnogo novca daje?

- A ta država tvoja, gde pare uzima? Oštro nezakonito, gde uzima država? Od Petje, tvog oca, država i uzima pare. Ja sam ribu lovio, Petja ju je u gradu prodavao, biznismen vešti je želeo da postane, a njemu država kaže: »Plati poreze, daj nam sav novac, jer mi, vele, imamo velike rashode«. I u Dumi galame li galame, gore nego babe pored krčaga. Svašta su izmislili, izumeli, pametnim sebe smatraju. Pogodnosti svakojake imaju, u toalete svoje prečiste idu, inteligentni su oni, a u reci voda sve zagađenija. Nećeš dobiti ti Vasjatka pare, dok glupost tvoja iz glave ne izvetri. I neću više nikuda putovati, neću pare za budalaštine da zarađujem.

Verovatno je od pijanstva Jegorić tako pao u vatru, da umalo nije otkazao putovanje. Zatim, kad je votku koju je doneo Saška direktno iz flaše popio, popušio, malo se primirio, te se mi uzverasmo na brodić. Vasjatki, naravno, pare nije dao, pa je pri tom još i gundao sebi u bradu nešto o gluposti ceo put.

Stari motor brodića je kloparao užasno. Razgovarati je bilo teško. U mukloj tišini se dokopasmo do stare lovačke izbe sa samo jednim malenim prozorčićem. Na noćnom nebu, počele su da se pojavljuju prve zvezde. Jegorić, ispivši na brodu bocu votke načetu na obali, promumla svom Saški:

- Oo-doh da s-spavam. Vi se tu pored vatre ili na podu izbe smestite. Čim se razdani, odvedi ga do našeg mesta.

Jegorić, već sagnut da bi ušao kroz majušna vrata izbice, ponovo se okrenu i ponovi strogo:

- Do našeg! Je-esi li raz-zumeo, Saška?

- Razumeo sam - mirno odgovori Saška.

Dok smo sedeli pored vatre i jeli ispečenu na uglju ribu, postavio sam Saški pitanje o Jegorićevoj rečenici, koja me je navela na oprez:

- Aleksandre, možeš li mi reći, šta je to »vaše mesto«, kuda ti je Jegorić naredio da me odvezeš?

- Naše mesto... ono se nalazi na suprotnoj obali od sela, odakle je moguće doći do Anastasijine poljane - odgovori mirno Aleksandar.

- Savršeno! Uzimate tako mnogo novca, a odvozite znači, ne onamo kuda treba?

- Da, tako radimo. To je jedino što možemo da uradimo za Anastasiju, da bismo krivicu svoju pred njom okajali.

- Kakvu krivicu? Zašto si mi priznao? Kako ćeš se sad iskrcati na »vašem mestu«?

- Pristaću tamo gde ti pokažeš. Što se tiče para, svoj deo ću ti vratiti.

- Zašto meni takve povlastice?

- Poznao sam te. Odmah sam te prepoznao, Vladimire Megre. Čitao sam tvoju knjigu i video tvoju fotografiju na koricama. Odvešću te kuda zapovediš. Samo, moram ti reći... Odnosi se mirno prema onom što ću reći. Razborito. Ne treba da ideš u tajgu. Nećeš stići... Otišla je Anastasija. Mislim, dublje u tajgu. Ili, negde drugde, neznano kuda. Sada se više ne može stići do nje. Poginućeš sam. Ili će te lovci ustreliti. Lovci

ne trpe tuđince u svojim šumama. Sa strancima se iz daljine obračunavaju, da ne bi podvrgavali sebe bespotrebnoj opasnosti.

Spolja gledano, Aleksandar je govorio skoro mirno, samo je zadržtao od neprijatnosti štap kojim je čeprkao po vatri, pa uznemireno poleteše, kao vatromet, iskre u noć.

- Ovde se nešto dogodilo? Šta? Prepoznao si me, pa onda i reci: šta se desilo? Zašto je otišla Anastasija?

- Imam potrebu da ti ispričam - prigušenim glasom odgovori Aleksandar – nekome da ispričam ko može da shvati. Ne znam odakle da počnem, da bi se razumelo, da i sam pojmem...

- Govori prosto, onako kako jeste.

- Prosto? Tačno, sve je sasvim prosto. Samo, potresa ta prostota. Saslušaj mirno, ako uzmogneš – bez prekidanja.

- Neću te prekidati. Suštinu reci. Ne oteži.

NEZVANI GOSTI

Aleksandar je počeo da govori sibirski spokojno, a ipak se osećalo unutarnje uzbuđenje u duši tog mladog Sibirca dok je sedeo pored mene.

- Kada sam čitao tvoju knjigu »Anastasija«, bio sam aspirant na Moskovskom univerzitetu. Zanosio sam se filozofijom i psihologijom. Izučavao religije Istoka. Sa oduševljenjem sam izučavao. I odjednom, Anastasija... Ne iza sedam mora, nego pored doma mog, u Sibiru, gde sam se rodio. Veliku sam snagu, logiku i smisao osetio u njenim rečima! Blisko sam nešto osetio, značajno! Pred tim neobičnim osećajem koji se rodio u meni, izgubila su sjaj učenja strana. Digao sam ruke od svega i vratio se kući, kao da sam ka svetlosti iz tame poleteo. Poželeo sam da vidim Anastasiju. Da popričam s njom. Kući sam se vratio i počeo sa Jegorićem da plovim ka mestu na obali, koje si u knjizi opisao. Proračunali smo gde se ono nalazi, Jegorić i ja. S vremena na vreme su i drugi pokušavali da se susretnu sa Anastasijom. Raspitivali se o tom mestu. Ali mi nikoga nismo odvozili tamo. Lokalno stanovništvo je imalo dovoljno pameti da proceni i ne podstiče hodočasnike. Ali jednom smo mi, tačnije, ja sam sam, bez Jegorića, dovezao na to mesto celu grupu.

- Zašto si to učinio?

- Tada mi se činilo da postupam ispravno, za opštu dobrobit. Bila su šestorica. Dva ugledna naučnika, i po svemu sudeći, velikih mogućnosti. Ili su oni, koji su stajali iza njih i koji su ih poslali, imali

velike mogućnosti. Ostala četvorica – zaštita. Naoružani su bili ti telohranitelji pištoljima. A imali su i drugo oružje u svom arsenalu. Imali su i pokretnu radio stanicu. Mene su pozvali kao vodiča. Pristao sam. Ne zbog para. Prvo sam dugo razgovarao s njima. Nisu krili da je cilj njihove ekspedicije – susret sa Anastasijom. Njihov rukovodilac, sedi čovek blagog lica, Boris Mojsejević je shvatao da Anastasija sama može učiniti za nauku više nego mnogi naučni instituti.

Spremali su se da je izvedu iz tajge, da joj stvore uslove za život kao u rezervatu. Da joj obezbede zaštitu. Boris Mojsejević je govorio:

- Ako to ne uradimo mi, učiniće neko drugi. Svašta se može dogoditi. Anastasija je – neobična pojava, mi smo obavezni da je čuvamo i proučavamo.

Pomoćnik Borisa Mojsejevića, Stanislav, inteligentan mladi čovek, iako na neviđeno, zaljubio se u Anastasiju. Saglasio sam se sa njihovim razlozima. Zakupili su mali brod od zadruga. Kolima su doneli na brod burad s avionskim gorivom.

Kada smo stigli do odredišta, oni su na uzdignutoj obali postavili šatore, i pozvali preko radio stanice helikopter.

Helikopter je bio opremljen aparaturom za fotografisanje iz vazduha, kamerom i još nekakvom neobičnom opremom. Helikopter je svakoga dana leteo nisko nad tajgom, i kvadrat po kvadrat snimao.

Dva naučnika su svakoga dana pregledala snimljeni materijal. Ponekad su i sami leteli do mesta koje ih je interesovalo. Tražili su Anastasijinu poljanu, na koju su planirali da se spuste. Zamislio sam uz koju će se tutnjavu prizemljiti na Anastasijinu poljanu helikopter, poplašivši sve živo. Setio sam se malenog Anastasijinog deteta, i

pomislio da urlik helikoptera može uplašiti i njega. Predlagao sam naučnicima da posle lociranja mesta gde se nalazi poljana, ne treba na nju da ateriraju. Predlagao sam im da, kada otkriju poljanu iz helikoptera, naprave kartu i odu do nje peške. Ali mi je Stanislav objasnio da bi Borisu Mojsejeviču bilo teško da prepešači tako dug put po tajgi. Stanislav je delio moju bojazan koja se ticala narušavanja mira stanovnika tajge, ali me je uveravao da će Boris Mojsejevič uspeti postepeno da umiri i Anastasiju i mališana. Četvrtog dana se sve i dogodilo.

- Šta se dogodilo?

- Kada je helikopter odleteo da napravi naredne video i foto snimke, a mi se bavili svako svojim poslom, jedan od stražara je ugledao kako se našem logoru iz pravca tajge, približava usamljena ženska figura. Obavestio je o tome Borisa Mojsejevića. Ubrzo je ceo logor posmatrao ženu koja se približavala. Bila je u lakoj bluzi, dugoj suknji, na glavi marama vezana tako, da je pokrivala i čelo i vrat. Stajali smo u grupi. Ispred svih, Boris Mojsejević i Stanislav. Žena nam je prišla. Na njenom licu nije bilo ni straha, ni zbunjenosti. Oči... Njene neobične oči su sa dobrotom, nežno posmatrale ljude. Od tog pogleda postalo je toplije. Činilo se, da nas ne gleda sve zajedno, već svakoga ponaosob. Nekakvo neshvatljivo uzbuđenje nas je sve zahvatilo. Kao da smo na sve zaboravili, svako se naslađivao, baškario u toplini koja je zračila iz neobičnih očiju. A njoj samoj, niko nije čak ni ponudio da sedne posle puta...

Progovorila je prva. Spokojnim i neobično prijatnim glasom reče:

- Dobar vam dan, ljudi.

A mi stojimo u mukloj tišini. Boris Mojsejević je prvi progovorio.

- Dobar dan - odgovorio je on u ime svih. – Predstavite se, molim vas, ko ste vi?

- Zovem se Anastasija. Došla sam do vas sa molbom. Opozovite, molim vas, svoj helikopter. On je nepogodan za ove krajeve. Vi tražite mene. Evo me. Odgovoriću na sva vaša pitanja, na koja mogu da odgovorim.

- Da, naravno, tražili smo vas. Hvala što ste došli sami. Mnogo problema je time otpalo - reče Boris Mojsejević. Ni on joj nije ponudio da sedne, iako su pored šatora stajali sto i stolice na rasklapanje, niti je pozvao Anastasiju u stranu, podalje od nas. Verovatno je od neočekivane pojave i on izgubio glavu. Odmah je počeo da objašnjava cilj našeg dolaska: - Da, vrlo dobro... Sami ste došli do nas, a mi smo upravo zbog vas stigli ovamo. Ne uznemiravajte se, helikopter ćemo odmah opozvati.

Boris Mojsejević je dao nalog starijem stražaru da se poveže preko radio stanice sa komandirovom helikoptera i vrati helikopter u logor. Njegovo naređenje je odmah izvršeno. Potom se okrenuo ka Anastasiji i već mnogo mirnije i sigurnije progovorio sa njom:

- Anastasija, sad će doleteti helikopter. Sešćete u njega zajedno sa našim saradnicima. Pokazaćete našim saradnicima poljanu na kojoj živite sa svojim sinom. Helikopter će se spustiti tamo gde vi ukažete, a vi ćete pokupiti svoga sina. Mi ćemo vas zajedno prebaciti do podmoskovskog skloništa. Tamo će sve biti uređeno kako vi kažete. Tako treba. Tamo vas niko neće uznemiravati. Ovo sklonište je pod stalnom zaštitom. Posle vašeg useljenja, biće pojačana straža. Samo ponekad,

kada je vama zgodno, sa vama će komunicirati naučnici. To će biti dovoljno obučeni ljudi. Vama će biti zanimljivo da se sa njima družite. A njima će biti interesantna vaša tumačenja nekih prirodnih i socijalnih pojava, vaša filozofija. Vi ćete, ako poželite, imati dostojnog pomoćnika. To je čovek, koji će stalno biti uz vas, on će moći da vas razume sa pola reči. On je, bez obzira na mladost, već ugledni, talentovani naučnik. Pri tom, zaljubio se u vas i pre nego što vas je video. Vi ste, tako ja mislim, dostojni jedno drugog, mogli biste postati dobar, srećan par. On je dostojan vas, ne samo po svojoj učenosti, nego i po načinu života. On je ovde. – Boris Mojsejević se okrenu ka Stanislavu, pokaza na njega rukom i pozva ga: - Pridi Stanislave, šta ti je? Predstavi se.

Stanislav priđe, stade ispred Anastasije i pomalo zbunjeno progovori:

- Direktno vas je zaprosio Boris Mojsejević. Vama se, Anastasija, to može učiniti neočekivanim, ali ja sam zaista spreman da vas zaprosim. Spreman sam da usvojim vašeg sina, i da se prema njemu odnosim kao prema svom detetu. Spreman sam da vam pomognem u rešavanju mnogih problema, molim vas da na mene računate kao na prijatelja.

Stanislav je gospodski naklonio pred Anastasijom glavu, uzeo njenu ruku i poljubio. Bio je otmen i lep. Kada bi Anastasiju presvukli u drugu odeću... Zaista bi mogli izgledati kao lep i dostojan par.

Anastasija je odgovorila Stanislavu nežno i ozbiljno:

- Hvala vam za ljubaznost upućenu meni... Hvala vam za brigu o meni - pa dodade: - Ukoliko vi zaista smatrate sebe dovoljno snažnim da bi darivali svoju ljubav, činili život druge osobe srećnijim i ispunjenijim, onda se setite, možda, među ljudima koji vas okružuju, među poznatim

ženama, postoji neka, životom nezadovoljna, iz nekog razloga nesrećna žena. Obratite na nju pažnju, zavolite je, učinite je srećnom.

- Ali, ja hoću da volim vas, Anastasija.

- Ja sam srećna sa drugim. Ne traćite na mene svoju snagu.

Postoje žene kojima ste vi potrebniji.

Boris Mojsejević je odlučio da pomogne zanemalom Stanislavu:

- Taj drugi, Anastasija, sa kim ste bili u prilici da se susretnete?

Vi, naravno, imate u vidu Vladimira, ali je on daleko od najboljeg primerka našeg društva.

- Slične ocene iz vaših usta, neće izmeniti osećanja moja.

Osećanjima nisam u stanju da upravljam.

- Ma, zašto ste se vi ipak susreli upravo sa Vladimirom?

Čovekom, tako dalekim od duhovnosti, nauke, pa čak i od normalnog načina života. On je naprosto običan preduzetnik. Zašto ste zavoleli baš njega?...

- U nekom trenutku sam odjednom počeo da shvatam - nastavio je Aleksandar - Boris Mojsejević, Stanislav i cela pristigavša s njima grupa, imaju jasno postavljen cilj – oteti, zarobiti Anastasiju na bilo koji način, i iskoristiti je samo za neke sopstvene interese, iskoristiti protiv njene volje. Nije važno čija je to ideja, njihova sopstvena ili naredba nekoga ko je iznad njih, oni će se truditi da ostvare zamišljeno. I nikakvi, čak ni najubedljiviji argumenti, neće ih zaustaviti. Možda je i Anastasija to shvatala. Nesumnjivo, nije mogla da ne shvata, da ne oseća njihove namere. Bez obzira na to, ona se do kraja odnosila prema muškarcima pred sobom, kao prema dobrim, bliskim ljudima. Iskreno i otvoreno je razgovarala sa nama o najskrivenijem, pa su taj njen odnos i iskrenost

zadržavali, ili tačnije, odlagali nasilje. Ona je tako uverljivo odbijala nasrtaje Borisa Mojsejevića i Stanislava da ohlade njen odnos prema tebi, da je obesmisllila njihova razmišljanja na tu temu.

Kažu, zaljubljena žena vidi u onome koga voli samo dobro, ma šta činio, ma ko on uistinu bio. Ali, njeni argumenti su bili druge vrste. Kada je prošlo prvo uzbuđenje posle Anastasijinog pojavljivanja, uspeo sam da neprimetno uključim diktafon.

Kasnije sam često preslušavao i analizirao izrečeno Anastasijom. Pamtim sve... I to »sve« preokreće svest.

- Šta preokreće svest? – Bilo mi je zanimljivo da doznam, kakvo Anastasija ima mišljenje o meni. Aleksandar nastavi:

- Posle pitanja Borisa Mojsejevića: »Zašto ste zavoleli baš njega?« - Anastasija je odgovorila jednostavno:

- Takvo pitanje je besmisleno postavljati meni. Niko od zaljubljenih neće uspeti da objasni zašto voli baš tog, koga voli. Svakoj zaljubljenoj ženi će najbolji i najvažniji na svetu biti samo jedan, samo njen izabranik. I moj voljeni je za mene – najbolji.

- Ipak, vi, Anastasija, ne možete negirati apsurdnost svog izbora. Neka se i slučajno dogodilo, ali je to ipak apsurdno. Vaša volja, sposobnosti, analitičnost uma, moraju da ohlade prvobitni zanos, da vam objasne svu neubedljivost tog čoveka u odnosu na druge. Porazmislite o tome.

- Razmišljanja govore upravo suprotno. U datom slučaju, na njih je besmisleno tračiti vreme. Ona samo uveličavaju tajanstvenu neophodnost onoga što se desilo. Treba prihvatiti sve, tako kako jeste.

- Prihvatiti apsurdnost? Paradoks?

- To samo na prvi pogled tako izgleda. Napravili ste dug put od Moskve. Uz teškoće ste se dokopali ovog mesta na obali. Postavljate pitanje o mojoj ljubavi. Ali ne dovodite u sumnju da je upravo paradoks to, što na veliku čistotu vezanu za ovu ljubav, ukazuju sami događaji koji su se desili u Moskvi. Bilo bi vam bolje da se zamislite nad njima tamo. Nije bilo potrebno da putujete tako daleko.

- Kakvi su se to događaji desili u Moskvi?

- Spolja gledano, sasvim obični. Ali samo spolja. Vladimir je, kako vi kažete prost i ni po čemu značajan poročan čovek, odbacivši sve, stigao u Moskvu iz Sibira, odmah posle susreta sa mnom. Stigao je da bi održao meni datu reč – da organizuje zajednicu preduzetnika sa čistim pomislama. On više nije imao novca, ali je ipak delao.

U Moskvi, na adresi: Tokmakova ulica broj četrnaest, postoji dvospratna zgrada. Tamo su ranije radili ljudi koji su vodili prvo udruženje preduzetnika. Zatim su rukovodioci udruženja otišli. Umiralo je udruženje.

Vladimir je ušao u to zdanje, a u njegovim opustelim, velikim i malim kabinetima nastala je živost. Tamo je pisao razna pisma, obraćajući se preduzetnicima. Radio je od ranog jutra do kasne večeri u svom kabinetu i ostajao tamo da spava. K njemu su dolazili, našli su se ljudi koji su počeli da mu pomažu, koji su poverovali u njega i u ono što je činio. Zamolila sam ga da to učini, dok je bio u tajgi na mojoj poljani. Pričala sam mu kako je to važno.

Stvorila sam i izložila mu plan delovanja. Cilj je bilo moguće dostići, ispunjavajući plan dosledno, kako je sazdan u mojoj viziji. Ali je prvo trebalo knjigu napisati. Uz njenu pomoć mnogo toga pojasniti i

rasprostraniti informaciju. Knjiga je trebala da pronade i poveže preduzetnike sa čistim pomislama. Da mu obezbedi sredstva za ostvarenje tog plana.

Ali je Vladimir radio sve onako, kako je sam shvatao i smatrao ispravnim. Skoro da me se nije ni sećao. Shvatio je važnost zamišljenog i živeo je sa tim. Išao je svojim putem, narušivši doslednost.

Na taj način je bilo nemoguće dostići cilj. Ali, on to nije znao i radio je sa neverovatnom upornošću, dovitljivošću. Počeli su da mu pomažu drugi ljudi, poverovavši u ideju. Lagano su izrastali izdanci novog saveza preduzetnika. Bilo je neverovatno, ali je on ipak malčice uspeo. Okupljali su se. I to su bili preduzetnici sa čistijim pomislama. Spisak njihovih adresa postoji, možete se uveriti.

- Pročitali smo taj spisak. Bio je objavljen u prvom izdanju knjige. Ali, moram da vas razočaram, Anastasija. Razočaram. Na spisku su se nalazila i takva preduzeća, kao što je, na primer, fabrika »Kristal«, moskovska fabrika koja proizvodi alkoholna pića. Njihova proizvodnja je nespojiva sa duhovnim poimanjem.

- Sve je na svetu relativno. »Kristal« možda i nije najgori u odnosu na druge. Pri tom, reč je o pomislama, kadrim da sve izmene. Sve ono od čega se sastoji svet današnjeg dana – plod je pomisli jučerašnjih.

- Mogu da se složim sa takvom izjavom. Međutim, vaš Vladimir nije uspeo da organizuje udruženje preduzetnika čistih namera. Uveravam vas, Anastasija, uzdali ste se u pogrešnog čoveka.

- Narušivši redosled događaja, Vladimir do cilja nije ni mogao da stigne. Nije imao ni elementarne mogućnosti, ni sredstava da rasprostrani informaciju, čak ni u granicama Moskve. Okolnosti mu nisu išle naruku,

on se lišio radnih soba potrebnih za nastavak svoga posla, sredstava za vezu i prenoćišta. Iselio se iz zgrade koja se nalazi u Tokmakovoj ulici u Moskvi. Izašao je sa nevelikom grupom ljudi – Moskovljana koji su mu pomagali. Izašao je, bez sredstava za puko preživljavanje. Bez mogućnosti da plati rad svojih pomoćnika, nemajući bilo kakav smeštaj, pa čak ni zimsku odeću. Ostavivši porodicu i ostavljen od porodice. A znate li o čemu je on razgovarao sa malom grupom Moskovljana, uputivši se ka metrou po ledenoj ulici? Pretresao je, kako sve započeti iz početka. I u takvom stanju je pravio planove, pokušavajući da nešto preduzme. On – preduzetnik. Oni, Moskovljani, išli su za njim, slušali ga i verovali mu. Oni su ga voleli.

- Iz kog razloga – dozvolite da pitam?

- Pa, vi pitajte njih, te Moskovljane - iz kog razloga, šta su u njemu našli. Pođite do zgrade u Tokmakovoj ulici i pitajte obezbeđenje, zašto su oni, smenjajući se na dežurstvima, donosili u kutijama i raznim zamotuljcima hranu, svaki put se trudeći da ga nahrane. Nastojali su da to učine tako, da ga ne uvrede darovima svojim. Oni, ti muškarci - čuvari, njemu nepotčinjeni, kuvali su kod kuća razne supe, borščeve i donosili da bi pojeo domaćeg bar malo. Oni su ga voleli. Zašto?

Isto tako, porazgovarajte kada dođete u tu zgradu, sa lepom ženom koja je tamo radila kao sekretar, bivšom glumicom, koja je igrala glavnu ulogu u filmu »Kroz trnje do zvezda«, odigravši dobru devojkicu sa druge planete. Veoma je dobro odglumila. U izuzetno dobrom filmu koji poziva da se čuva i voli Zemlja. Pitajte je, zašto se ona, radeći u drugoj firmi koja se nalazila u istoj zgradi, starala da neprimetno Vladimiru pomogne i, pomagala mu. Nije bila njegov sekretar, ali mu je pomagala.

Zašto se trudila da donese mom voljenom kafu ili čaj u vreme obeda? Udešavala je sve tako, kao da je firma njena snabdeva šećerom, biskvitima, čajem. U stvari, donosila je sve to iz doma svog. Bogata nije bila. Volela ga je. Zašto?

A on, Vladimir, snagu je svejedno gubio i umirao. Fizička snaga mu je nestajala. Ali je i u predsmrtnom stanju pokušavao cilj da dostigne. Da, on preduzetnik. A Duh njegov je moćan.

- Anastasija, govorite alegorijski, šta znače reči »svejedno je umirao«? To je u prenosnom smislu?

- To je u bukvalnom smislu. Nekoliko dana, dok je bio u Moskvi, njegovo fizičko telo je bilo skoro mrtvo. Obično, u takvom stanju ljudi leže nepokretni. A on se kretao i delao.

- Moguće, blagodareći vama, Anastasija?

- Sva ta četrdeset dva užasna sata, ni na jedan sekund, ni na tren, nisam prestajala da ga ogrevam svojim Zrakom. Ali, to je bilo nedovoljno. Moj Zrak ne bi mogao da zadrži život u telu, u kom slabi Duh. Ali se Duh Vladimirov borio. U stremljenjima svojim, Duh, smrt pristigavšu nije primećivao. On je Zraku pomogao. Potom su se u pomoć mom, Zraci drugi pojavili. Sasvim, sasvim slabašni i nesvesni, ali ih je bilo. To su Zraci onih, koji su ga okružavali u Moskvi i voleli.

Skoro mrtvo telo, počelo je da se ispunjava životom. Pred iskrenom Ljubavlju, ukoliko je ima u dovoljnoj meri, smrt uzmiče. U Ljubavi je – besmrtnost čovekova, u sposobnosti da pobudi prema sebi Ljubav.

- Mrtvo telo ne može da hoda. Vi ipak govorite alegorično, ne naučno.

- Iskustva ljudskih merila uvek imaju privremen karakter. Postoje Istine, ne samo za današnji dan.

- A kako da se onda sadašnji naučinci uvere? Nama su neophodni pokazatelji nepristrasnih instrumenata.

- Dobro. Kurska stanica. Tamo je postavljen foto-automat u metrou. Vladimir se jednog od tih dana slikao tamo u boji za propusnicu. Ta je fotografija možda još uvek sačuvana u zgradi na adresi: Lenjinski bulevar 42. Vladimir je možda takođe ima. Pogledajte pažljivo, videćete sva obeležja mrtvog tela, čak i telesna zatamnjenja, fleke na licu je zafiksirao automat. Ali ćete i život videti u očima. Duh borbe.

- A ipak ste samo vi mogli da ga spasete, Anastasija. Recite, zašto ste protraćili upravo na njega toliko svoje snage? Zašto?

- Nisam samo ja umešana u njegovo spasenje. Pitajte tri moskovska studenta, zašto su mu svojim novcem iznajmili stan? Zašto su oni, kada je on napokon shvatio i počeo da piše knjigu, propuštajući ispite, radeći gde stignu, noću napisan Vladimirov tekst prekucavali u kompjuterima svojim? Zašto? Možete to pitanje postaviti mnogim Moskovljanima koji su bili uz njega u teškim trenucima. Odgonetka tajne je u njima, a ne u meni. Zašto su Moskva, njeni ljudi, pazili, pomagali i verovali baš njemu?

To je ona, Moskva, takođe pisala knjigu. Ushićena sam tim gradom! Zavoleda sam ga! Nikakve režeće gvozdene mašine, bezumne kataklizme stvorene tehnokratskim svetom, nikada neće uspeti da satru u Dušama živućih u tom gradu ljudi, osećaj dobrote i ljubavi. Mnogi ljudi toga grada streme ka dobrom, svetlom – Ljubavi. Pored režećih mehanizama i uskomešanosti, oni osećaju veliku snagu i Blagodat njenu.

- Ma, Anastasija, to što govorite, zaista je neverovatno i uzbudljivo. To se nije moglo zbivati samo od sebe. To još jednom dokazuje neverovatnost vaših moći, neviđene mogućnosti Zraka koje vi posedujete. Vi ste očito obasjavali njime Moskovljane koji su bili u dodiru s Vladimirom. Sigurno nećete poricati da ste ih obasjavali? I sva čudesa ste tvorili vi.

- Ljubav je stvarala čuda. A Zrakom svojim sam zaista obazrivo doticala sve, koji su se družili s Vladimirom. Samo sam malčice pojačala već postojeće u njima, osećanja dobrote, ljubavi, stremljenja ka svetlome. Samo sam pojačala to, što je već bilo u njima. I knjigu je izdala Moskva. Prvi tiraž je bio mali, a knjižica tanušna. Ali su je ljudi kupovali. Rasprodala se brzo. Vladimir nije izvitoperio dešavanja u tajgi, on je valjano izneo doživljeno. Mnogim čitaocima sam ja delovala kao umna i dobra, a Vladimir – glup i ograničen.

Ljudi su u svojim domovima čitali izloženo, ne vodeći računa o tome, da se Vladimir nalazio sa mnom potpuno sam, u zabitaj sibirskoj tajgi. Njemu je tada sve bilo isuviše čudnovato. A neizvesno je, ko bi drugi mogao bez opreme da krene tako daleko u tajgu. I kako bi se ko ponašao, videvši to, što je video on. Vladimir je pošteno opisao događaje, a mnogima je delovao glupo. Eto, i vi pitanje postavljate: zašto upravo on? I zašto ja tako volim baš njega?

Dok je pisao knjigu, Vladimir je već mnogo toga drugačije poimao. On veoma brzo sve shvata. Oni, koji su bili u prilici da s njim razgovaraju, nisu mogli da ne primete to. Ali, Vladimir nije nastojao da ulepšava sebe, pređašnjeg.

TONOVI VASELJENE

Anastasija je pričala o tebi sa toplinom - nastavio je Aleksandar. – Sve je znala o ljudima i događajima. Govorila je: »Prvi, još neveliki tiraž knjige napisane Vladimirom, izašao je u Moskvi – i odmah uslediše ushićeni odzivi, stihovi, slike, pesme.

U knjizi su sačuvani, blagodareći iskrenosti iznošenja, mnome u Vaseljenu pronađeni povezivanja i simboli. Oni su ti, koji su pobudili kod ljudi neobična, blagotvorna, sveisceljujuća osećanja«.

Na ove Anastasijine reči, Boris Mojsejević se uzmuvaio i iznenada seo za stočić kraj šatora. Video sam: potrudio se da neprimetno uključi diktafon. Verovatno u potrazi za nekom važnom informacijom, potpuno je prestao da obraća pažnju na prisutne. Nije ponudio Anastasiji ni da sedne, misleći samo o tome, kako da što je moguće brže što više informacija dobije od nje. Uzrujano, sedi naučnik je postavljao pitanja:

- ...Naučnici raznih zemalja sveta, skupim specijalnim instrumentima pokušavaju da ulove neobične zvuke Vaseljene. Oni postoje. Nauci su oni poznati. Možda zasad ne svi, tek poneki. Možda, milijarditi deo. Kojim ih instrumentom vi opažate, Anastasija? Kojim uređajem je moguće napraviti odabir zvukova, koji su u stanju da sa određenim ciljem utiču na čovečju psihi?

- Instrument takav posedujemo odavno. Zove se – Duša ljudska. Duševno stanje i čistota, prihvataju ili odbacuju zvuke...

- Tako znači, dobro. Tako. Pretpostavimo. Vama je pošlo za rukom. Uspeli ste da nađete i odaberete iz milijardi, najbolje zvuke Vaseljene, a pri tom i povezivanja njihova. Ali, zvuk je moguće proizvesti samo uz pomoć uređaja, određenog muzičkog instrumenta. Kakve ovde ima veze knjiga? Pa, ona ne može da odjekuje.

- Da, knjiga nije zvučna. Ona kao notni list služi. Čitalac u sebi pročitane zvuke nehotice izgovara. Znači, skrivena u tekstu povezivanja, u Duši odjekuju u neizvitoperenom, prvosazdanom vidu. Oni Istinu nose i isceljenje. I nadahnućem Dušu ispunjavaju. Što u Duši odjekuje, nema snagu nikakav instrument veštački da proizvede.

- Na koji je način Vladimir sačuvao sve vaše znake, sam o njima ništa ne znajući?

- Govorne obrte Vladimirove sam upoznala. Jasno mi je bilo unapred: događaje, suštinu onoga što čuje, Vladimir izvrtati neće, čak će i sebe prikazati onakvim, kakav jeste. Ali, obeležja povezivanja nije preneo **sva**. Da nastavi da piše bilo je nužno. Jer, izneo je samo deo onoga što je znao, razumevao, kada je pisati započeo. Pisati, nastaviti pisanje. Njega je već i slava dotakla. Neviđena slava, još malo napora – i bilo bi organizovano udruženje preduzetnika. Iznenada, Vladimir je ponovo načinio nepredviđen mojom vizijom korak. Napustio je već plaćen stan, ostavivši Moskovljanima priliku da primaju komplimente čitalaca, seo u voz i oputovao iz Moskve.

- Zašto je to učinio?

- Sve vreme je želeo da pronađe potvrdu onoga što sam govorila. Potvrdu nauke o verodostojnosti postojanja raznih stvari o kojima sam mu pričala. Da ih dotakne. Zato je i odlučio da ne piše dalje. Oputovao je

na Kavkaz. Vladimir je otputovao iz Moskve da bi video svojim očima u gorama Kavkaza doljmene – drevne građevine, u koje su odlazili da umiru živi ljudi pre deset hiljada godina. Ja sam mu o tome pripovedala. Ispričala sam mu i to, koliko je važna praktična namena tih doljmena za one koji danas žive.

Vladimir je doputovao u grad koji se zove Gelenžik. U muzejima Krasnodara, Novorosijska i Gelenžika je sakupio materijale o doljmenima. Potom se susretao sa raznim naučnicima, arheolozima i etnolozima, koji su se bavili doljmenima. Pokazalo se da on poseduje više informacija o doljmenima, nego što ih ima neki muzej. Naravno, nastojala sam da mu pomognem neprimetno. Kroz usta ljudi koji su kod Vladimira dolazili, mnogo sam novih informacija u njega ulila, da bi, uporedivši ih, imao mogućnost da izvede svoje zaključke. Ali je i on sam delao brzo i odlučno. Kada je uporedio sve prikupljene informacije sa onim što sam mu ja govorila, kada su mu arheolozi pokazali najbliži put do doljmena, doznao je da ih je bilo još, ali da su razrušeni, jer im lokalno stanovništvo odgovarajući značaj nije pridavalo. Oni ih uopšte nisu zanimali. Vladimir je učinio nešto, što se moglo činiti nemogućim. Za tri meseca je izmenio odnos lokalnog življa prema doljmenima. Počeli su da dolaze do njih sa cvećem. Na inicijativu žena-etnografa Gelenžika, stvoreno je udruženje građana. Nazvali su ga u moju čast – »Anastasija«. To udruženje je otvorilo školu za vodiče ekskurzija, da bi pripovedali o doljmenima pridošlicama, da bi štitili doljmene, pazili na njih, umesto da ih ruše. Pripremali su i nove ekskurzije, nazvavši ih »Ekskurzije u razum.«

U Gelenžiku su vodiči počeli da govore o značaju Praizvora i o tvorevinama Tvorčevim veličanstvenim – o Prirodi.

- Anastasija, smatrate da je sve to zahvaljujući njemu? Vaše uloge u tome nema?

- Da sam tako mnogo mogla da učinim bez njega, onda bih uradila ranije. Veoma sam želela da to uradim. U jednom od udaljenijih doljmena u tim gorama, umiralo je telo moje pramajkice...

- Ali kako? Kako je moguće da jedan čovek, potpuno nepoznat, za tako kratko vreme izmeni odnos ljudi? I uspe da organizuje delotvorno udruženje? Kažete da su naučni materijali i svakojake publikacije bili poznati lokalnom stanovništvu, čim su o njima znali u muzejima. Ali, oni nisu uzbuđivali ljude.

- Da, bili su im poznati, ali ih nisu uzbuđivali.

- Zašto su baš njega poslušali? Kako je on to uspeo? Svest ljudsku je nemoguće tako brzo promeniti.

- Vladimir to nije znao. Nije znao da je nemoguće brzo svest menjati, zato je delao, i menjao. Otputujte u taj grad, pitajte razne ljude koji su ušli u to udruženje. Saznajte, kako se i zašto Vladimiru sreća osmehnula.

- Radovala sam se onome što se događa u tom gradu. Udruženje »Anastasija«... On se saglasio sa takvim nazivom kada su ga pitali. Zaključila sam da je to radi mene. Mislila sam, on počinje da me razume i voli. Zaista je mnogo toga spoznao, ali me nije zavoleo. Nije me zavoleo zbog toga, što sam mnogo grešaka učinila i zgrešila.

Ubrzo sam morala uvideti... pojmiti, da se na javi moje vizije ostvaruju. Biće ljudi preneti kroz razdoblje tamnih sila. Srećni će biti

ljudi! Dogodiće se ono, o čemu sam maštala ja, osim uzvratne ljubavi za mene. To je plaćanje zbog učinjenih grešaka, mog nesavršenstva i nedovoljne čistote pomisli.

- Šta se dogodilo? Zašto tako mislite? Uostalom, odavno je jasno svima da je on grub i neotesan. Verujte mi, Anastasija, kao stariji po godinama i kao otac porodice, reći ću vam da ni vaši roditelji ne bi odobrili sličan savez.

- Molim vas, ne sme se tako govoriti o onome, ko mi je drag. Ponekom se grubim Vladimir čini, ali ja znam drugu stranu.

- Ma, šta se to može znati o njemu? Poznato je svima, kakvim sebe može prikazivati preduzetnik, a on je tipični preduzetnik naših dana, to je jasno svima. Anastasija, vaš odnos prema Vladimiru je čisto predubedenje.

- Kakav god da je, on je moj. Pri tom ste i o mišljenju roditelja mojih potpuno pogrešno pretpostavili.

DUH PRAMAJKICE

Shvatila sam jednog jutra... – tiho je rekla Anastasija, a njen pogled kao da je prodro u prošlost. – Tog jutra Vladimir nije bio kod kuće, u stančiću koji je privremeno zakupio. Nisam mogla da ga tražim svojim Zrakom. Počinjao je dan, na koji je pre mnogo vekova umirala u doljmenu moja pramajkica. Na taj dan se uvek sećam nje. Nastojim da sa njom porazgovaram. I ona razgovara sa mnom. Vi takođe odlazite na groblja na dan sećanja na svoje rođake, da bi pomislili na njih, popričali. Ja to radim, ne odlazeći sa poljane. Moj Zrak mi pomaže da porazgovaram i vidim sa rastojanja, i oni osećaju moj Zrak. Tog dana sam se prisećala svoje pramajke, pokušavajući da sa njom, kao i uvek popričam, ali nisam osećala njene odgovore. Uopšte ih nisam osećala. Nije reagovala na mene. Tako nešto se nikada pre nije dešavalo. Tada sam Zrakom počela da tražim njen doljmen. Našla sam ga. Obasjavala sam ga iz sve snage. Pramajkica nije odgovarala. Nešto se dogodilo, meni nepoznato. U doljmenu Duha moje pramajkice nije bilo.

- Anastasija, objasnite molim vas, šta je to Duh čovekov. Iz čega se on sastoji?

- Iz svega nevidljivog što postoji u čoveku, uključujući i neke sklonosti, osećaje, stečene u vreme telesnog postojanja.

- Duh poseduje neku sličnost sa poznatim energijama?

- Da, to je energetski kompleks koji se sastoji iz mnoštva energija. Posle prekida telesnog postojanja određene ljudske jedinke, neki

od tih kompleksa podležu raspadanju na odvojene energije, potom se iskorišćavaju u biljnom i životinjskom sjedinjavanju, neophodnim prirodnim pojavama.

- Kakve je snage energetski potencijal u skupu nerazjedinjenih energija?

- U svakom su one različite. Najslabiji, čak ni gravitacionu energiju ne može da savlada. On se za tim ipak raspadne.

- Gravitacionu? Najslabiji... Njegovo ispoljavanje, da li se bar u nečemu može videti? Pipnuti? Osetiti?

- Naravno. Vazdušni vrtlog, na primer.

- Vazdušni vrtlog? Vazdušni vrtlog, koji čupa iz korena drveće, prevrće... Onda najmoćniji, kakvu energiju poseduje?

- Najmoćniji? To je On. Ne mogu do kraja da spoznam snagu Njegove energije.

- Onda, recimo, neki srednji?

- U kompleksu energija mnogih srednjih Duhova već je prisutna oslobođena misaona energija.

- Kakva je energetska snaga, potencijal, takvog srednjeg kompleksa?

- Odgovorila sam vam već: u njemu je prisutna oslobođena misaona energija.

- Šta to znači? Sa čim se može uporediti? Koja je njena definicija?

- Sa čim? Definicija? Vaš um, vaša misao, vaša svest, koju namoćniju energiju mogu zamisliti?

- Energiju nuklearne eksplozije. Ne, procese koji se odvijaju na Suncu.

- Sve što ste vi naveli, samo je mali delić oslobođene misaone energije. Što se tiče definicija, vi ih sami smišljate i koristite u međusobnim usmenim kontaktima. Ovde, ipak, nijedna od onih koje ste pronašli ne odgovara. Možete se koristiti time što znate, umnoženim na stepen beskonačnosti.

- Snaga energije Duha vaše pramajke, kakva je?

- U njemu je prisutna oslobođena misaona energija.

- Kako ste saznali o vašoj pramajci? Kako je i gde umrla? Ako se to desilo pre deset hiljada godina!

- Generacije mojih praroditelja su prenosile s kolena na koleno informacije o njoj – pramajci mojoj, koja je otišla da umire u doljmenu.

- Vama je ispričala o njoj vaša majka?

- Kada je moja mama poginula, bila sam mala i nesposobna da protumačim takvu informaciju. Deda i pradeda su mi sve ispričali o mamicama mojim.

- Da li je Duh moguće videti običnim ljudskim pogledom?

- Delimično da. Ukoliko se promeni percepcija spektralnosti, opažanje boja vidom, promeni unutrašnji ritam.

- Zar je to moguće?

- Poznata pojava daltonizma upravo sugerise da je to moguće. Vi smatrate da se to dešava samo mimo volje čovekove, da je to samo bolest, ali to nije tako.

- Rekli ste da je vaša praroditeljka, vaša mati, dostojna da se o njoj prenosi informacija iz pokoljenja u pokoljenje, kroz hiljade godina. Kakve su informacije o njenim vrlinama, vrednostima?

- Pramajkica je poslednja bila, od Praizvora, koja je posedovala moć i znala, kako i o čemu treba da razmišlja žena pri dojenju bebe. Utemeljena pre deset hiljada godina, ljudska znanja su počela da se gube sa civilizacijom. Ta znanja su skoro u potpunosti danas izgubljena. Pramajka moja još uopšte nije bila stara, ali je otišla da umire u doljmenu, da bi sačuvala sva ta znanja Praizvora. Kada ljudima počne da se vraća razboritost... Iznikne u njima potreba... Predati ta znanja ženama, dojiljama. A one će potom pomoći jedna drugoj da sve doznaju. Kroz smrt u doljmenu, pramajkica je iskusila još velikih Istina, neophodnih ženama.

- Zašto je baš u doljmen otišla? Po čemu se doljmen razlikuje od obične kamene grobnice? Zašto je, ne dočekavši starost, odlučila da umre u doljmenu? Nju je pokretalo poimanje cilja ili praznoverje?

- Već tada su sve manji značaj pridavali hranjenju beba dojčkama majčinskim, i ženama, po njihovoj želji, doljmeni nisu stavljeni na raspolaganje. Vožd stari je uvažavao pramajkicu moju i shvatao da, ukoliko molbu ne ispuni njenu, vožd novi neće hteti ni da je sasluša, već će namere njene ćudljivosti pripisati. Ali, nije mogao da natera stari vožd muškarce da doljmen pramajci mojoj sagrade. Tada je vožd stari svoj doljmen ustupio pramajci mojoj. Muškarci nisu odobrili odluku vožda i odbili su da podignu sa doljmena krov, da bi u njega mogla da uđe pramajka. Celu noć su okupljene žene nastojale same da podignu tešku kamenu ploču. Ali, nije popuštala više tona teška ploča. U osvit, stari

vožd dođe. Iako dugo pre toga nije više uopšte hodao, ipak je došao na štap se oslanjajući. Vožd stari se osmehnu ženama, reči bodrenja im uputi, i žene ploču tešku podigoše, pramajka u doljmen uđe...

- U čemu se razlikuje doljmen od obične kamene grobnice?...

- Spolja gledano, malo čime. Ali su u doljmen, kako vi nazivate kamenu grobnicu, odlazili da umiru živi ljudi. Doljmen nije prosto kamena kulturna građevina, kako misle sada. To je spomenik mudrosti i velikom samopožrtvovanju Duha, zarad budućih pokolenja. On je i danas značajan svojom primenljivom životnom misijom. I smrt u takvom doljmenu nije bila sasvim obična. Reč »smrt« ovde uopšte ne pristaje.

- Zamisljam. Živ čovek, zazidan u kamenoj prostoriji... To je zaista neobična po svojoj mučnosti smrt.

- Odlazeći u doljmen, ljudi se uopšte nisu mučili. Osobnost njihove smrti je bila u tome, što su oni meditirali. Meditirali u večnost, Duhom za svagda ostavši na Zemlji, sačuvavši neka osećanja zemaljska. Ali je zanavek lišena mogućnosti Duša otišlih da umiru u doljmenima, da se u materijalnom obliku ovaplate na zemlji.

- Kako su meditirali?

- Vama je danas poznato, šta je to meditacija. Naročito u drevnim istočnim religijama. I dan danas postoje učenja, koja pomažu da se upozna mali deo pojava u meditaciji, ali nažalost, ne i njeno predodređenje. I danas postoje ljudi koji mogu da meditiraju: da odvoje od svoga tela na neko vreme deo Duha, a potom ga vrate. Uz pomoć meditacije u doljmenu, još za života tela, Duh se u potpunosti odvajao i vraćao mnogo puta dok je telo bilo živo, zatim bi zauvek Duh u doljmenu ostajao. Sam, On će večno čekati došljake, da bi im mudrost Praizvora

preneo. Telo, ako je i moglo da živi neko vreme, sve jedno je bilo zatočeno. Ali, dok je živeo, Duh je imao mogućnost da posećuje razne dimenzije i da se vraća, što je davalo mogućnost analiziranja neverovatnom, za naše pojmove, brzinom, kako bi se tačno odredila postojeća Istina. Umrli, ili onaj koji je otišao u večnu meditaciju kroz doljmen je znao – njegova Duša, Duh, više nikada neće moći da se materijalizuju. Nikada neće biti u stanju da se usele ni u kakvo zemaljsko telo, materiju. Nikada neće uzmoći da se na dugo ili daleko udalje od doljmena, ali će posedovati moć komunikacije sa delićem Duše onoga ko je prišao doljmenu, u telu živog čoveka. Pa, ukoliko bismo govorili o mučnoj smrti, o mučenjima uopšte, onda se u datom slučaju ona sastoji u tome što ti hiljadama godina niko ne prilazi da bi preuzeo ta znanja. U odsustvu zahteva – velika je tragičnost njihova. Zahteva, radi kojeg...

- Anastasija, smatrate veoma važnim da žene-majke, koje doje odojčad, poseduju ta znanja, dar?

- Veoma važnim.

- Ali, zašto? Mleko majke hrani samo telo bebe.

- Ne samo telo. Ono može da nosi u sebi ogromno znanje i čulnost. Vi biste morali da znate da svaka supstanca raspoláže svojom informacijom, zračenjem, vibracijom...

- Da, istina je. Ali, kako može majčino mleko da prenosi čulnost?

- Može – ono je veoma osetljivo. Ono je neraskidivo povezano sa osećanjima majke. U zavisnosti od njih, čak se i ukus mleka menja. A od stresa, ukoliko zadesi dojilju, mleko čak može nestati, ili može da se zgruša.

- Da, zaista može... Može... A kod vaše praroditeljke, znači, niko ne dolazi? Ne dolazi, proizlazi iz ovoga, mnogo hiljada godina?

- U početku su dolazili. Uglavnom pokoljenja rođaka i ljudi koji su tamo živeli. Zatim su na Zemlji katastrofe počele da se događaju. Seobe. Doljmen je ostao. No, poslednjih nekoliko hiljada godina, doljmenu moje pramajke niko ne prilazi da bi doznao... Doljmene uglavnom sada ruše... Zato što ljudi ne znaju...

Kada sam pričala u tajgi Vladimiru o doljmenima, o pramajci, rekao je da će možda otići do njenog doljmena. Tada sam mu pojasnila da neće moći da razume, oseti Duh, Dušu pramajkice, niti da primi njenu informaciju. Muškarcima nisu poznata osećanja, osećaji majki-dojilja. I ne muškarce, nego žene čeka moja pramajka hiljadama godina. Ali, ne dolaze žene do doljmena. Samo ja, jedina, jednom godišnje opštim sa njom, pramamicom mojom. Tako sam i tog dana želela da se podružimo, da joj kažem nešto lepo. Ali, nisam uspela. Duha pramajke pored doljmena nije bilo. I ja sama, ne shvatajući zašto, počela sam brzo da vodim Zrak oko doljmena, sve više i više šireći prečnike krugova. Iznenada... Ugledala sam! Videla! U nevelikom klanacu, na kamenju... Na kamenju leži bez svesti Vladimir. A pramajka moja, njen Duh, zgusnutim energijama nevidljivim nad Vladimirom se nagla. Shvatila sam. Znala sam još od ranije, da je tražio vodiča Vladimir, kako bi prošao preko gore do udaljenijih od puteva doljmena. Ali, nije ga našao. Besplatno sa njim da ide niko nije pristao. Tada je Vladimir pošao u planine sam. Survao se sa staze u klanac. Obuća mu je bila obična. Nepogodna za pentranje po planinama. Uopšte nije imao nikakvu opremu za planinu. Želeo je da se uveri u postojanje doljmena, da ih dodirne. Te je krenuo u planinu sam.

Na dan sećanja, išao je ka doljmenima udaljenijim od puta. Pramajka nije znala, zašto hoda po gori taj, za pentranje po gorskim stazama sasvim nepripremljen čovek. Posmatrala ga je. Kada se okliznuo, pao i počeo da se kotrlja nizbrdo, ona se odjednom... Njen Duh se gipkim, zgusnutim vazduhom bacio naniže.

Pramajka je spasla Vladimira. Nije udario glavom o kamenje, ali je izgubio svest od mnoštva ozleda zadobijenih dok se kotrljao nizbrdo.

Pramajka je držala njegovu glavu gipkim zgusnutim vazduhom, kao na svojim dlanovima, i čekala, kad će mu se svest vratiti. Zato i nije razgovarala sa mnom.

Kada se Vladimir osvestio, ona se nije premestila do svog doljmena. Ostala je dole, u klisuri. Ostavši, posmatrala je kako Vladimir puzi nagore, ka stazi.

Potom sam shvatila da se moja pramajka nalazi na stazi, zato što su kamenčići sa staze počeli da se kotrljaju. To je ona, zgusnuvši se u laki vetrić, bacala kamenčiće sa planinske staze. Želela je da pomogne Vladimiru da se po stazi sa planine spusti. I ja sam to jako želela. Počela sam brzo-brzo da vodim po stazi Zrak svoj, da ne bi bila tako mokra i klizava, kako bi uspeo da siđe do svog stančića i rane zaleči. A Vladimir je, popevši se iznad klisure, sedeo na putu, proučavajući crtež koji mu je nacrtao arheolog Novorosijskog muzeja. Zatim je ustao i hramljući krenuo. Ali ne nadole, po suvoj i već bez kamenčića stazi, već natrag – nagore. Obamrla sam od neočekivanosti, a pramajka, mislim, nije odmah razumela njegove namere. Tada je on potpuno skrenuo s puta i počeo da se vere kroz bodljikavo žbunje... Shvatila sam: pentrao se ka doljmenu pramajkice. S mukom je stigao do njega. Seo je na portal doljmena, uz

ivicu kamene ploče. Počeo je da otkopčava svoju jaknu. Ruka ga je bolela. Dugo je otkopčavao jaknu. Kada ju je raskopčao, ugledala sam... pod jaknom je bilo cveće. Tri ruže. Stabljike na dve su bile polomljene. Ruže su se polomile dok se kotrljao ka klisuri udarajući o kamenje. Nekoliko bodlji je bilo krvavo. Položio je slomljene ružice na portal doljmena. Zapalio cigaretu. I rekao: »Žao mi je što se cveće polomilo. To su za tebe, lepotice, cvetovi. Sigurno si bila lepotica, kao Anastasija. Umna si bila, dobra. Želela si da ženama našim o dojenju dece pripovedaš. Samo, ne znaju one za tebe. A doljmen tvoj podaleko od puta stoji, teško je ženama da mu priđu.«

Zatim je Vladimir izvadio malu pljosku sa konjakom i dve male metalne čašice, izvukao iz džepa pregršt zgnječanih bombona. Napunio je čašice konjakom. Iz jedne je konjak ispicio, a drugu je čašicu na portal doljmena spustio, bombonu na nju položio i rekao: »To je za tebe, lepotice.«

Vladimir je uradio sve onako, kako savremeni ljudi na groblju čine, kada kod svojih bliskih rodaka ili prijatelja dolaze. A pramajka... Njen Duh se zgusnutim, nevidljivim energijama motao oko njega. Ona se zbunila, ne znajući kako da se ponaša. Na Vladimirove reči je nekako pokušavala da odgovori, sažimajući vazduh u obliku svoga tela, ali su obrisi njeni prozračni i jedva primetni bili. Vladimir ih nije primećivao. A ona je njemu, koji je niti vidi, niti čuje, neprestano da pojasni nešto pokušavala, uzrujala se, pa se zato uzmuvala. Zgusnuti vazduh je ovlaš zakačio čašicu. Čašica se prevrnula. Vladimir je pomislio da je to vetrić nenadani čašicu oborio sa konjakom, te se našalio, rekavši:

- Što si tako raskalašna, tako konjak skupi prolivaš?

Duh pramajke je odjednom zamro u uglu doljmena. Vladimir je nadio još konjaka u njenu čašicu, odozgo stavio kamenčić, i potom bombonu nanovo položio. Opet je, kao za sebe, progovorio: »Trebam barem putić normalan do tvog doljmena preseći. Sačekaj još malčice. Biće put do tvog doljmena. A po putu će k tebi žene dolaziti. Ispričaćeš im o čemu je neophodno da razmišljaju, dok dete maleno hrane iz majčinskih dojki. Imala si, nesumnjivo, veoma lepe grudi...«

Potom je Vladimir počeo sa planine da se spušta. Kasno noću je stigao do svog stančića. Sam je sedeo na otomanu u hladnom stanu, previjajući rane i gledajući video-kasetu. Dali su mu da pogleda video-kasetu, koju su ljudi u raznim gradovima presnimavali i predavali jedan drugom.

Na ekranu je govornika slušao veliki auditorijum, uglavnom žene. On je govorio o Bogu, o sili Duha pravednog čoveka. Zatim je počeo da priča o meni. O tome, da sam ja ideal žene, kome treba stremiti. Snaga Razuma i Duha moga su ogromni, a meni pomažu sile Svetlosti, pa sada, kada bolje poznajem život ljudi običnog sveta, biću u stanju da im pomognem.

Mnogo dobrog je o meni rečeno. Iznenada... Rekoše da još nisam sreća pravog muškarca. A taj, sa kojim se susrećem, nije pravi muškarac... Pa još, prethodno su i drugi pričali, da u Australiji postoji mladi čovek, dostojan mene, da ću se s njim susresti, sastati s njim, pravim muškarcem...

A on, Vladimir, on... Razumete... On je sedeo sam. Slušao te reči... Sve pokušavajući da jednom rukom previje rane na nogama. Druga ruka ga je užasno bolela od ozleda. Poletela sam Zrakom ka Vladimiru.

Želela sam da rane njegove ogrejem, da odagnam bol njegov. I da mu kažem... Nekako da kažem... Nikada ne čuje kada mu se obraćam sa rastojanja, ali, kada bi ovog puta uspelo... Verovatno je uspelo, zato što sam strašno želela, da me čuje on. Da čuje, kako volim upravo njega! Samo njega. Samo je on, moj voljeni, on je – pravi muškarac.

Ali, opržilo me je i odbacilo na travu. Nešto nije propuštalo ka Vladimiru moj Zrak. Iznova sam brzo usmerila Zrak u sobu, u kojoj je on sedeo pred televizorom i ugledala: pred Vladimirom, zgusnut u grumen nevidljive energije, kleči na kolenima Duh moje pramajkice. Vladimir nije mogao da je vidi, niti čuje. Gledao je i slušao video-kasetu. A pramajkica moja je disanjem svojim ogrevala rane na nogama Vladimirovim, dok je Vladimir prosipao na rane tu strašno pekuću kolonjsku vodu. I da mu kaže nešto pokušavala je moja pramajka, njemu, Vladimiru, koji je ne čuje.

Pramajka je tako snažna svojim Duhom, da ništa nevidljivo ne može da se probije kroz nju. Čak bi se i uređaji za elektro-šokove raspali, ukoliko bi ih usmerili na nju. Ona ni pažnju ne bi obratila na njih. Svejedno bi sve bilo odbačeno. Više ni na koji način nisam mogla da se umešam. Samo da posmatram... Gledala sam i hitro-hitro razmišljala. Šta se dogodilo? Zašto je nastala ovakva situacija? Zašto je tako pričao govornik? Da li je hteo da mi pomogne? Nešto da objasni? Šta? Zašto je moj Zrak tako ka Vladimiru hitao? Svakako, uplašila sam se da je Vladimir uvređen zbog tih reči: »Nije pravi muškarac« - i da će biti ljubomorani na drugoga. A onda, iznenada... O, kako je to bilo bolno... Uvredljivo... Vladimir je sve odslušao i uzdahnuvši rekao: »Nije nego,

pravi muškarac. U Australiji je, šta li. Oni će se sresti. Možda će mi sina tada dati.«

Moj Zrak je zadrhtao. Nekako mi se sve zamutilo. Razumete... Vladimir nije bio ljubomoran. To, naravno, nije dobar osećaj – ljubomora. Ali sam ja želela, makar malo. Malčice-malčice da bude ljubomoran. A Vladimir kao da me je ustupao ravnodušno drugome. Više nisam mogla da se suzdržavam i vrisnula sam. Počela sam da molim, nagovarajući pramajku da mi objasni, šta sam pogrešno učinila. Gde sam pogrešila? Zgrešila? Ona nije odgovarala, sve dok Vladimir nije previo i poslednju ranu. Potom mi pramajka reče sa tugom: »Trebalo je naprosto voleti, kćeri. Misliti o dobrom za voljenog, ne veličajući sebe pri tom.«

Pokušavala sam da objasnim da sam želela samo dobro. Ali je ona nanovo tiho rekla: »Sebi si poželeva kćeri, filmove, muziku, stihove i pesme. Sve će se ostvariti, tvoja vizija je snažna, znam, za sve ljude je ona, kao i za onoga koga voliš, ali da se tebi, zemaljskoj, desi ljubav, sada će sve teže biti. Postaješ zvezda, kćeri. Zvezdi se može diviti i voleti zvezdu kao zvezdu, ali nikako kao ženu«.

Pramajkica nije rekla više ništa. Gubila sam kontrolu nad sobom i kriknula, pokušavajući da objasnim ili dokažem, da neću da budem zvezda, da želim da budem prosto žena i voljena! Ali me niko nije čuo.

Pomozite mi, molim vas! Sad sam mnogo toga razumela. Ne bojim se za sebe, sa sobom ću se izboriti. Vladimiru će mnogo više vremena trebati da shvati, njega takva informacija od Istine odvodi.

Neka se prekine rasprostranjivanje te kasete. Ona sugeriše ljudima i Vladimiru da sam ja ideal, zvezda, da ne on, nego neko drugi treba da bude sa mnom.

Nisam zvezda. Ja sam žena. Želim da volim onoga, koga želim da volim.

Moj put nije samo mnome uslovljen.

Pogrešila sam. Sanjarila sam da će se dogoditi tako, da će o meni govoriti, stihove i pesme mi posvećivati, slikari me slikati... Sve se tako i dogodilo.

Uvek se sve ostvaruje kada maštam. Tako se i desilo. Hvala za stihove i pesme. Hvala pesnicima. Ali, pogrešila sam. Maštala sam tako. Stihovi su potrebni! Ali ja zvezda ne treba da budem.

Želela sam sve to, samo da bi Vladimir to video i slušao. Da bi se sećao. Pamtio. Ali nisam znala, dok sam snevala. Sad sam spoznala. Postajem zvezda. Zvezdama se svi dive. A vole prosto ženu.

- Anastasija, šta vam je?! Zaustaviti rasprostranjivanje kasete, koju pri tom ljudi sami umnožavaju, nemoguće je. Tim procesom je nemoguće upravljati. Niko to ne bi uspeo da uradi.

- Eto vidite. Vi ne možete. Ali, Vladimir... On je preduzetnik. I neka se procesom ne može upravljati. On bi, ipak, barem nešto pokušao da učini. Ali neće ništa preduzeti, pomirivši se s tim, da mu ja nisam par.

SVETLE SILE

Sedi naučnik, kao da je sve zaboravio, nastavio je da zasipa Anastasiju pitanjima:

- Šta su to Svetle sile, Anastasija?

- To su svetle misli, ma kad stvorene ljudima. Njima je ispunjeno celo prostranstvo.

- Možete li lako sa njima da komunicirate, da ih vidite?

- Da, mogu.

- Možete li odgovoriti na ma koje pitanje, koje stoji pred naukom?

- Možda na mnoga. Ali svaki naučnik, svaki čovek takođe može da dobija odgovore. Sve zavisi od čistote pomisli, cilja onoga koji pita.

- Da li biste mogli nauči da protumačite neke pojave?

- Ukoliko u vama ne iskrsava odgovor, nedovoljno su čiste vaše pomisli. Takav je zakon Tvorca, neću ga narušavati, ukoliko osetim odricanje.

- Postoji li nešto iznad svetlih misli, stvorenih čovekom?

- Da, postoji. Ali su jednaki po važnosti.

- Šta je to? Kako ga možete nazvati?

- Onako, kako ste vi kadri da shvatite.

- Možete li da govorite s njim?

- Da. Ponekad. Ja mislim da razgovaram upravo sa Njim.

- Kakva energija postoji u Vaseljenu, nepoznata na Zemlji?

- Najveća energija Vaseljene je – na Zemlji. Nju treba samo razumeti.

- Vi, Anastasija, možete li bar nekako približno da okarakterišete tu energiju? Da li je ona slična nuklearnoj reakciji? Vakuumskim pojavama?

- Najsnažnija energija u Vaseljeni je – energija Čiste Ljubavi.

- Ja govorim o vidljivoj, opipljivoj energiji, sposobnoj da utiče na tehnički napredak, da greje, svetli. Pa i ako hoćete, da ruši.

- I ja govorim o istom. Svi zajedno uzeti postojeći veštački uređaji, ne mogu dugo obasjavati Zemlju. Energija Ljubavi može.

- Ipak, vi govorite nekako alegorično. U drugom nekom, ne direktnom smislu.

- Govorim u bukalmom, »vašem« smislu.

- Ali, ljubav – to je osećanje. Nevidljivo, njega je nemoguće iskoristiti, videti.

- To je energija. Ona se odražava, nju je moguće videti.

- Gde se odražava? Kada je moguće videti je?

- Sunce, zvezde, sve vidljive planete, predstavljaju samo odraz te energije. Svetlost sunca, koja svemu zemaljskom život daje, ljudskom ljubavlju se stvara. U celoj Vaseljeni, samo se u Duši ljudskoj energija ljubavi obnavlja, uznosi se u visine prečišćavajući se i odbijajući od planeta Vaseljenskih, na Zemlju se blagodatnom svetlošću izliva.

- Zar se na Suncu ne dešavaju samostalne reakcije sagorevanja, hemijske reakcije?

- Dovoljno je samo malčice razmisliti da bi se uvidela, shvatila netačnost takvog zaključivanja. To je, kako vi kažete, kao »dva puta dva«...

- Da li čovek može da upravlja tom energijom?

- U značajnijoj meri, zasad, ne.

- A da li vi znate kako se to radi?

- Ne znam. Da znam, moj voljeni bi već voleo mene.

- Vi možete da opštite s Njim, Onim, koji je iznad Svetlih sila?

Da li vam On uvek odgovara? Rado?

- Uvek. On veoma nežno uvek odgovara. Zato što ne može drugačije.

- Možete li Ga pitati, kako se upravlja energijom ljubavi.

- Pitala sam.

- I šta je bilo?

- Da bi se razumeli neki Njegovi odgovori, neophodno je imati određeni nivo poimanja, čistote, a u meni je svega toga nedovoljno. Ne uspevam sve odgovore da razumem.

- Ali, vi ćete još nekako pokušati da delujete, boreći se za uzvratnu ljubav?

- Naravno. Delaću.

- Kako?

- Razmisliću. Pomozite mi. Treba pitati sve žene koje su volele, bile ili nisu bile voljene. One će razmisliti, proanalizirati i proisteći će misli koje će se pojaviti u dimenziji Svetlih sila. Videću ih. Razumeću ih i svima potom pomoći. Misli Svetle dimenzije uvek su razumljive.

- Anastasija, nemoguće je postaviti pitanje istovremeno svim ženama. Niko to ne može da uradi.

- Onda zamolite Vladimira, on će osmisлити kako da se to uradi, nešto će preduzeti. Radi mene same, neće ni pokušati da razmišlja. Vi ćete umeti da mu objasnite da je to veoma važno za sve ljude, za njega, i ukoliko oseti važnost, onda će nešto obavezno preduzeti. Naći će način kako da pita sve žene.

- Tako silno u njega verujete. Zašto onda nije uzmogao da zavoli vas?

- Nije on kriv za to. Ja sam kriva. Učinila sam mnogo grešaka. Možda sam požurila i učinila mu se nerealom sa svojim moćima. Možda on, zasad, još ne može da uvidi zašto njegov sin mora da se odgaja, kako se njemu čini, u neuobičajenim za čoveka uslovima – u šumi. Možda nije trebalo tako oštro da remetim njegove uobičajene navike, da se mešam u njegova poimanja. Sada znam: muškarcima se to uopšte ne dopada. Oni čak i biju zbog toga žene. Trebalo je, verovatno, da sačekam, on bi sam sve shvatio. Morao je da se oseća makar u nečemu jačim od mene. Ali, nisam procenila na vreme. Rekla sam da sina ne može da vidi dok se ne pročisti. U tom trenutku sam mislila samo o sinu, o tome šta će za njega biti najbolje, pa sam nehotice rekla: »Nije dobro ukoliko sin vidi svoga oca nedoučenog.« Zato je i ispalo da sam ja sama po sebi najpametnija, a moj voljeni – glup. O kakvoj uzajamnoj ljubavi je posle nečeg takvog moguće maštati?

- Zašto biste onda druge žene pitali, kada ste sami u stanju da tako analizirate?

- Neophodno mi je da razjasnim, postoji li mogućnost da se sve ispravi. Sama ne uspevam da razjasnim, veoma se uznemirim kada o njemu mislim. Analizirati treba staloženo, prisećajući se, upoređujući. Ali, ja nemam čega da se sećam, osim njega.

- A da porazgovarate s njim?

- Mislim, obične su reči beskorisne. Prava ljubav se ne rađa iz reči. Trebalo bi nekako delovati. Samo kako? Možda neka od žena ima iskustva i odgovor?

- A Zrakom svojim, nikako ne možete uticati?

- Više ga Zrakom čak ni dotaći ne mogu. Duh pramajkice moje se često pokraj njega nalazi. A ona ne dozvoljava. Shvatila sam zašto...

OTMICA

Logoru se približavao helikopter. Svi smo ćutke posmatrali kako se spušta. Izašavši iz helikoptera, avijatićari priđoše našoj grupi. Piloti su takođe zagledali Anastasiju. Grupa zdravih, naoružanih muškaraca, u muku posmatra stojeću pred njima usamljenu ženu u staroj bluzi, te je već svima bilo jasno – ta žena mora biti oteta. Pitanje je jedino kako obaviti tu otmicu najpristojnije. Boris Mojsejević, progovorivši posle duge pauze, izloži sve direktno:

- Anastasija, vi predstavljate određenu dragocenost za nauku. Već je prihvaćena odluka o vašem preseljenju. To je neophodno i za vašu dobrobit. Ukoliko vi, zbog svog nerazumevanja situacije, odbijete da to učinite dobrovoljno, bićemo prinuđeni da vas isporučimo na silu. Vi ćete, naravno, hteti da vaš sin bude sa vama i na novom mestu. Pokažite na karti svoju poljanu, i helikopter će dovesti vaše dete. Kasnije možemo da ulovimo i neke divlje životinje, pa da ih preselimo u vaše novo boravište. Ponavljam: sve je to potrebno za dobrobit vašu, vašeg sina i drugih ljudi. Hoćete, zar ne, da donesete korist ljudima?

- Da - spokojno je odgovorila Anastasija i odmah dodala: - Sve što znam, potpuno sam spremna da podelim s ljudima, ukoliko to bude zanimljivo, ali, sa svim ljudima. Nauka ne postaje dostupna svima istovremeno. U početku se njena dostignuća iskorišćavaju u lokalnim grupama, a često i za sebićne lićne interese. Većina obićno izvuće deblji kraj, dosegnuvši samo ono, što lokalnim grupama odgovara da obnaroduju. Eto vi, na primer, koga predstavljate? Zar ne zasebnu lokalnu

grupu? Ne mogu poći s vama. Moram da odgajam čoveka, svoga sina. U punoj meri je to moguće činiti samo tamo, gde je sazdano Prostranstvo Ljubavi. Prostranstvo to, sazdavalo se i usavršavalo mojim dalekim i bližim roditeljima. Ono je zasad malo, ali sam upravo kroz njega povezana sa svim postojećim u Vaseljenu. Svaki čovek je dužan da stvori oko sebe svoje Prostranstvo Ljubavi, da ga podari svome detetu. Ne sme se, zločin je rađati decu, ne pripremivši za njih Prostranstvo Ljubavi. Svaki čovek treba da sazda oko sebe maleno Prostranstvo Ljubavi. I ako to spozna i uradi svako, tada će cela Zemlja postati najsvetlija tačka Ljubavi u Vaseljenu. Tako je želeo On, i u tome je predodređenje čovekovo. Zato što samo čovek može da stvori nešto tako.

Dvojica snažnih muškaraca iz obezbeđenja zađuše Anastasiju s leđa. Ne zna se po čijem su naređenju dejstvovali. Šefa obezbeđenja? Ili je sve bilo isplanirano unapred? Oni se pogledaše i istovremeno zgrabiše Anastasiju za ruke. Učinili su to veoma profesionalno, ali sa nekom oprežnošću. Čvrsto su je držali za ruke, kao ulovljenu pticu za raširena krila. Zdepasti, kratko potiššani šef obezbeđenja, koraknu napred i stade pored Borisa Mojsejevića. Na Anastasijinom licu se nije ogledao strah. Ali, ona više nije gledala u nas. Malo je naklonila glavu ka Zemlji, trepavice su joj bile spuštene, skrivajući pogled. Progovorila je ne dižući pogled, ali kao i ranije, spokojno i sa dobrotom u glasu:

- Ne primenjajte, molim vas, silu, to je opasno.
- Za koga? – promuklo upita šef obezbeđenja.
- Za vas. A meni će biti neprijatno.

Boris Mojsejević, nastojeći da zataji da li strah, ili uznemirenost, zapita:

- Možete li nam pričiniti fizički bol, koristeći nesvojstvene čoveku mogućnosti?

- Ja sam čovek. Čovek, kao i svi ljudi. Ali sam uznemirena. Uznemirenost može dozvoliti da se učini neželjeno.

- Šta, na primer?

- Materija... ćelije... atomi... jezgro atoma... haotično pokretne čestice jezgra... Vi znate o njima. Ukoliko se živo i tačno predstave, vide, izuče, pa se imaginacijom izvede iz jezgra makar jedna haotično pokretna čestica, sa materijom se događa, nastaje...

Anastasija je okrenula glavu u stranu, malo podigla trepavice i počela da posmatra kamen koji je ležao na Zemlji. Kamen je počeo da se raspada na sitne komade i ubrzo se pretvorio u hrpicu peska. Zatim je podigla pogled na šefa obezbeđenja, škiljećim, skoncentrisanim pogledom. Iz vrha levog uveta šefa obezbeđenja, počela je da izlazi para. Hrskavica uha je polako, milimetar po milimetar nestajala, i najednom, mladi čuvar koji je stajao sa strane, prebledelo od straha izvuče pištolj. Učinio je to profesionalno, ne razmišljajući. Uperio je hitro pištolj u Anastasiju i ispalio u nju ceo šaržer.

Verovatno su kod svakoga od nas misli u tom trenutku letele ogromnom brzinom, i nastala je pojava, već poznata po slučajevima koji se događaju vojnicima u ratu. Kada u ekstremnim uslovima vide granatu ili metak u pokretu. Iako oni lete svojom uobičajenom brzinom, zbog ubrzanja misli i opažanja, vide se u usporenom letu.

Video sam kako jedan za drugim lete ka Anastasiji meci, ispaljeni iz pištolja prebledelog čuvara. Prvi metak, leteći prema Anastasijinoj glavi, okrznuo joj je slepoočnicu. Naredni nisu ni stizali do

nje, raspršujući se u letu u prah, kao kamen, koji je Anastasija posmatrala pre toga.

Svi smo stajali kao skamenjeni. Stajali smo i gledali kako se ispod marame, niz Anastasijin obraz, polako sliva mlaz krvi.

Obezbeđenje, koje je držalo Anastasiju za ruke, pri pucnjima je ustuknulo od nje, ali joj ruke nisu ispustili. Grčevito je držeći mrtvim zahvatom, oni su je vukli za ruke na različite strane. Odjednom se po zemlji oko nas počela razlivati plavičasta svetlost. Dolazila je odnekud odozgo pojačavajući se. Blagodatno se uvijala oko nas, ne dozvoljavajući nam da se pomeramo i govorimo. U nastaloj, čudnovato apsolutnoj tišini, odjeknule su Anastasijine reči:

- Pustite, molim vas, moje ruke. Možda ne uspem. Molim vas, pustite.

Ali, kao skamenjeni, čuvari su nastavili da je drže svojim mrtvim zahvatom. Sada shvatam, zašto je podizala ruku uvis, karakterističnim pokretom, kada je razgovarala sa tobom. Time je pokazivala nekome gore da je sa njom sve u redu, i da joj pomoć nije potrebna. Ali ovoga puta Anastasiji nisu dozvolili da podigne ruku uvis...

Plavičasta svetlost se i dalje pojačavala, a potom, kao da je nešto bljesnulo i ugledasmo je. Ugledali smo viseću nad nama, pulsirajuću plavom svetlošću, ognjenu kuglu. Bila je nalik na veliku loptastu munju. A unutar nje, sevale su, preplitale se među sobom, mnogobrojne munje-pražnjenja. Ponekad bi se istrgle van granica plavog omotača, dodirujući vrhove drveća koje se nalazilo podalje od nas, cveće pored naših nogu, ali im nikakvu štetu nisu nanosile. Jedan od tananih zraka-munja, na tren je

dotakao hrpu koja se stvorila pored potoka, od kamenja i srušenog drveta. Hrpa se istog trenutka pretvorila u oblacić i isparila.

Verovatno su zraci, koji su se otrgli izvan granica plavog omotača ognjene kugle, posedovali ogromnu snagu nama nepoznate energije. Ona je bila vođena nekim razumom.

Sticao se utisak o prisustvu, tu pokraj nas, razumnog bića koje poseduje nezamislivu snagu. Ali su najneverovatniji i protivprirodni u datoj situaciji bili naši osećaji, izazvani njegovim prisustvom. U nas se nije uselio strah, pa čak ni pojačana opreznost, već naprotiv...

Zamisli samo, u takvoj situaciji smo počeli da osećamo spokojstvo i Blaženstvo, kao da se pored nas neko veoma blizak i drag pojavio.

Plava pulsirajuća kugla isparavala je nad nama i kao da je proučavala i procenjivala situaciju. Odjednom, opisavši u vazduhu krug, spustila se kod Anastasijinih nogu. Pojačala se plavičasta svetlost koja nas je, kao blagodatna malaksalost iscrpla tako, da nismo imali želju da se pomeramo, niti da ma šta čujemo ili kažemo.

Plavičasta opna kugle je propustila naglo nekoliko vatrenih munja, one su se bacile ka Anastasiji i počele da je dodiruju, kao da miluju prste njenih bosih nogu.

Anastasija je oslobodila ruke od svojih malaksalih čuvara i ispružila ih ka kugli. Kugla se odmah premestila u visinu njenog lica, a ognjene munje, pred našim očima pretvorivši u prah kamenje sa gomile kod potoka, počеше da dotiču njene ruke, ne nanoseći im nikakvu povredu.

Anastasija se obrati kugli. Reči njene nismo mogli da čujemo, ali sudeći po pokretima i izrazu njenog lica, pokušavala je da joj nešto pojasni ili dokaže, da je ubedi u nešto svoje – i nije uspela da je nagovori. Kugla joj uopšte nije odgovarala, ali je ipak bilo jasno da nije saglasna sa njom. To je bilo očigledno zato što je Anastasija sa sve većim žarom nastavljala da je ubeđuje. Verovatno su se od uzbuđenja njeni obrazi zarumeneli, i ne prestajući da govori, ona skide maramu. Zlatni, kao žitno klasje pramenovi kose, prekrili su Anastasijina ramena, sakrivši trag zapekle krvi na njenom licu. Videsmo kako su prekrasne crte njenog lica. Kugla je ognjenom kometom nekoliko puta obletela oko Anastasije, ponovo zamrla kod njenog lica, a hiljade tanušnih munja se baciše ka zlačanoj kosi, brižno dotičući svaku vlas ponaosob, podižući ih kao da miluju. Jedan od zraka podiže odjednom ceo pramen kose i otkri ranu od metka na slepoočnici Anastasijinoj, a drugi zrak polako počeo da klizi po tragu zapekle krvi. Ne rečima, nego delanjem svojih ognjenih zraka, kugla kao da ju je podsećala na ono što se dogodilo i nije se saglašavala s njenim dokazima. Uklonila je u sebe sve svoje zrake, a Anastasija je spustila glavu i ućutala. Kugla, još jednom obletevši oko Anastasije, polete uvis. Plavičasta svetlost je bivala sve slabija, mi smo se vraćali u pređašnje stanje, ali i kada je sve postalo isto kao pre, plava svetlost se i dalje smanjivala, ustupajući mesto sa zemlje podižućoj mrkoj sumaglici. Ta sumaglica je ispunjavala ceo prostor oko nas, a samo je Anastasija ostala u malenom plavičastom krugu. Kada nas je mrki dimni oblak obavio u potpunosti, iskusili smo šta je to pakao.

ŠTA JE TO PAKAO

Slike biblijskih izdanja sa prikazima zverskih mučenja grešnika na večnoj lomači, čak i najjeziviji sadržaji sa čudovištima u video-filmovima, čine se kao naivne dečje bajke u poređenju sa onim što smo bili prinuđeni da iskusimo.

Za sve vreme svoga postojanja, ljudski rod nije uspeo ni da zamisli, niti da izmisli nešto slično.

U svim biblijskim sadržajima, filmovima strave, fantazija ljudska ne ide dalje od pokazivanja dranja kože svim mogućim načinima, ali to nije ništa u poređenju sa pravim paklom.

- Ma, šta može biti strašnije od usavršenog iskušavanja čovečjeg tela? Kakav ste ugledali pakao vi?

- Kada je plavičasta svetlost tako oslabila da je dala mogućnost da se podigne iz zemlje mrka sumaglica, ona nas je obavila od nogu do glave i mi smo se obreli podeljeni na dva dela.

- Na kakva dva dela?

- Zamisli... Odjednom sam bio raspolučen na dva sastavna dela. Prvi deo – moje telo prevučeno prozračnom kožom, kroz koju je bilo moguće videti sve unutrašnje organe, srce, želudac, creva, krv koja struji kroz krvne sudove i razne druge organe. Drugi deo – nevidljivi - sastojao se iz osećanja, emocija, razuma, želja, osećaja bola i uopšte svega, što postoji u čoveku nevidljivo.

- Kakva je razlika da li su ti delovi zajedno ili odvojeno, ako si, bez obzira na sve, to ipak ti? Šta se tako strašno s vama dogodilo, ukoliko ne uzmemo u obzir prozračnost kože?

- Razlika se pokazala neverovatno značajnom. Stvar je u tome što su naša tela počela da deluju samostalno, nezavisno od razuma, volje, težnji, želja. Mi smo mogli da posmatramo delovanja naših tela sa strane, dok su pri tom osećanja i osećaj bola ostajali u nama nevidljivi, ali smo mogućnosti da utičemo na postupke naših sopstvenih tela - bili lišeni.

- Kao jako pijani?

- Pijani ne vide sebe sa strane, barem ne u krajnjem stadijumu pijanstva, a mi smo sve videli i osećali. Jasnoća svesti je bila neobično precizna. Video sam kako su prekrasni trava, cveće, reka. Slušao sam kako pevaju ptice i žubori potočić, osećao čistotu vazduha uokolo i toplinu sunčevih zraka. Ali tela... Prozračna tela svih iz naše grupe su odjednom, u gomili, potrčala ka malom zalivu potoka.

Zaliv je bio nalik na maleno jezero, voda je u njemu bila čista i prozračna, na dnu – pesak, lepi kamenčići, sitne ribe koje plivaju. Naša tela su dotrčala do prekrasnog jezerceta i počela da se brčkaju u njemu. Ona su vršila nuždu u njemu, i veliku i malu nuždu.

Voda je postala mutna i prljava, a ona su je pila. Video sam kako kroz creva moga tela prodire u želudac prljava, smrdljiva tekućina. Osećaj mučnine i odvratnosti me je zahvatio. A onda su se pored bazena, pod drvetom, pojavila obnažena tela dve žene. Njihova koža je bila isto tako prozračna kao i naša.

Ženska tela su legla na travu pod drvo, baškareći se i protežući pod zracima sunca. Telo šefa obezbeđenja i moje, dotrčase do ženskih tela.

Moje telo je milovalo žensko, dobijalo od njega uzvratno milovanje i stupilo u polni odnos sa ženskim. Telo šefa obezbeđenja uzajamnost nije dobilo, pa je počelo da siluje ženu. K nama je dotrčalo telo jednog od stražara, udarilo moje kamenom po kičmi, zatim po glavi, mlatilo moje telo, ali nije ono, već sam ja, nevidljivi, trpeo neizdržljivi bol. Čuvar je, vukući ga za noge, svukao moje telo sa ženskog i počeo sam da ga siluje. Naša tela su brzo starila i slabila. Vreme kao da je ubrzavalo događaje. Samo što je silovana žena zatrudnela, kroz njenu prozračnu kožu je bilo vidljivo kako joj u utrobi niče i uvećava se plod.

Telo naučnika Borisa Mojsejevića je prišlo trudnoj ženi, neko vreme pažljivo razgledalo kroz prozračnu kožu rastući plod, pa je odjednom zavuklo ruku ženi u vaginu i počelo da čupa iz nje embrion. U to vreme je telo Stanislavovo brzo vuklo na jednu gomilu kamenje, razjareno lomeći omaleno drveće i gradilo od svega što mu je došlo pod ruku nešto, nalik na kućicu. Moje telo je počelo da pomaže njegovom. Kada je kućica bila skoro napravljena, moje telo počeo da isteruje iz kućice Stanislava, on se suprotstavljao i naša tela započeoše tuču.

Ja, nevidljivi, trpeo sam užasan bol dok je on tukao moje telo po nogama, glavi. Privukli smo svojom tučom pažnju drugih tela, te su nas ona prvo izbacila obojicu iz kućice, a onda su i sama započela da se tuku međusobno za nju. Moje telo je strašno onemoćalo i na moje oči počelo da se raspada, više nije moglo da se kreće i ležalo je pod žbunom, ispuštajući odvratni smrad. Na njemu su se pojavili crvi, osećao sam

kako gamižu po meni, prodiru u unutrašnje organe i jedu ih. Jasno sam osećao kako grizu moju unutrašnjost i čekao konačan raspad svog tela, kao izbavljenje od neizdrživog mučenja.

Odjednom je iz druge silovane žene ispio plod, počeo da raste na moje oči, mališan je stao na noge, načinio svoj prvi bojažljivi koračić, zatim drugi, i zaljuljavši se, tresnuo na zadnjicu... Bol od njegovog pada sam osenio na sebi i sa užasom shvatio, da je to moje novo telo i da će ono morati da živi... Živi među odvratnim tupoglavim telima, poganeći i sebe i sve što ih okružuje.

Shvatio sam, da ja, nevidljivi, nikada neću umreti i da ću večno posmatrati i potpuno jasno shvatati svu gnusnost onoga što se dešava, trpeći fizički bol i još strašniji...

Sa drugim telima se događalo to isto. Ona su starila, raspadala se i rađala iznova, a pri svakom novom rođenju, naša tela su samo zamenjivala uloge.

Uokolo, skoro da uopšte nije ostalo vegetacije. Na njenom mestu su nicala nakazne građevine, nekada čisti zaliv se pretvorio u smrdljivu baru...

Aleksandar je začuao. Ono što je ispričao, u meni je izazvalo odvratnost, ali ne i sažaljenje, pa rekoh:

- Svakako, u odvratnoj situaciji ste se našli, ali vama gadovima tako i treba. Zašto ste se na Anastasiju navrzli? Živi usamljena u tajgi, nikoga ne dira, stan ne traži, ni penziju, ni novčana pomoć bilo kakva joj nije potrebna, pa što ste se onda kačili sa njom?

Aleksandra, spolja gledano, nisu uvredile moje reči upućene na njegovu adresu. Uzdahnuvši, odgovori:

- Eto, rekao si »našli ste se u situaciji«... Stvar je u tome... To je neverovatno, ali je stvar u tome, da nisam iz te situacije izašao u potpunosti... Mislim da i oni koji su se nalazili u našoj grupi, takođe nisu u potpunosti izašli iz nje.

- Šta znači – nisu u potpunosti? Ti sada mirno sediš, vatru štapom razgorevaš.

- Naravno, sedim, džaram, ali jasnoća shvatanja... shvatanje nečeg strašnog je ostalo. Ono je u meni. Ono me plaši. To stravično – nije prošlost, to se dešava sa nama danas, sada, događa se svima nama.

- Sa tobom se možda nešto i dešava, ali je sa mnom i sa ostalima sve u najboljem redu.

- Zar ti se ne čini, Vladimire, da je ta situacija u kojoj smo se mi nalazili, tačna kopija onoga što tvori čovečanstvo danas? Ono što se kod nas ispoljilo u ubrzanom tempu i u minijaturi, samo je odraz naših današnjih dela.

- Meni se ne čini da je tako, zato što je naša koža neprozirna i tela naša nam se potčinjavaju.

- Možda nas neko prosto štedi, ne dozvoljavajući da pojмимо i vidimo sve u potpunosti, šta smo već počinili i šta činiti nastavljamo. Jer, ako shvatimo... Videćemo svoj život sa strane... Videćemo ga, neprikrivenog raznim lažljivim dogmama, koje opravdavaju juče i danas učinjeno nama samima, te ne bismo izdržali, s uma bismo sišli.

Spolja pokušavamo da delujemo pristojno, a učinjeno zlo nastojimo da opravdamo sopstvenom, tobože nesavladivom nemoći. Ne odolevši iskušenju, zapalio je, popio, ubio, započeo rat u zaštitu nekakvih ideala, bacivši bombu.

Mi smo slabi. Takvim sad sebe smatramo. Postoje više sile koje sve mogu, sve rešavaju. A mi?... Upravo mi, sakrivši se iza sličnih dogmi, možemo činiti sve što nam padne na pamet, ma koju gadost.

I činimo gadosti. Upravo mi to činimo, svako od nas, samo se različito opravdavamo sami pred sobom. Meni je sada apsolutno jasno, dok moja svest nije izgubila moć da rukovodi mojim telom, samo sam ja, samo lično ja dužan da odgovaram za sve njegove postupke. I u pravu je Anastasija kada kaže: »Dok je čovek u svojoj koži...«

- Ma, ne pozivaj se na Anastasiju. Baš si bistar. U pravu je! A samo što je niste ubili. Šteta da vam nešto gore nije učinila, da vam svima više ni krov ne ostane.

Mene je sve veći bes prema toj družini obuzimao, ali, pošto je samo Aleksandar bio preda mnom, na njega se i sručio sav jed.

- A ti sebe pogledaj – odgovorio je Aleksandar - zar nismo zahvaljujući tebi uspeli da dođemo do Anastasije? I da li samo mi? Šta ti misliš, da se nešto slično našem pokušaju neće ponoviti?

Šta ti je trebalo da bez ikakve izmene naznačiš ime broda kojim si po reci plovio, pa još i prezime kapetana da navedeš? Baš se pravi dokumentarista našao. Mogao si barem ime reke promeniti, ali ni to nisi uradio, nisi procenio na vreme. A od drugih očekuješ razboritost. Ja sam svoje dobio, sad ću celog života košmaru kroz koji sam prošao, morati da tražim smisao...

- Pa, kako se završio taj vaš košmar? Kako ste iz njega iskočili?

- Sami se iz njega nikada ne bismo uspeli izbaviti. Nama je on bio namenjen zanavek. U svakom slučaju, upravo takav osećaj je imao svako od nas.

Anastasija se pojavila među našim raspadajućim, ali još uvek aktivnim telima, njena koža nije bila prozirna i po pređašnjem je bila obučena u svoju staru košulju i dugu suknju. Počela je nešto da govori našim telima, ali je ona nisu slušala. Kao isprogramirana, umirujući i rađajući se iznova, tela su ponavljala, menjajući samo uloge, svoje radnje.

Tada je Anastasija počela brzo da uklanja smeće oko jedne, napravljene našim telima građevine. Rukama je brzo zgrnula na hrpu razbacano kamenje i suvarke, štapom ovlaš proričala zemlju, opipala, počupala rukama izgaženu travu, te počese da se ispravljaju zelene travke, ne sve, već samo one koje su još mogle da se usprave. Anastasija je brižno ispravila polomljeno stablo malog, oko metar visine drveta, izgnječila rukama vlažnu zemlju, premazala njome prelomljeno mesto, i stegavši ga dlanovima, neko vreme držala, potom je oprezno rasklopila dlanove, a stablo drvceta je ostalo uspravno.

Anastasija je vešto nastavila da radi svoj posao. Na utabanoj našim telima zemlji, koja je ostala skoro sasvim bez rastinja, uvećavala se malena oaza stvorena njenim rukama. Do oaze je dotrčalo telo Borisa Mojsejevića, skočilo u travu, kotrljalo se po njoj, skočilo i pobeglo, da bi se posle nekog vremena vratilo sa telom jednog od čuvara. Oni su zajedno iščupali maleno drvce i počeli da dovlače na zelenu travu kamenje i granje, gradeći od njih buduću nakaznu građevinu.

Anastasija je pljesnula rukama, pokušala nešto da im kaže, ali videvši da niko na njene reči, kao ni pre, ne obraća nikakvu pažnju, začuta. Neko je vreme stajala zbunjeno, opuštenih ruku, zatim pade na kolena, pokri lice rukama, a kosa je na njenim ramenima podrhtavala. Anastasija je plakala. Plakala, kao dete.

Maltene istog trenutka, ponovo se pojavila jedva primetna plavičasta svetlost, ona utera u zemlju mrko isparenje našeg pakla, i počeše da se sjedinjavaju naša tela sa nevidljivim našim »Ja«. Samo, da se krećemo kao pre nismo nikako mogli, ali već ne od užasa, nego od blagodatne malaksalosti usled plave svetlosti. Nad nama je na nebu, opisujući krugove, ponovo blistala ognjena kugla.

Anastasija ispruži ka njoj ruke, i kugla se, trenutno se premestivši, nađe na metar od njenog lica. Anastasija poče da razgovara sa njom, i ovog puta čuh reči. Govorila je kugli:

- Hvala ti. Ti si dobra. Hvala ti za milosrđe i ljubav. Ljudi će shvatiti, sigurno će sve shvatiti, srcem osetiti. Nikada ne uklanjaj sa zemlje svetlost plavu, svoju svetlost ljubavi.

Anastasija se osmehivala, dok joj se niz obraz slivala suza. Iz plavog omotača kugle, ognjene se munje-zraci baciše ka licu Anastasijinom, spretno i brižno uklonivši blistajuću na suncu suzu njenu. Oprezno, kao da je dragocenost, iznenada ustreptali zraci ponesoše na vršcima svojim suzu. Nosili su je kao dragulj. Uneli su suzu unutar kugle. Kugla zatrepta, opisa oko Anastasije krug, spusti se na zemlju kraj njenih nogu, naglo se podiže uvis i rastvori u nebeskom plavetnilu, ostavivši na Zemlji sve, kako je ranije bilo. A mi smo, kao i pre, stajali na svojim mestima. Sijalo je sunce, reka je, kao nekada, tekla, šuma se u daljini videla, stajala je, kao i ranije, Anastasija pred nama. Čutke smo posmatrali sve uokolo, obradovao sam se videći sve to, a mislim da su se radovali i ostali. Samo, čutali su, možda, od preživljenog ili od iznenada otkrivene lepote oko sebe...

Aleksandar ućuta, kao da je sav u sebe ušao, a ja pokušah da progovorim sa njim:

- Ćuj, Aleksandre, možda se od onoga što si mi isprićao, u stvari vama nije desilo ništa slično. Možda Anastasija, naprosto poseduje moć neke hipnoze snažne? Ćitao sam da mnogi isposnici poseduju moć hipnoze. Pa vas je ona, možda, sve hipnotisala i pokazala priviđenje?

- Hipnoza kažeš... Da li si sede u mojoj kosi video?

- Video sam.

- Te sede su se posle toga i pojavile.

- Ma, možda si se uplašio pod hipnozom, pa su ti se sede pojavile.

- Ukoliko pretpostavimo da je to bila hipnoza, onda treba objasniti i ostalo zagonetno.

- Šta zapravo?

- Gomila u potoku kamenja i drveća. Hrpa je iz potoka išćezla, nestala, a potok je tekao slobodno. Ali, gomila je u potoku bila i pre našeg priviđenja, svi su videli tu gomilu u potoku, ona je postojala.

- Da. U tom slućaju...

- Pri tom, kakvog ima znaćaja šta je sa nama bilo, vaćnije je nešto drugo. Ja ne mogu biti onaj predašnji, ne znam kako dalje da živim, zašto i gde sada da ućim. Kada sam se kući vratio, spalio sam mnošтво knjiga mnogih mudraca, ućitelja iz raznih zemalja. Veliku sam biblioteku posedovao.

- Badava si to uradio. Bolje da si ih prodao, ako već tebi nisu bile potrebne.

- Nisam mogao da ih prodam. Čak nisam ni pomislio na tako nešto. Sada sa mudracima, učiteljima imam svoje obračune.

- Šta misliš, Aleksandre, da li je sa Anastasijom opasno opštiti? Možda je ona zaista anomalija nekakva. Eto, i u pismima neki ljudi pišu da je ona – predstavnik druge civilizacije, a ako je zaista tako, onda je opasno s njom se družiti, zato što je neizvesno šta je toj drugoj civilizaciji na umu.

- Ubeđen sam u potpuno suprotno. Ona tako oseća, voli Zemlju i sve što raste i živi na njoj, pa će pre biti, da mi u odnosu na Anastasiju izgledamo kao zabludeli došljaci.

- Ko je ona onda? Mogu li naučnici na kraju krajeva jasno reći? Zašto ona poseduje tako mnogo informacija i kako su se one u njenoj glavi smestile? Odakle moći nepojmljive, Zrak njen odakle?

- Mislim da ovde treba poverovati njenim rečima: »Ja sam čovek, žena.« A informaciju, pretpostavljam, u svojoj glavi nikakvu i ne drži. Najverovatnije, da joj čistota pomisli dozvoljava da koristi celu bazu podataka Vaseljene. I moći njene potiču iz potpune informacione opskrbljenosti.

Vaseljena nju voli, a od nas strahuje, zbog toga nam se i ne otvara u potpunosti. Naša misao, misao savremenog čoveka, vaspitanog u našem društvu, zablokirana je ukalupljenošću i konvencionalnostima.

Kod nje je misao potpuno slobodna. Zato je i teško pretpostaviti da je odgonetka tajne, možda, skrivena upravo u tome, što je ona čovek... Naravno, ona može da stvara neverovatna, po našem poimanju, čudesa, sam sam se uverio u to. Za vreme naše posete zbio se još jedan događaj,

koji drugačije nego čudom i ne možeš nazvati. On je još zagonetniji nego li onaj koji se dešavao s našom grupom. On je još grandiozniji!

Aleksandar je izgovorio poslednje reči nekako vidno uzbuđen. Ustao je i odmakao se od vatre u noć. Pri treperenju zvezdanog neba i mutnoj svetlosti dogorevajuće vatre, videlo se kako se ustumarao gore-dole mladi Sibirac. Do mene su dopirale njegove kratke, uzrujane rečenice. Govorio je nešto nerazumljivo o nauci, psiholozima, o nekakvim učenjima. Dosadilo mi je da sedim i slušam njegove iskidane i zato nerazumljive rečenice. Želeo sam što pre da saznam, šta je to, kako on smatra, grandiozno stvorila Anastasija na njihove oči.

Pokušao sam da ga umirim:

- Aleksandre, smiri se, sedi. Reci određenije, šta se tamo na vaše oči dogodilo grandiozno?

Aleksandar ponovo sede uz vatru, dodavši u nju suvih grana. Ali se videlo da se nije sasvim smirio. Verovatno je od uzbuđenja tako žestoko prodžarao štapom tinjajući ugalj, da su se, razletevši se kao vatromet, iskre rasule i po njemu i po meni, nateravši nas da odskočimo od vatre. Kada se sve primirilo, čuo sam njegovu uzbuđenu priču:

- Za nekih dvadesetak minuta, Anastasija je na naše oči izmenila fizičko stanje malene seoske devojčice. Na naše oči je izmenila. Pri tom je ona, Anastasija, u isto vreme preobratala sudbinu te devojčice i njene majke, utičući čak i na spoljni izgled izgubljenog seoceta u tajgi. I sve to za nekih dvadesetak minuta. A najvažnije od svega, na koji je način ona to učinila! Neverovatno jednostavno!... Ona...

Pa i veruj posle toga horoskopima. Video sam... Zato sam i zapalio knjige sa mudrim besmislicama i raznim »duhovnim jadikovkama.«

- Vidiš, sam kažeš da ona tvori čuda nadljudska, mistična, kad čak i horoskope menja. Sama ih pravi, a čovekom normalnim hoće da se naziva. Da je barem pokušala da se nekako udene u normalnog čoveka, ali ne, nikako.

Ja sam joj takođe govorio: ponašaj se kao svi, tada će i biti sve normalno, ali ona, čini se, ne može kao svi. Šteta... Ta, ona je lepa, dobra žena, umna, ljude može da leči, sina mi je, eto, rodila... A da se živi sa njom, kao sa drugom nekom, nemoguće je. Čak ne mogu ni da zamislim, kako bi sa njom, posle svega što se čulo o njoj, neko mogao da prespava. Niko neće biti u stanju. Svima su jednostavnije žene potrebne, a ne tako teško razumljive. Ma, ona za svoju mistiku sama snosi krivicu.

- Sačekaj, Vladimire. Sad ću ti ispričati još ponešto. Samo se pažljivo udubi u to što ću ti reći. Neverovatno je, ali pokušaj da razumeš. Svi bi morali da shvate! Svi! Možda ćemo mi zajedno uspeti da shvatimo. Možda...

Razumeš li, Anastasija je stvorila neverovatno čudo sa devojčicom, a da pri tom nikakvu mistiku, niti uspavljujuće lekarije nije koristila. Nikakve vradžbine, nikakve šamanske prelaze. Ona, Anastasija, zamisli samo, stvorila je to čudo koristeći samo obične, poznate svima nama, čovečne reči. Proste, svakidašnje reči, ali su odjeknule na potrebnom mestu i u pravom trenutku.

Ako bi psiholozi proanalizirali njen razgovor sa tom seoskom devojčicom, mogli bi da uvide koliko je psihološki delotvoran. Bilo ko,

ko bi izgovorio reči te, mogao bi da postigne sličan efekat. Samo, kad bi upravo takve reči pale na pamet u nužnom trenutku, uz svakako, preko potrebnu iskrenost i čistotu pomisli, o kojima govori Anastasija.

- A što, zar se ne mogu prosto naučiti te reči?

- Mi ih odavno svi znamo, pitanje je u nečem drugom. Pitanje je – šta se krije iza svake naše reči?

- Nekako nerazumljivo govoriš. Ispričaj bolje, šta vam se tamo još dogodilo. Kojim rečima je moguće izmeniti fizičko stanje i sudbinu čovekovu?

- Da. Svakako, mora se ispričati, slušaj.

KADA REČI SUDBINU MENJAJU

Naša grupa je dolazila k sebi posle preživljenog. Niko ni sa kim nije razgovarao. Stajali smo na svojim mestima i tek nakon nekog vremena smo počeli da se obaziremo oko sebe, prihvatajući okolni svet nekako drugačije, kao da smo ga osetili prvi put. Ugledasmo, kako se od seoskih kućica kreće ka nama grupa njihovih žitelja. Lokalnih stanovnika je bilo malo, dvanaestak, što je i bilo ukupno stanovništvo iz šest kuća zabačenog seoceta u tajgi. Sami starci. Bilo je među njima sasvim nemoćnih. Jedna starica, savijena napola, oslanjajući se na štap, hramala je, ali išla. Oni, koji su mogli da hodaju bez štapa, nosili su u rukama razno oruđe – obramicu, veslo. Bilo je jasno, oni dolaze da zaštite Anastasiju. Stari i nemoćni, išli su protiv mladih, zdravih i naoružanih muškaraca. Koračali su bez straha i sa čvrstom namerom da stanu u njenu zaštitu, ne obazirući se ko je pred njima.

Njihova odlučnost je plašila. Kad su nam se približili, starac koji je išao malo ispred ostalih, u gumenim čizmama i sa veslom u rukama, zaustavi se i grupa iza njega stade. Ignorivali su nas, kao da ne postojimo. Starac dostojanstveno pogladi bradu, i gledajući Anastasiju s poštovanjem reče:

- Zdravlja tebi dobrog, Anastasijuška, od svih nas.

- Dobar vam dan, ljudi dobri - odgovori Anastasija, položivši ruku na grudi i pokloni se starcima.

- Voda u reci sada rano presuši - nastavio je starac - leto nije kišno ove godine.

- Nije kišno - potvrdila je Anastasija - ali, biće još kiše, nadoći će reka, staru snagu povratiti.

Dok je ona tako govorila, iz grupe staraca se izdvoji mršava, žuto-bleda devojčica od oko šest godina. Na devojčici je bila stara košulja prepravljena od neke veće odeće, uštopane čarape na tanušnim nogama i stare duboke cipele.

Kasnije sam saznao: devojčica se zvala Anjuta. Bolesnu, sa urođenom srčanom manom, donela je sa šest meseci majka iz grada, ostavila starcima, ne pojavivši se nikada više. Vele, radi negde kao moler na građevinama. Anjuta je prišla Anastasiji, počela da je vuče za skut suknje, proprativši rečima:

- Sagni se, tetka Anastasija. Sagni se.

Anastasija pogleda devojčicu i čučnu ispred nje. Devojčica brzo skinu sa svoje glavice staru belu maramu. Pljunu u njen ćošak i poče pažljivo da briše već zapeklu krv, koja je iscurila u mlazu iz rane na slepoočnici Anastasijinoj. Devojčica je nastojala da obriše zapeklu krv, govoreći pri tom:

- Nikako ne dolaziš ti, teta Anastasija, da posediš na svom brvnu na obali. Deda kaže, ranije si češće dolazila. Na brvnu sedela, u reku gledala. Sada ne dolaziš. Deda mi je pokazao brvno na kome si ti, teta Anastasija, ranije sedela. Meni je deda pokazao, i ja sam do njega, brvna tvog, sama počela da odlazim. Sedela sam sama i čekala, kada ćeš doći ti, teta Anastasija. Veoma sam želela da te vidim. Imam za tebe tajnu jednu. A ti ne dolaziš na svoje brvno, da posediš na njemu, na reku da baciš

pogled. Možda zato što je staro ono sasvim? Molila sam deku, molila, i deka je novo dovukao brvno. Eno ga, pored starog leži.

Devojčica je uzela Anastasiju za ruku i počela da je vuče ka položenom brvnu.

- Hajdemo, hajdemo tetice Anastasija, da posedimo na novom brvnu. Deda je na njemu dva mesta sekirom istesao. To sam ga ja zamolila, da bismo kad dođeš, zajedno posedele.

Anastasija odmah ispuni molbu devojčicinu, te sedoš e na brvno zajedno.

Neko vreme su sedele ćutke, ne obraćajući ni na koga pažnju. Kao da nije bilo uokolo nikoga u blizini. Svi su stajali nemo, bez pokreta. Potom devojčica progovori:

- Meni je baka o tebi mnogo pripovedala, teta Anastasija. Kada je baka umrla, dedu sam počela da ispitujem. On mi je o tebi takođe pričao. Kada deda priča, ja o svojoj tajni, koju čuvam za tebe mislim. Deda mi je pričao, da kada sam malena bila, srce moje ništa valjalo nije. Kucalo je neravnomerno. Jednom je sasvim neujednačeno počelo da kuca. Tada su čamcem doveli tetu lekara. Teta doktorka je rekla: »Ništa se ne može učiniti sa tako slabim srcem, nikog ono neće poslušati. Uskoro će sasvim umreti.«

Deda mi je pričao, kako si ti, teta Anastasija, tada na svom starom brvnu sedela, reku posmatrajući. Zatim si ustala i u našu izbu ušla. Uzela si me u naručje, na travu u dvorištu spustila, sama legla pored mene i ruku svoju na moje grudi položila. Tu si je položila, gde se srce čuje kako kuca. Evo tu. – Devojčica položi svoju rukicu na levu stranu

svojih mršavih grudi. – Deka mi je pričao da si i ti takođe, teta Anastasija, legla uz mene, kao beživotna, zato što je tvoje srce tiho-tiho, kao moje, kucati počelo. Potom je brže tvoje počelo da kuca, moje za sobom pozivajući. Poslušalo je moje srce tvoje, pa su zajedno ona zakucala, kako treba. Meni je deda tako ispričao. Da li je tačno sve ispričao? Tačno, teta Anastasija?

- Da, Anječka. Tačno ti je ispričao deda. Tvoje srce će zauvek biti dobro.

- Znači, tvoje srce je pozvalo moje i ono ga je poslušalo? Poslušalo je, zar ne?

- Da, Anječka, poslušalo je tvoje srce.

- Sad ću ti tajnu ispričati, tetice Anastasija. Veoma! Veoma važnu tajnu.

- Ispričaj mi svoju važnu tajnu, Anječka.

Anjuta se podigla sa brvna, stala naspram Anastasije, pritisnuvši mršave ručice na grudi. Zatim je ona odjednom... Iznenada je malena Anjutka pala pred Anastasiju na kolena, a prigušen od uzbuđenja, njen dečji glas izgovori:

- Tetice Anastasija, mila tetice Anastasija, zamoli svoje srce! Zamoli! Neka tvoje srce, pozove srce moje mamice. Neka doputuje moja mama k meni. Makar na dan jedan neka dođe. Eto tajna kakva je. Neka tvoje srce... mamino... srce... srr...

Anjuta se zagrcnu od uzbuđenja i začuta, netremice gledajući u Anastasiju.

Škiljeći Anastasijin pogled se usmeri u daljinu pored malene, klečeće na kolenima devojčice. Zatim ju je iznova pogledala i mirno

odgovorila, potvrđujući tu užasavajuću, za dete činjenicu. Kao odraslom čoveku je odgovorila:

- Moje srce, Anječka, tvoju mamu da pozove nije u stanju. Tvoja mamica je daleko u gradu. Ona je pokušavala da nađe sreću, ali je nije našla. Nema svoj dom, nema novca tebi za poklone. A bez poklona ona doći neće. Teško joj je u gradu. Ali, ako nekada i doputuje k vama, biće joj još teže. Gorak i neizdrživo mučan će biti za nju susret sa tobom. Teže i još strašnije će joj biti da živi, kada te vidi bolešljivu i loše obučenu. Videće kako se urušavaju kuće u vašem selu, kako je trošan i prljav dom u kome živiš. Još će teže biti tvojoj mami zbog toga, što više ne veruje u mogućnost da makar nešto dobro učini za tebe. Ne veruje. Smatra, da je sve isprobala i da joj je takva sudbina predodređena. Predala se svom umišljenom bezizlazu.

Malena Anjuta je slušala užasnu istinu, mršavo telašce njeno je drhtalo.

Činilo se, neverovatno je surovo govoriti tako detetu. Činilo se, da je ovde umesnija i potrebija laž. Pomilovati nesrećnu devojčicu po glavi, obećati skori dolazak njene majke. Srećan susret.

Ali, Anastasija je postupila drugačije. Ona je izrekla nezaštićenom, bespomoćnom detetu, svu goroku istinu. Zatim je neko vreme posmatrala kako vibrira njeno telašce, a potom progovorila ponovo:

- Znam Anječka, ti voliš svoju mamu.

- Vo... Volim. Volim i nesrećnu... svoju mamicu - odgovorila je, i samo što se nije u ridanje pretvorio dečji glasić.

- Onda, učini srećnom svoju mamu. Samo ti jedina... jedina na celoj Zemlji, možeš je učiniti srećnom. To je vrlo prosto. Postani zdrava i snažna, uči da pevaš. Bićeš pevačica. Tvoj veličanstveni i čisti glas će pevati zajedno sa tvojom Dušom. Tvoja mama se može sresti sa tobom kroz dvadeset godina i postaće srećna videvši te. Ali, tvoja mama može doputovati kod tebe i sledećeg leta. Moraš već do tog vremena biti zdrava i snažna. Do njenog dolaska. Pripremi sama svojoj mamici poklone. Pokaži joj svoju snagu i lepotu, i učinićeš srećnom svoju mamicu, sretan će biti vaš susret.

- Ali, ja nikada neću moći da budem zdrava. Snažna.

- Zašto?

- Tetka doktorica. Ona u belom mantilu. Tetka doktorica je rekla baki. Čula sam kako je rekla: - Devojčica će uvek biti slabašna. Zato što je devojčica »veštačka«. Ja »veštačka.« Mene mama nije mogla mlekom iz svojih grudi da doji. U maminim grudima nije bilo mleka. A deca, kada su mala, od svojih mamica uvek iz dojki mlečke sisaju. Videla sam, kada je u selo jedna teta dolazila sa bebom. Odlazila sam u kuću gde je ona boravila. Strašno sam želela da vidim kako iz bradavica majčinskih mala deca mleko sisaju. Tiho, tiho sam se trudila da sedim. Ali su me uvek izbacivali. Teta-mama je govorila: »Što ona pilji tako i ne trepće?« Treptati sam se bojala dok sam posmatrala, da nešto ne bih propustila.

- Misliš Anječka, da teta doktorica nije pogrešila, rekavši da ti nikada nećeš biti zdrava i snažna?

- Kako ona može da pogreši? Ona je u belom mantilu. Nju svi slušaju – i deke i bake. Ona sve zna. I da sam ja »veštačka« zna.

- A zašto si išla da posmatraš kako bebu doje?

- Mislila sam, pogledaću kako je bebici lepo kada iz mamine dojke sisa. Videću kako je njoj dobro, pa će i meni biti bolje.

- Biće ti bolje, Anječka. Bićeš zdrava i snažna - spokojno i uvereno reče Anastasija. Rekavši to, Anastasija poče polako da otkopčava dugmad na svojoj bluzi i obnaži grudi.

Kao opčinjena, zanemela od neočekivanosti, posmatrala je Anjuta obnažene grudi Anastasijine. Na vrhove bradavica navreše sitne kapi grudnog mleka.

- Mlekce... Mamino mlekce! Teta Anastasija, da li i ti hraniš malu bebu? Ti si mama?

- Hranim ovim mlekcem svog malenog sina.

Kapi mleka iz grudi, postajale su sve veće i veće. Jedna kap ustrepta na povetarcu i vetrić otkinu tu kapljicu sa grudi Anastasijinih...

Mršavo telašce Anjutke, munjevito je, kao čelična opruga, poletelo za tom kapi grudnog mleka. I ona... Zamisli, mršava i bolesna Anjutka, vešto je uhvatila tu kapljicu.

Padajući na zemlju, Anjutka je podmetnula svoje dlanove – i uhvatila ispruženim dlanovima malenu kap grudnog mleka.

Padajući, ulovila ju je već pri zemlji. Anjutka se podigla na kolena, prinela ka svom licu skupljene dlanove, otvorila ih, razgledajući mokru mrlju. Zatim je pružila ruke ka Anastasiji.

- Evo. Uhvatila sam je. Evo nje. Nije palo mlekce za vašeg sinčića.

- Spasla si kapljicu, Anječka. Sada je ona tvoja.

- Moja?!

- Da. Samo tvoja.

Anjuta je prinela usnama svoje dlanove i dotakla mokru mrlju. Zatvorivši oči, mršava devojčica je dugo držala dlanove priljubljene na usnama. Potom, opustivši ruke, pogleda Anastasiju i šapatom prepunim blagodarnosti, izreče:

- Hvala!

- Dođi kod mene, Anječka.

- Anastasija uze devojčicu za ramena. Pomilova je po kosi, a potom, posadivši je na svoja kolena, nagnu je kao bebu ka grudima i tiho zapeva.

Usne Anjutkine su se našle blizu bradavice Anastasijine dojke. Kao u polusnu, Anjutka polako približi svoje usne grudima Anastasijinim, dotače njima vlažnu bradavcu, malo zadrhta, pa poče halapljivo da sisa nabreklu od mleka dojku.

Sudeći po diktafonu, ona se probudila posle devet minuta. Podigla je glavu i skočila iz Anastasijinog krila.

- Ja... Jao! Šta sam učinila? Popila sam mleko vašeg sinčića.

- Ne brini se, Anječka. Njemu će biti dovoljno. Samo si iz jedne popila dojke, a u drugoj je još ostalo. Biće mu dovoljno. Moj sinčić može i cvetni prah da pojede. Ukoliko zaželi. A ti si sad sve dobila, te se ne moraš više bojati da nećeš biti snažna, lepa i srećna. Sada uzmi svoju sreću od života, od svakog dana njegovog.

- Biću snažna i zdrava. Razmisliću, kako mamicu da dočekam da se ne bi sekirala kada me vidi, već da se veseli jako. Samo, da pevam neću biti u stanju. Ranije smo baka i ja pevale. Umrta je baka. Deku molim, molim, ali on ne peva. Samo kada votku popije, otpeva mi, a ja ga pratim. Ali, teško ga je pratiti, promukao je njegov glas. Sa radio

aparatom sam takođe pokušavala, ali trtlja aparat naš stari reči nerazumljive.

- Pokušaj, Anječka, da zasad pevaš bez reči, ponavlaj glasom za pticama čim ih čuješ, za vodom, kada žubori, za šuštanjem lišća i vetrom, kada je jak i zavija u granama. I travka ima zvukova mnogo. Mnogo čistih zvukova ćeš uokolo čuti, ukoliko slušati budeš htela. Njih i pokušaj svojim glasom da podražavaš. Oni će tvoji najbolji učitelji biti. A ja ću sad poći, Anječka, zbogom. Vreme mi je.

Anastasija je ustala sa brvna. Anjutka je ostala da sedi, osluškujući okolni svet zvukova. Anastasija priđe onome ko je pucao u nju, mladom stražaru. Stražar je kao i pre bio bleđ, uzdrhtalih ruku. Pištolj je ležao pored njega na zemlji. Anastasija reče stražaru:

- Ne krivite sebe, ne kidajte Dušu svoju. Ona nije učestvovala u vašem delovanju. To je instinkt. Vi ste naučeni da bez dvoumljenja štitite ono, što vam je naređeno. Eto, i razvijen je instinkt. Nije dobro, ukoliko instinkt vlada svime u čoveku. Kada je instinkt glavni, tada čovek nije najvažniji. Tada se nečovek stvara. Razmislite, možda je bolje vratiti se sebi – čoveku.

Od spokojne intonacije glasa Anastasijinog, stražaru su prestale da drhte ruke, iščezlo je bledilo sa lica. A kada je ućutala, lice stražara je do vrhova ušiju pocrvenelo.

Tada se Anastasija oprostila sa seoskim starcima i krenula put tajge. U muku smo dugo gledali za odlazećom od nas Anastasijom. Iznenađena začusmo neobično čist dečji glas.

Sedeći na brvnu, Anjuta je pevala neku starinsku pesmu, koju je, verovatno, čula od bake. A kako je pevala! Čisti glas njen, hvatao je

neverovatno visoke tonove, ispunjavajući prostranstvo i opčinjavajući Dušu.

Kišica rominja,

Brat sestricu njiše.

Brat sestricu njiše,

Pesmu pevujeći.

Anjuta je završila pesmu i počela pomno da posmatra našu, još uvek nepomičnu grupu. Onda Anjutka ustade, podiže sa zemlje tanki prutić i reče:

- Loše ste vi čike. Tako veliki, a ipak loši. - Posle tih reči, krenula je na nas s malenim prutićem u ruci. Za njom se u muku pokrenula grupa starica i staraca. Tad smo svi mi, svi do jednog, počeli da odstupamo pred njima. Povlačili smo se natraške do broda ukotvljenog uz obalu, zatim smo se, gurajući se, brzo uzverali po stepenicama na brod. Kada smo već hteli da podignemo stepenice, kapetan ugleda da se na palubi nalaze i dva pilota helikoptera.

- A kud ste vi krenuli? Helikopter kome ste ostavili? – dreknuo je iz komandne kabine kapetan.

Piloti poskakaše sa broda i potrčaše ka svojoj mašineriji.

Odlazili smo, ostavivši na obali burad sa gorivom i šatore. Niko nije ni pomislio da ih pokupi.

STVORI SVOJU SREĆU

Kada je Aleksandar prekinuo svoju priču, nisam mogao da ne iskažem svoje neprijateljstvo prema njemu:

- U vezi vas, sve mi je jasno. Šatore ste ostavili. Burad. Šteta je ipak, što ste se samo sa posedelim vlasima izvukli. Blažena ona – Anastasija. Odmah je bilo jasno, normalan čovek bi od prvih reči sve shvatio videvši vas. Shvatio bi, ko je pred njim i šta hoće. A ona je Dušu svoju pred vama izlila.

- Ona je sve shvatala. Zašto smo došli i šta hoćemo od nje. Razumela je. Ali, nije razgovarala sa tamnom stranom čovekovog »Ja.« Ignorovala je tamnu stranu, obraćajući se samo onom svetlom, koje postoji u duši svakoga. Time nas je i prevarila sve. Ma, ja sam naučnik. Psihologijom sam se bavio.

- Baš si mi neki naučnik. Kome je tvoja nauka potrebna, kada tek naknadno razimišljaš?

- Zato tako i biva, da život počesto brže i tačnije svoje događaje tvori. Pored toga, Anastasija se pokazala... Ne, uzdržaću se da je zasad definišem, kao i drugu pojavu...

- Koju?

- Kako bih to rekao?... Razumeš li?... Ti starci i starice iz zabačenog seoceta u tajgi, oni nas i sad napadaju. A devojčica je mršava sa tankim prutićem ispred...

- Kuda idu? Gde?

- Na nas, na sve koji su bili tamo i videli ih. Mislio sam da se samo sa mnom tako nešto dešava. Čim zatvorim oči, istog trenutka ih vidim, a ponekad se pojavljuju čim nešto učinim, što je verovatno, po njihovom mišljenju, loše. Mislio sam da se samo meni tako nešto dešava, ali sam razgovarao i sa drugima... Sa onima, koji su bili tamo, isto se događa.

- Znači da je to u mislima vašim, uobrazilji.

- Kakva je razlika? Uzmicati pred njima svejedno moramo.

- Čega strašnog može biti u nemoćnim i nenaoružanim starcima?

Od čega ste se uplašili?

- Zasad mi ni samom nije jasno, od čega smo se uplašili? Možda, od sopstvene... možda smo prekoračili neku granicu dozvoljenog?...

- Kakvu sad granicu? S uma se može sići s takvom filozofijom, možda misliti na vreme treba, kada se nešto čini?

- Možda, misliti na vreme... Svi bi trebalo da se zamislimo...

- A odakle ti ideja da se posle Anastasijinog razgovora sa devojčicom njena sudbina izmenila, kao i majke njene? Pa čak i žitelja seoskih?

- Kažem ti, psihologijom sam se bavio. Kao naučnik ti mogu reći: Anastasija je u potpunosti izmenila životni tok Anjutkin.

Odbačeno, ostavljeno na brigu i staranje starcima, bolesno dete, malena devojčica je sedela bespomoćno u uglu prljave izbe i iščekivala

dolazak svoje mame. Uveravali su je: »Doputovaće tvoja mama. Igraće se sa tobom, poklone će ti doneti.« Uveravali su je, misleći da dobro delo čine laganjem. A majka njena se u to vreme u gradu napijala od beznađa. Lažna uveravanja su osudila devojčicu na uzaludno iščekivanje.

Tako i mi u svojim životima počesto očekujemo pomak odozgo. Neko treba da dođe i da nas učini srećnim, da nam izmeni sudbinu.

Nije li to razlog što dejstvujemo tromo, ili uopšte ništa ne preduzimamo? Ne razmišljamo o tome da nam je već i previše dato, te da onoga ko nam je došao, mi moramo dočekati s poklonima.

Anastasija je izmenila njenu sudbinu, budućnost, svojom jednostavnošću i iskrenošću.

Pomisli samo, najobičnijim ljudskim rečima je moguće izmeniti sudbinu.

Mnogo sam puta preslušavao snimak razgovora Anastasije i Anjute. Mislim, da je neko drugi isto tako porazgovarao sa devojčicom, postigao bi isti rezultat. A potrebno je tako malo da bi se govorilo tako kao ona. Ne treba lagati. Nužno je prosto iskreno želeći da se pomogne čoveku. Pomoći, a ne saosećati. Treba biti slobodan od karmičkih dogmi, ili tačnije, biti jači od njih. Može se porazmisliti o karmi, o beznađu, karmičkom predodređenju malene bolesne devojčice. Ali se Anastasija pokazala jačom od tog predodređenja. Ona na njega naprosto nije obraćala pažnju. I neko drugi bi isto tako mogao. Jer, rečima je sve činila, običnim, našim rečima. Samo je neophodno da zazvuče na pravom mestu, u pravo vreme, i da sa pouzdanom doslednošću budu izgovorene. Učiniti to umom, teško je. Moguće, da baš ta čistota pomisli o kojoj govori

Anastasija, i raspoređuje te reči automatski, po određenom logičnom nizu, zato i jesu delotvorne.

- Ma, to su sve samo tvoje teorije, pretpostavke. Treba još u stvarnom životu videti, kao i u budućnosti, da li će se izmeniti sudbina od nekakvih reči ili ne. Ma, šta se može izmeniti u životu te devojčice? Sem ukoliko se čudo nekakvo ne dogodi.

- Čudo se i dogodilo. Pokazalo se, sva čudesa su u nama samima.

- Kakvo se čudo dogodilo?

- Malena Anjuta se potpuno promenila. Polomila je sve karme svoje, kao i onih, koji je okružuju.

- Šta znači polomila? Odakle ti je to poznato?

- Poznato mi je. Posle nekog vremena sam otišao u to seoce. Odlučio sam da odnesem Anjuti svoj radio, kad već njen krči, i da im antenu na krovu postavim. Idem tako ka kući Anjutkinoj po popravljenim seoskim daščanim prelazima. Ranije su bili sasvim truli, a sad, sve trule daske su zamenjene novim. »Čudno - razmišljam - otkud preuređenje ovakvo?« Anjutkinog dedu ugledah kako sedi na stepeništu kuće i čizme u vedru pere. Pozdravio sam se s njim i ispričao mu koji je cilj mog dolaska.

- Dobro - kaže deda. – Uđi u izbu, ako je tako. Obuću ćeš samo morati da izuješ. Red je, vidiš li, novi kod nas zaveden.

Na stepeništu sam se izuo. Ušao sam sa dedom u izbu. Tamo je sve bilo vrlo obično, na seoski način, samo veoma čisto i prijatno.

- Unuka je ovakav red kod nas zavela - saopšti mi deda. – Dugo se trudila. Pod je ribala, ponovo oprala sve. Više od nedelju dana, od jutra do večeri, kao omađijana. Predahne, pa ponovo na čišćenje. Zidove me je

da prekrečim nagovorila. A sada, kako u čizmama u izbu uđem i tragovi na podu ostanu, odmah krpu u ruke uzima i ispočetka briše. Zato je bolje da ih ne ostavljam, tragove. Patike kućne nemamo. Umesto patika, ona je kaljače stare prilagodila. Navuci kaljače. Sedi.

Seo sam za sto, pokriven starim, ali čistim stolnjakom. Na jednom mestu je stolnjak bio pocepan i na tom mestu je, koliko je to mogla uredno da uradi dečja ruka, bilo prišiveno šareno parče materijala u obliku zeca. Na sredini stola je stajala brušena čaša, iz koje su urednim listićima štrčali uglovi listova iz sveske umesto salveta.

- Gledam, selo vaše su počeli da uređuju. Najzad je i na vas vlast pažnju obratila, kad je i pločnik drveni popravljen - rekoh dedi.

A on mi odgovori:

- Ma ne petlja se vlast kod nas. Nemaju oni vremena za nas. To je unučica moja, Anjutka, živahna postala.

- Kako – Anjutka? Pa, ona je još sasvim mala da bi pločnik popravljala. Daske su teške.

- Teške daske. Da... U lov sam se spremao. Susetku sam zamolio da pripazi na Anjutu. A unuka mi kaže: »Idi deda svojim poslom. Ne brini se, sama ću sa svime izaći na kraj. Samo mi dozvoli da dasku, koja pored šupe stoji, istesterišem.«

Začudio sam se, pa nešto mislim, neka se igra dete, ako joj se tako dopada da se igra. Položio sam joj dasku na cepanicu, dao pilu, ručnu i, krenuo u lov. Kasnije mi je susetka ispričala.

Anjutka je komade istrulele daske iz mostića povadila. Kanapom je premerila i po toj meri je dasku koju sam joj dao, počela da testeriše.

Pola dana je, kaže susetka, testerisala Anjutka dasku i uspela. Potom je dovukla dasku do prelaza i namestila je na mesto gde je pre bila trula.

- Ma, kako je ona, tako mršava i slabašna, uspela da dovuče tešku dasku?

- Pomoćnika je pronašla. Još pre dva meseca je počela da se druži sa psom, lajkom sibirskom, koji je ostao bez gazdarice. Baba je jedna umrla na drugom kraju sela. Snažan pas je ostao. Već na sahrani ga je Anjutka sve vreme milovala. Zatim mu je nosila da jede. Lajka u početku nije napuštala svoje dvorište, iako nikoga nije bilo u izbi. Sama je starica živela. Anjutka je psa nekoliko dana hranila. Onda je on krenuo za Anjutkom, tako da sada neprestano idu zajedno. Pomaže psina stara u svim prohtevima unukinim. I dasku joj je pomogao da odvuče. Kanapom je Anjutka dasku obmotala na jednom kraju i sama počela da vuče, drugi kraj je – psina ta snažna zubima dohvatila, te su je tako i dovukli do mostića. Zatim je Anjutka od susetke zatražila eksere, čekić moj uzela. Pokušavala je dasku da ukuca ekserima kako treba. Ali joj nije polazilo za rukom. Susetka je videla kako sedi Anjutka na mostiću i pokušava da zakuca ekser. Po ruci se čekićem do krvi udarila. Psina sedi pored, posmatra i cvili.

Susetka je prišla, uzela čekić i pričvrstila tu dasku ekserima. Sutradan uveče, vide susetka kako Anjutka zajedno sa svojim psom ponovo dasku tegli. Novu rupu na mostiću da zakrpi.

»Šta ti je Anjutka, misliš na sve rupe nove daske da zakucavaš? Zar drugi posao, devojački, ne možeš za sebe da smišliš?« - pita susetka. Unuka joj odgovara: »Neophodno je, teto, tako napraviti, da prelazi duž svih kućica budu novi, bez rupa. Zamislite da iznenada dođu gosti u neku

kuću, krenu po prelazima, a na njima rupe, pa će im se pokvariti raspoloženje veselo. A mamica moja čim dođe, može se nasekirati što mostići nisu praznično sređeni.«

Susetka zakuca i drugu dasku. Potom susetka zagalami na sve. Ide po dvorištima i viče baba na sve: »Popravite prelaze ispred svojih kuća! Ne mogu da gledam kako se dete zbog vašeg nemara iznuruje. Ruke do krvi prebija.«

Tako su, kao što vidiš, popravili prelaze, svako pred svojim domom. Da ne bi slušali kako baba galami.

- Gde je sada vaša unuka? – upitah starca.

- Boju je do najdalje izbe odvukla, tamo će verovatno i prenoćiti, kod staraca Losinih. Da... Tamo će možda i zanoćiti...

- Kakvu boju, za šta?

- Običnu boju, uljanu, jarko narandžastu. Na brodu boju za ribu trampi. Bubice neke nove su unuki u glavu ušle.

- Kakve bubice?

- Odlučila je da sve kuće treba veselo da deluju. Razdragano. Kako brod stigne, onaj što ribu ulovljenu prikuplja, ona im ribu vuče i za boju sve daje. A onda, tu kantu u neku izbu tegli. Moli, da se okviri prozorski oboje. I, starci farbaju. Uskoro će i na mene red doći. Dobro! Obojiću. Što da ne obojim. Možda je i bolje ako se ofarba, ako će tako kuće veselije spolja delovati.

- A gde ribu uzima?

- Sama ribu lovi. Svakog dana, nekad tri, nekad dve bele ribe donese izjutra, a biva i više. Da makar jednom ne donese, ali ne, kače se ribe na njene udice. Svako jutro sa svojim išijasom moram da ustajem, a

sve je već tu. »Ustaj, deda. Usoli ribu da se ne pokvari«. Svako jutro tako - brunda dobroćudno deda.

- Kako uspeva da se izbori sa ribarskim priborom? Sama?

- Pa, kažem ti, pomoćnika ima Anjutka, lajku tu staru, sibirsku. Psina je stara, ali pametna, sluša je. U svakoj ćudljivosti potpomaže. Ribarski štap moj sa pet udica Anjuta uzima, mamac na udice stavlja i sa lajkom ka reci uveče odlazi, gde mesto svoje najomiljenije ima. Jedan kraj konca od udice na obali priveže, zatim na štap najlon nabaci, pas taj štap u zube uzme i pliva. Pliva, dok mu Anjutka sa obale neprekidno ovako govori: »Plivaj, Druže, plivaj, Druže.« Pas tako i vuče udicu, dok mu Anjutka sve vreme priča. A kako do određenog mesta dovuče, Anjutka mu se drugim rečima obraća: »K meni Druže, k meni Druže«. Pas štap iz čeljusti ispušta i pliva obratno ka obali. Dosta, hajde da spavamo.

Starac se uspuza na peć, a ja sam privilegao na drveni otoman. Probudio sam se u praskozorje, izašao u dvorište i ugledao. Dole, pored reke, Anjutka uhvativši obruč, tegli ribarsku opremu. Ogromna sibirska lajka joj pomaže. Lajka, stegavši zubima obruč, upire se i povlači unazad. Zajedno su vukle parangal sa popriličnim ulovom.

Anjutka je bila obuvena u, očigledno, za tri broja veće nego što joj je potrebno, gumene čizme. Obuvena na bosu nogu.

Kada je ulov bio privučen do obale, ona dohvati mrežu za ribu i potrča da izvuče ribu. Lajka se upirala šapama, držeći u zubima obruč. Anjutka je zagazila u vodu dublje nego što su dozvoljavale čizme, i voda poče da prodire u njihove sare.

Izvukavši na obalu ulov, ona skide sa udica tri povelike ribe i spusti ih u vreću. Potom su ona i lajka, uhvativši konopac, vukle šperploču na kojoj je ležala vreća.

U Anjutkinim čizmama je šljapkala voda, smetajući joj pri hodu. Ona se zaustavi, skide jednu čizmu, zatim drugu i, stojeći bosim nogama na hladnoj zemlji, izli iz njih vodu. Obuvši ponovo mokre čizme, nastavi svoj posao.

Kada su ona i lajka zajedno dovukle jutarnji ulov do stepeništa, pogledah Anjutkino lice i ostadoh zapanjen.

Plamteći rumeni obrazi, blistajuće odlučnošću oči i skriveni na usnama srećni osmeh, činili su da više uopšte ne liči na bledunjavu, ranije bolesnu devojčicu. Anjutka poče da budi dedu, a on, brekćući, side sa peći, prebaci jaknu, uze nož, so i pođe da seče ribu. Dok me je Anjutka pojila čajem, upitah je zašto tako rano svaki dan dovlači kući ribu?

- Čike sa onog broda na reci dolaze i uzimaju od nas ribu. Novac mi daju. Zamolila sam ih da mi boju za kućice donesu. Dovezli su mi je za ribu. I materijal prelepi za haljinu su mi doneli. Za njega sam im svu ribu dala, koju sam ulovila za nedelju dana – odgovori Anjuta i dohvati veliki komad prekrasne svilene tkanine.

- Ovde, Anja, nema samo za jednu haljinu. Šta će ti tako mnogo? – upitah.

- To nije za mene. Za mamicu moju sam dar pripremila. Kada mamica moja doputuje, još ću joj i maramu lepu pokloniti i perle duge takođe.

Anjutka izvuče iz izlisanog starog kovčega uvozne ženske čarape, bisernu ogrlicu i predivnu šarenu maramu:

- Neka se mama ne sekira što ne može darove da mi kupi. Sama ću joj sada sve kupovati. Da ne misli mamica da joj je život loš.

Gledao sam kako mi radosno pokazuje darove za svoju mamu, savršeno srećna, posmatrala ih je sa uživanjem, te shvatih: od potpuno bespomoćnog, jadnog i očekujućeg od nekoga pomoći bića, suštinski se malena Anjuta preobrazila u aktivnog, uverenog u sebe čoveka. Srećna je zbog toga šta uspeva u tome, a možda iz još nekog razloga potiče njena sreća... Sada mislim, sreća svačija je unutar njega samog. Ona je na određenom nivou spoznaje. Samo, uz pomoć čega dostići taj nivo - to je pitanje! Anastasija je pomogla malenoj Anjutki. Da li će uzmoći da pomogne i svima ostalima? A možda sami moramo nekako naučiti da procenjujemo...

Aleksandar učuta, pa je svako počeo da razmišlja o svome.

Umotavši se u kratku bundu i položivši glavu na brvno, posmatrao sam bilstave severne zvezde, činilo se da su sasvim nisko nad nama i da se i one ogrevaju nad plamenom vatre. Pokušao sam da zaspim.

Odspavavši oko tri sata, u svitanje Aleksandar i ja dođosmo do čamca, kad on izjavi:

- Mislim... Ubeden sam. Ne treba ni da ideš u tajgu. Nećeš više naći Anastasiju. Niko je neće naći, pa ni ti.

- Zašto?

- Otišla je Anastasija. Otišla je duboko u šumu. Nije mogla da ne ode. Ako pođeš, možeš da stradaš. Nisi pripremljen za tajgu. A još treba i da pišeš. Da ispuniš obećano.

- Da bih pisao dalje, neophodno je da čujem njene odgovore na mnoga pitanja čitalaca. O odgajanju dece, o religijama...

- Niko je sada ne može naći.

- Ma, šta si se zainatačio, nećeš je naći, pa nećeš je naći. Znam gde se poljana njena nalazi, naći ću je.

- Nećeš je naći, kažem ti. Ne može biti da Anastasija ne poima, da je lov na nju počeo.

- Kakav lov? Lokalne lovce neko potplaćuje? Kao tebe i Jegorića?

- Pa, Jegorić i ja se trudimo da ubedimo ljude da se ne mešaju, da je ne uznemiravaju. Kada ne uspemo da ih ubedimo, odvozimo ih na suprotnu obalu. Lokalne lovce je nemoguće potkupiti, oni imaju svoje zakone i vrednosti svoje. Za Anastasiju su i pre tebe znali. Odnosili su se prema njoj sa dubokim uvažavanjem. Čak su i međusobno pričali obazrivo. Neće se dopasti lovcima da stranca vide u tajgi, a pucaju veoma precizno.

- Ko onda može da ide u lov na nju?

- Mislim da je to onaj, koji nas je i doveo do današnjeg dana ovakve, kakvi jesmo... I dalje nastavlja da diriguje.

- Određenije?

- Određenije, svako sam mora da se preračuna.

- Pa ipak, koga imaš u vidu? Takve kao što je Boris Mojsejević?

- Ma, on je samo oruđe. Nešto nevidljivo se sa nama igra. I Boris Mojsejević je sada to počeo da shvata, i onaj koji je iza njega stajao, takođe je, čini se, shvatio.

KO SMO MI ?

- Pre mesec dana je Boris Mojsejević ponovo doputovao u ove krajeve - pričao mi je Aleksandar. – Bio je već bez obezbeđenja i pomoćnika. Tih i zamišljen, pronašao me je. Razgovarali smo ceo dan. Bolje rečeno, to nije bio razgovor, nego njegova ispovest. Ne meni, naravno, već ispovedanje samome sebi. Poklonio mi je kopiju svog izveštaja o susretu sa Anastasijom. Napravio sam za tebe izvode iz njega, hoćeš li da ti ih pročitam?

- A za koga se taj izveštaj pravio?

- Ne znam, ni sam Boris Mojsejević ne zna. Sa svojim naručiocem se sreo u velikoj sali sa kaminom. Naručilac se predstavio kao predstavnik Međunarodne akademije. A akademija se sad toliko namnožilo, pokušaj da razabereš koja je najozbiljnija. Jer, sada o ozbiljnosti, po finansijskoj moći procenjuju.

Naručilac u finansiranju nije škrtario, ceo put je isplatio odmah u gotovini, obećavši poveliku nagradu grupi, kao i uključenje celog odeljenja, na čelu sa Borisom Mojsejevićem, u ozbiljan naučni program vezan za Anastasiju.

Kada se Boris Mojsejević s njim susreo po povratku i pokazao mu izveštaj, klijent ga je pregledao letimice. Po svoj prilici je već bio informisan, te je bacio listove izveštaja u kamin, a Borisu Mojsejeviću rekao:

- Pred vama je bio zadatak uspostavljanja veze sa objektom »X«, kako ste sami nazvali Anastasiju. Primenili ste pri ispunjavanju zadatka

ne samo svoje naučne metode, sposobnosti ubeđivanja, nego i nasilje. Nasilje je – vaša inicijativa. Odlučili smo da udvostručimo vaš honorar za organizaciju ekspedicije, ali da ubuduće prekinemo sa vama saradnju. Primite svoj honorar - pokazao je na torbu pored fotelje - i zaboravite ekspediciju.

Boris Mojsejević je pokušao da objasni da se nasilje dogodilo slučajno i da je i njemu samom ceo događaj neprijatan; on shvata kakvu je štetu za buduće kontakte sa Anastasijom nanela nespretnost njihove grupe, i zato se on lično odriče svoga honorara u potpunosti.

Čovek, koji je do tada sedeo pored kamina, ustade iz fotelje i ne dopuštajući nikakav prigovor, reče:

- Uzećeš. I otići. Nisi tek tako, zbog struke bio revnostan, nego zbog para. Zato ih primi. Više nam nisi potreban.

Boris Mojsejević je uzeo torbu sa novcem i izašao iz prostranog kabineta-sale. Pokušao je da podeli novac na ravne časti sa učesnicima ekspedicije, ali ga nisu svi uzeli. Taj novac kao da je podvlačio veličinu nečeg neprijatnog, učinjenog ljudima, učesnicima ekspedicije.

- Zašto si mi samo izvode sačinio iz tog izveštaja? – upitah Aleksandra.

- Sudeći po knjizi, baš ne voliš da čitaš radove koji obiluju tebi nerazumljivim terminima. Potrudio sam se da navedem najvažnije, i to bez stručne terminologije.

- Šta se tu kaže o Anastasiji?

Aleksandar je izvadio iz džepa štampane listove i pročitao mi:

- Objekat »X« ne može biti podvrgnut običnom ispitivanju, danas poznatim naučnim metodama.

Kriterijum ocenjivanja, opšteprihvaćen u naučnim krugovima, neizbežno će stvoriti određene granice, koje ne obuhvataju nepoznata ranije svojstva i mogućnosti pojava, koje se javljaju i povezane su sa određenim situacijama, pre svega, pri promeni psihičkog stanja objekta »X«.

Kao informativni izvor u različitim oblastima naučnih traganja, »objekat« može ostati nenadmašan u odnosu na izvore poznate nauci.

Sam objekat, najverovatnije, nije nosilac informacija. Uobičajeni interes za dobijanje i analizu informacija on nema, iako pri pojavi značajnoj za njegov cilj i – kao posledica – želje, informacija stiže do njega u odabranom, s nečije strane, obliku i u neophodnoj količini, koja trenutno može naći praktičnu primenu kod objekta »X«.

Naša grupa je uspela da postavi samo neke hipoteze. Ali je i potvrdila »eksperimentalnim« putem niz iskaza objekta »X«, koji se odnose na rastinje. Konstatovali smo činjenicu postojanja zraka. Naučni termini »torziona polje«, »radiotalasna zračenja« - ovde najverovatnije ne odgovaraju. Ukoliko bi oni i mogli biti iskorišćeni, to bi bilo jedino u nedostatku drugih, pogodnijih.

Najneverovatnija i najsumnjivija je, po našem mišljenju, pretpostavka mogućnosti utemeljenja i sakrivanja u tekst knjige određenih povezivanja i znakova, po terminologiji objekta »X«, »dubine večnosti i beskonačnosti univerzuma.«

Po tvrdnji samoga objekta, ti znaci mogu blagotvorno uticati na ljude.

Nameravali smo da sprovedemo seriju oglada, upoređujući parametre fizioloških promena u čoveku pre i posle čitanja knjige, uz

pomoć aparata koji se primenjuju u medicini. Ipak, to sada nema neko veliko značenje.

Već sada smo prinuđeni da konstatujemo nespornost njihovog postojanja. Njihov uticaj se dešava ne kroz fiziološke, materijalne organe, nego na nekom neopipljivom, nematerijalnom nivou ličnosti.

Stvara se utisak, da u središtu zemaljske ljudske zajednice, počinje da se dešava reakcija, koju nismo u stanju da kontrolišemo, pa prema tome, ni da je zaustavimo.

Osnovna činjenica koja potvrđuje njeno postojanje, jeste psihička reakcija ljudi koji su došli u dodir s knjigom. Ispitivanja, testiranja, analiza pisama čitalaca, svedoči o pojavi stvaralačkog poriva kod većine, koji se ispoljava u formi poetskih sastava, stvaranja slika i pesama. Kod mnogih se javlja potreba da dodiruju bilje, sade rastinje, promene profesiju. U pojedinim slučajevima, posle čitanja nastupa značajno poboljšanje samoosećanja, iščezavaju simptomi bolesti.

Sproveli smo opit nad tridesetoro ljudi koji su imali različite bolesti. Bilo im je predloženo u kabinetu za psihijatriju i lečenje snom, čitanje knjige. Kod dvadeset sedmoro se opažala emocionalna usredsređenost, san nije nastupao, u krvi se povećavao hemoglobin. Ako se pretpostavi da reakcija čitalaca nastaje zbog žive literarno-umetničke slike, onda se može potvrditi - data slika, po svom psihološkom uticaju, prevazilazi u znatnoj meri sve dosad poznate, uključujući i klasične i biblijske.

Na neospornost ovakvih tvrdnji ukazuje procentualni odnos čitalaca, koji su izrazili svoj odnos u poetskoj ili nekoj drugoj stvaralačkoj formi.

Statistički, on se može izraziti kao 1 prema 19. Pri tom, sam stil izlaganja autora je prost do primitivizma. Ne pridržava se postojećih pravila literarno-umetničkog stvaralaštva, u tekstu su prisutne gramatičke greške. Pri tom je testiranje teksta uz pomoć kompjuterskog programa o čitljivosti pokazalo, da lakoća čitanja iznosi osamdeset i više procenata!

U neposrednom kontaktu sa objektom »X«, mi smo posmatrali pojavu sa kojom se dotad niko nikada nije susreo, i koja ne odgovara nijednoj kontrolisanoj i opisanoj od strane ufologa.

Posmatrali smo energetski grumen loptastog oblika, nalik na veliku loptastu munju. Njegov energetski potencijal prevazilazi predstave današnje nauke o snazi prirodnih energija. Njegova moć da lokalno menja gravitaciono polje zemlje, daje mu mogućnost da u magnovenju pretvori u kosmičku prašinu sve što se ne drži korenjem za zemlju.

U trenutku našeg kontakta, gravitacija zemlje je bila izmenjena neznatno, ali smo se pri uvećanju njegovih napora, mi, i svi materijalni predmeti, mogli naprosto naći u bezdanu svemira, a da se pri tom oko objekta »X« gravitaciono polje nije menjalo, što govori o mogućnosti biranog delovanja.

Izmeni zemljine teže očevidno je prethodilo smanjenje plavog spektra dnevne svetlosti.

U svojstvu hipoteze moguće je naslutiti, da takozvana zemljina teža zavisi, ne samo od zemlje i njene mase, već i od svetlosnog pritiska, koji potiče iz nekih kosmičkih objekata, energija ili nekim stvorenog, omotača zemlje.

Objekat »X«, bez obzira na mogućnost dobijanja velikog obima informacija, ne nastoji da ih analizira i prima dobijeno na nivou osećanja,

intuicije, iz čega i proizlazi utisak bezazlenosti. Uzajamni odnosi objekta »X« sa energetske grumenom su svagdašnji i prirodni, grade se na nivou čula, uz potpuno odsustvo poniznosti i divljenja. Uz uzajamno uvažavanje jednog prema drugom, oni zadržavaju potpunu slobodu delovanja.

Posmatran s naše strane, svetleći energetski grumen poseduje razum, i što je najneverovatnije, osećanja, što nisu zapazili ufolozi ni na jednom NLO-u. Kao dokaz osećajnosti služi i to, što su pri dodiru zraci energetskog grumena milovali noge i kosu objekta »X«, te je i on sam svojim postupcima reagovao na emocionalno stanje objekta »X.«

Istovremeno sa mogućnošću fiziološkog uticaja na materiju, posmatrani objekat poseduje i moć psihološkog delovanja.

U smislu hipoteze, objekat »X« se može ubrojiti u zemaljskog čoveka, s kojim povremeno stupaju u kontakt predstavnici vanzemaljske civilizacije, ili sa kojim komunicira neka prirodna pojava, dosad nepodvrgnuta izučavanju.

U smislu hipoteze, moguće je i sam objekat »X« preneti do neke vanzemaljske civilizacije, ali izjava samog objekta: »Ja sam čovek. Žena«, smeta nam da to uradimo. Takva izjava nas stavlja u bezizlazni položaj, zato što iskrsava pitanje: »Ko smo onda mi?« Ili, drugačije rečeno: »Da li je išlo putem napretka čovečanstvo ili putem nazadovanja?«

MUTANTI, STVORENI LJUDIMA

- Dobro, dosta - prekinuo sam Aleksandra. – Za mene je Anastasija – usamljenica. Premda sa neobičnim sposobnostima, ali mislim, Ona jeste – Čovek. Bolje je zasad u to se uzdati. Kada bi se u sve udubljivali, krov bi mogao da odleti. Pali tu tvoju šklopociju, krećemo.

Do zabačenog seoceta, čamac nas je dovezao za oko četiri sata. Kad sam se već iskrao na poznatu obalu, Aleksandar takođe izađe iz čamca, pa se ponovo uhvati svoga:

- Otišla je Anastasija, Vladimire, dobro razmisli da možda ipak odložiš svoj pohod na poljanu u tajgi? Nećeš stići do nje.

- Krenuću. – Podigoh svoj ruksak da bih ga stavio na ramena i iznenada ugledah kako Aleksandar izvlači iz korica veliki lovački nož.

Bacivši ruksak, počeo sam da tražim po zemlji nešto odgovarajuće za odbranu. Ali Aleksandar, ogolivši do lakta desnu ruku, neočekivano sam sebi zari nož u ruku. Šiknulu iz rane krv, pokri belim lanenim šalom. Zatim me zamoli da donesem iz čamca priručnu apoteku i da mu previjem ruku. Ništa ne shvatajući, uradih to. On mi pruži umrljan krvlju šal.

- Veži ga oko glave.

- Zašto?

- Barem te lovci neće dirati. U ranjene ne pucaju.

- Šta su oni, budale šta li, ti tvoji lovci? Kad priđu, otkriće odmah prevaru.

- Oni ne prilaze. Zašto bi rizikovali? Svako ima svoje staze i šume. Ako s dobrim namerama čovek odluči da ide u tajgu, onda prvo porazgovara s lovcima, ispriča o sebi i svojim namerama, uskladi svoj pohod. O tebi oni ništa ne znaju. Mogu i bez razjašnjavanja da udare, ali u ranjenog ne pucaju.

Uzeo sam maramu umazanu krvlju i povezao glavu.

- Možda bi trebalo da ti se zahvalim, ali mi se nešto neće, hvala da ti kažem.

- Nije ni potrebno. Nisam ja to zbog zahvalnosti. Prosto sam makar nešto želeo da učinim. Kada se budeš vraćao, vatru na obali zapali. S vremena na vreme ću prolaziti nedaleko odavde, čim ugledam dim – pokupiću te, ukoliko uspeš da se vratiš.

Na prilazu tajgi, primetio sam da na jedno sto metara od mene idu dva psa. »Verovatno seoski - pomislih. – Dobro bi bilo da su bliže, ipak je sa psima spokojnije«. Čak sam pokušao i da ih namamim da priđu bliže, ali nisu prilazili, nego su nastavili da se kreću paralelno sa mnom, te tako uđosmo i u tajgu. Džabe me je plašio Aleksandar. Nije mi se tajga učinila neprijateljskom. Možda zbog osećaja da ovde, sred tog drveća i raznih nanosa na putu, živi Anastasija, a ona je, makar i čudna, ipak dobar čovek. A najvažnije – u ovoj tajgi, sa njenim preprekama, neobičnim za gradskog čoveka zvucima i vazduhom, živi moj rođeni sin. Od tog saznanja, tajga mi se malčice bližom učinila.

Dvadeset pet kilometara od obale do poljane, teže je preći nego po običnom putu, zato što sam bivao primoran da čas preko oborenog

drveta prelazim, čas žbunje da zaobilazim. Kada sam sa Anastasijom išao, uz razgovor se nisu primećivale takve prepreke. Najvažnije je da sa pravca ne skrenem zbog njih, pa sam sve češće proveravao kompas, razmišljajući: »Kako li Anastasija nalazi poljanu bez kompasa? A ni staze nikakve nema«.

Odmarajući se na svaki sat, oko podneva sam se dokopao malene reke, široke oko dva metra. Kada sam sa Anastasijom išao, takođe smo presećali rečicu. Odlučio sam da pređem na drugu obalu i napravim duži predah na poljani, koja se nalazila pokraj reke. Krenuo sam preko srušenog u rečici debla, napola istrulelog drveta. Brvno nije dosegalo do same obale, pa sam prvo bacio ruksak, a zatim skočio sam. Ali je nekako nespretno ispalo. Noga mi je zapela za neki čvornovati panj u vodi i izvrnula se, ili se nešto isteglo u njoj. Užasno jak bol mi je prostrelio nogu i čak se u glavi odrazio. Malo poležavši, pokušao sam da ustanem i shvatio da neću moći da hodam. Tako ležeći, razmišljao sam šta ću dalje. Pokušao sam da se prisetim, šta obično treba učiniti kada se izvrne noga ili se istegnu ligamenti. Nisam loše pamtio, nego me je verovatno bol remetio da se prisetim. Zatim sam odlučio: odležaću još malo, pojesti nešto, pa će možda i bol uminuti. Ako ustreba, zapaliću vatru i prenoćiti. Do jutra će mi možda noga biti bolje. Jer, na čoveku sve postepeno zarasta.

Tada ponovo ugledah pse. Već ih je bilo četiri, a sa druge strane – još dva. Nisu se micali. Prilegli su raštrkani, na oko desetak metara od mene. Psi su bili različitih rasa, jedan pit bul, jedan bokser, ostali nekakvi mešanci. I maleno bolonjsko psetance među njima. Dlaka na njima – mestimična, mršavi, a bul terijeru su bile zagnojene oči. Setio sam se

priče pomoćnika kapetana o sličnim psima. Uvidevši situaciju, čak sam i bol u nozi neko vreme prestao da osećam.

Pomoćnik kapetana štapskog broda mi je pričao, kako ih ljudi, želeći da se oslobode svojih četvoronožaca, odvoze kuda bilo, samo što dalje od kuće, i tamo ostavljaju. Ako ih ostave na području grada, mačke i psi se grupišu oko kontejnera, koji im obezbeđuju bar neku hranu. Kada pse odvoze u zabita mesta daleko od grada, oni lutaju u čoporu i nalaze sebi hranu napadajući živinu i sitnu stoku. I na ljude, naročito usamljene, navaljuju. Ti psi su – strašniji od vukova. Oni nastoje da uvrebaju ranjenu ili onemoćalu žrtvu, bacajući se na nju istovremeno. Lutajući u čoporu, ti beskućnici, podivljali psi, strašniji su od vukova još i zbog toga, što bolje nego li vukovi poznaju navike ljudi, a mrze ih. Oni su – ljuti na ljude, a za lov na divljač, poput vukova, nemaju iskustva, a za ljude – imaju.

Naročito je strašno, ukoliko u takvom čoporu postoji makar jedan pas koga su trenirali da kidiše na čoveka.

Imao sam psa, koga sam takođe vodio na dresiranje. Tamo, između ostalih vežbi u izvršavanju svakojakih komandi, postoji i vežba napada na čoveka. U psećoj školi, pomoćnik instruktora navlači na sebe vatirani kaput sa dugim rukavima, a psa uče da kidiše na njega, da ga ujeda razjareno. Ukoliko pas dobro ispunjava zadatke, nagrađuju ga poslasticama. Eto, i izdresiraše ih, pametnjakovići.

Zanimljivo - postoji li makar jedno biće na belom svetu, osim čoveka, koje bi se bavilo obukom druge vrste stvorenja, za napad na sebi slična bića?

Opkolivši me, psi su počeli da stežu обруč. Pomislio sam: »Morao bih nekako da im pokažem da sam još živ, da mogu da se krećem

i branim«. Podigao sam kratak štap i hitnuo ga na veliku, olinjalu, približavajuću psinu. Pas izbeže štap i ponovo zaleže. Štapova u blizini više nije bilo. Tada dohvatih iz ruksaka dve limene konzerve. Dok sam ih izvlačio, najmanji pas se prikrađe od pozadi, razdera mi nogavicu i odskoči, dok su ostali psi motrili. Verovatno su posmatrali kakva će biti moja reakcija na ovaj napad.

Hitnuh jednu konzervu na krupnog najbližeg psa, drugu na bolonjsko psetance. Više nisam imao šta da bacim. U svesti nastade potpuno beznade.

Zamišljao sam kako će psi komadati moje telo i ždrati njegove delove, a da ću ja pri tom, još neko vreme bivajući u svesnom stanju, videti sve, grčevići se od bolova, zato što psi trenutno ne mogu da ubiju. A uza se nemam ništa da bih umro brzo, bez dugotrajnog mučenja.

Pri tom mi je bilo žao, što ruksak sa darovima od čitalaca, Anastasiji neću uspeti da odnesem, ni sinu razne dečje stvarčice, neophodne malom detetu, takođe neću odneti.

Polu ruksaka su zauzela pisma čitalaca sa pitanjima, molbama. Mnogo pisama. Neobičnih pisama. O Duši su ona, o životu, a i stihova je mnogo. Možda neprofesionalni stihovi, ne uvek u rimi, ali u nečemu dobri. A sad će sve biti izgubljeno. Istrunuće ovde. Onda mi je, nekako samo od sebe, palo na pamet. Odlučio sam da napišem poruku i da je stavim u plastičnu vreću sa pismima. Poruku? Ako neko nađe ruksak, neka uzme svu sadržinu, i pare neka uzme. A pisma čitalaca, neka kćeri mojoj, Polini, pošalje. Napisao sam joj u poruci da ih objavi, kada od honorara za knjigu dovoljno novca prikupi. Ne sme se dopustiti da toliko stihova iskrenih nestane. Mnogi su, verovatno, prvi put stihove napisali,

iz Duše su oni izašli. Kako da njihova jedina pesma u životu bude izgubljena.

Poruku tu sam teškom mukom pisao. Ruke su mi drhtale. Od straha, bez sumnje. Što se čovek za život tako grčevito hvata, čak i u stanju kada je apsolutno jasno da je sve završeno? Ali, uspeo sam da napišem poruku, stavio u plastični paket sa pismima, pa uvezah paket jače, da vlaga ne bi prodrila unutra. Tada primetih da su psi koji su me okružavali i već mi se sasvim približili, odjednom započeli čudan manevar. Oni su se, jedan za drugim, puzeći udaljavali od mene. Neki bi se zaustavili i gledali na suprotnu stranu od mene, pa iznova legali, kao u zasedi. Ustadoh na jednu nogu da bih video šta im je odvuklo pažnju. I ugledah... Video sam kako duž potoka silovito trči Anastasija.

Letela je svojim harmoničnim trkom, od kog se rasplela njena zlaćana kosa.

U početku nisam mogao da odvojim pogled od te slike, ali mi iznenada sinu misao – psi! Osetili su da mogu ostati bez plena, te su se pripremali za napad na silovito približavajuću Anastasiju.

Izgladneli, pobesneli psi, razjareno će se boriti za svoj plen do kraja. Sama Anastasija ništa protiv njih neće moći da učini. Psi će je rastrgnuti, te povikah, koliko sam imao snage:

- Stoj! Stoj, Anastasija! Psi. Psi su ovde podivljali! Ne trči ovamo, Anastasija! Stani!

Anastasija je čula, ali uopšte nije usporila svoj siloviti trk. Samo je ruku u trku podigla uvis i zamahala. »Šta to ona izaziva? – pomislih. – Sad ni pojava ta neobična neće moći da joj pomogne«.

Hitro dohvatih iz ruksaka male staklene bočice sa sokovima za decu. Počeh da bacam flašice na pse, pokušavajući da im skrenem pažnju na sebe. Jednom flašicom sam pogodio cilj, ali psi nisu obratili nikakvu pažnju na moje pokušaje.

Shvatale su, verovatno, džukele, ko je za njih istinska opasnost. Psi se baciše na Anastasiju istovremeno sa različitih strana, kako je ona utrčala u njihov krug. I tada... O, tu sliku je samo trebalo videti. Anastasija je svu energiju svoga trka pretvorila u okretanje. Odjednom se iz punog trka naglo zavrtela kao čigra, kako to balerine na sceni rade, samo mnogo brže. Udarivši u uskovitlano Anastasijino telo, psi se razleteše na sve strane, ne povredivši je uopšte, ali su odmah počeli da se pripremaju za novi napad.

Počeo sam da puzim u susret Anastasiji. Bila je obučena u svoju kratku laku haljinicu. Da je barem jaknu imala na sebi, nju bi psi teže progizli.

Anastasija pade na jedno koleno. Klečala je u krugu razjarenih, pobesnelih od gladi pasa, ali joj lice nije odavalo strah. Gledala me je i brzo govorila:

- Zdravo, Vladimire. Samo se nemoj bojati. Odmori se malčice. Opusti se. Ne brini se, one mi ništa neće učiniti, te gladne kuce. Ne brini.

Dve zdrave i jake psine se ponovo sa raznih strana baciše na klečeću Anastasiju. Ne prestajući nešto da govori, ona je munjevitim pokretom sa obe ruke istovremeno, u trenutku njihovog skoka, zgrabila svakog psa za prednju šapu i prevrnula ih u vazduhu malo pomerivši svoje telo, od čega su se psi sudarili međusobno i tresnuli na zemlju.

Psi su ponovo zalegli, verovatno smišljajući novi napad. Pripremali su se, ali nisu napadali.

Anastasija je ustala podigavši ruku uvis, zatim je naglo spustila, dva puta se pljesnuvši po nozi.

Iz obližnjeg šipražja iznenada iskočiše četiri snažna vuka. U njihovim pomamnim skokovima je bilo takve odlučnosti da, reklo bi se, ni u kom slučaju neće ispitivati brojčano stanje, niti kolikom snagom raspolaže protivnik ispred njih. Oni će započeti bitku s njima.

Psi podviše repove i uhvatiše maglu. Vukovi proleteše mimo mene, zapljusnuvši me vrelin dahom. Tragom vukova, iz sve snage nastojeći da ne zaostane i zbog toga usitnivši učestalim malim skokovima, jurio je mladi vučić, nalik na štene ovčara. Izravnajući se sa Anastasijom, on iznenada prikoči sa sve četiri šape, te se prevrnu. Skoči i dva puta liznu na bosoj Anastasijinoj nozi svežu ogrebotinu.

Anastasija brzo uhvati vučuća oko trupa i podiže ga sa zemlje:

- Kud si pošao? Rano ti je. Mali si još.

Vučić zadrhta u Anastasijinim rukama, zacvile kao štene. Uspeo je da se istragne, ili ga je ona sama pustila. Kako se našao na zemlji, vučić hitro još jednom liznu ogrebotinu i, polete da sustigne vučji čopor.

- Ma zašto? – prigovorih joj kad je dotrčala do mene. – Zašto nisi odmah vukove pozvala? Zašto?

Anastasija se osmehivala, brzo opipavajući moje noge i ruke. Zvonkim, umirujućim glasom reče:

- Ne uzbuđuj se, molim te. Kućićima je neophodno pokazati da je čovek uvek jači od njih. Vukova se oni i tako boje. Čoveka su počeli da napadaju. Sada neće više na čoveka... Ne uzrujavaj se. A ja, kada sam

osetila, shvatila, da ti dolaziš... Potrčala sam u susret. Zašto si tako rizikovao? Krenuo... Izgubila sam te u početku, a onda sam se dosetila...

Anastasija otrča u stranu, otkide nekakvu travku, zatim potraži na drugom mestu i ponovo otkide travku. Isitni travu među svojim dlanovima, te pažljivo poče da trlja vlažnim dlanovima nogu koja me je bolela. Pri tom je govorila ne prekidajući trljanje:

- Proći će. Brzo će proći. Do svadbe će da zaraste.

Primitio sam da je upotrebljavala razne poslovice, pa upitah:

- Gde si poslovice učila?

- Slušam ponekad kako razni ljudi govore. Da bih naučila da veliki smisao u rečenici kratkoj iskažem. Zar ti se ne dopada?

- Neumesno ti ponekad ispadne, ne u pravi čas.

- A ponekad ipak umesno? Sjajno, kad je pravi čas?

- Kakav »pravi čas?«

- Pa, ti si tu reč prvi izgovorio. Ponovila sam je samo.

- Reci, Anastasija, da li je još daleko do poljane tvoje?

- Pola puta si prošao, zajedno ćemo sad brzo stići.

- Brzo, zacemento, nećemo uspeti, noga me zasad još boli.

- Da, još malčice boleti može. Odmori još malo nogu, a neko vreme ću ti ja pomoći da hodaš.

Anastasija sa lakoćom podiže težak ruksak, okrenu mi leđa, spusti se na jedno koleno i predloži:

- Za mene se uhvati. Popni se na mene. Na krkače - rekla je tako brzo i odlučno, da sam joj se zaista popeo na leđa, obgrlivši je rukama oko vrata. Anastasija brzo ustade i lako, poskakujući potrča. I bez prestanka je pričala, pričala u trku.

- Nije ti teško? – upitah je posle izvesnog vremena.

- Što se voli nije teško - odgovori Anastasija, te dodade kroz smeh:

- Ja sam konj, ja i bik, ja i žena, i mužik.

- Stoj. Daj da sidem. Sam ću pokušati da hodam.

- Ma, nije mi teško. Zašto bi sam?

- A što si se onda navrzla na muškarce? »Ja i žena, i mužik«?

- To je prosto poslovice takva. Nisam je baš u pravi čas izgovorila, zar ne? Uvredio si se?

- Nije važno, prosto hoću da pokušam da hodam sam. Ti samo ruksak ponesi još malo.

- Ako hoćeš sam da hodaš, onda mora da se odmori tvoja noga barem još jedan sat. Posedi zasad, brzo ću, začas. – Anastasija uteče na neko vreme. Vratila se sa snopom raznih trava i ponovo počela da ih utrljava u moju nogu oko stopala. Potom sede pored mene, pa prepredeno nekako, sa osmehom posmatrajući ranac, iznenada upita: - Reci mi, molim te, Vladimire, šta je u rancu tvom?

- Neka pisma čitalaca. Darovi za tebe od njih. A i ja sam kupio ponešto za dete.

- Mogao bi sada, dok se odmaramo, da mi pokažeš darove?

- A dete, sina, hoćeš li mi pokazati? Nećeš mi pričati kako ne treba da me vidi dok se ne pročistim?

- U redu. Pokazaću ti našeg sina. Samo ne odmah. Sutra ću ti ga pokazati. U početku ćeš razumeti malo toga, kako da opštiš sa njim. Ali ćeš brzo shvatiti, čim uvidiš.

- Neka bude sutra.

Razvezao sam ruksak i počeo prvo da vadim darove za Anastasiju. Uzimala je pažljivo u ruke svaku stvar, sa interesovanjem je razgledala, milovala. Počela je da zvoni u valdajske zvončice, koje joj je poklonila Olga Sidorovna. Kada sam joj dodao lepu, veliku, šarenu maramu, podarenu dobrom ženom, Valentinom Ivanovnom, odmah sam shvatio: žene su žene, mnogo toga je kod njih isto.

Anastasija je uzela maramu, raširila je. Potom je sa maramom učinila mnoštvo pokreta. Vezala je sebi na glavu onako, kao na čokoladi sa slikom »Aljonuška«, pa zatim na još mnogo načina.

Anastasija je, smejući se, zavezala maramu oko struka kao ciganka, zbacivala je preko ramena, šetajući ispred mene u nekakvoj narodnoj igri. Zatim ju je uredno složila i položila uz ostale poklone na travu, rekavši:

- Molim te, reci Vladimire, svakom čoveku. Prenesi od mene reč »hvala« svakoj ženi za toplinu njihovih Duša, koju su mi uputile sa ovim stvarima.

- Preneću, koga vidim. Ali, više nemam šta da ti pokažem. Ostalo nije za tebe. Za sina je. Sve što mu je neophodno. Ti se tim ne možeš služiti, pa ću ti pokazati tamo, čim stignemo.

- A sada, zašto nećeš? Ionako sedimo, odmaramo se. Mene veoma zanima da pogledam.

Nisam želeo da pokazujem Anastasiji ono što sam kupio za sina, zato što sam upamtio reči koje je izgovorila još pri našem prvom susretu: »Poželećeš da kupiš za sina svakakve besmislene drangulije, ali mu one nisu potrebne, potrebne su tebi. Radi samozadovoljstva. Kako sam ja dobar, brižan«. Ipak sam odlučio da joj pokažem, zato što me je

interesovalo kako će se ona odnositi prema dostignućima naše civilizacije u brizi prema deci. Pokazivao sam Anastasiji pelene, objašnjavajući, kako one uspešno upijaju vlagu kada se dete u njih upiški, a detetova koža se ne ojeđa. Pričao sam o svemu onom, što sam video da reklamiraju na televiziji. Hranu dečju sam joj pokazao.

- Vidiš Anastasija, ova dečija hrana je – prosto remek-delo. U njoj su svi sastojci koji su detetu neophodni, vitaminski dodaci su u njima takođe. A najvažnije, sprema se bez problema. Rastvoriš u toploj vodi – i kaša je gotova. Da li si razumela?

- Razumela sam.

- Eto vidiš, ne bez razloga, znači, odžaci fabrika dīme u našem tehnokratskom svetu. Postoje između ostalih i odžaci fabrika koje proizvode pakovanja za tu dečju hranu. Vidiš kako je na ovom pakovanju prikazano lepo, rumeno i osmehom ozareno dete?

- Vidim.

Poslednje što sam pokazao Anastasiji, bio je dečji konstruktor i odmah sam prokomentarisao:

- Ovo je dečji konstruktor. Konstruktor – nije besmislena drangulija. Ovde piše da je on specijalno razrađen za razvoj deteta. Moguće je iz njega auto napraviti, kao na ovoj slici, brod, avion, kuću. Ali to će mu malo kasnije valjati. Sada mu je, svakako, još rano da razume šta se kako pokreće, leti.

- Zašto – rano? On upravo sada počinje da poima smisao toga - odgovori Anastasija.

- Eto vidiš. Konstruktor će mu u tome pomoći.

- Tako smatraš? Uveren si u to?

- Ovde se ne radi samo o mojoj uverenosti, Anastasija. Tako i mnogi naučnici misle, psiholozi, koji dečiju psihu izučavaju. Vidiš, i u uputstvu pišu o ovim svojim zaključcima.

- Dobro, dobro, Vladimire. Ne uzbuđuj se. Učinićeš sve kako misliš da treba. Samo te molim, pogledaj prvo kako živi naš sin. Sam ćeš ustanoviti onda šta mu je neophodno.

- U redu. Kako ti kažeš - obradovao sam se što nije počela da osporava neophodnost donetih stvari - sam će pogledati i ustanoviti.

- Zasad, hajde da sakrijemo ranac. Kasnije, kada proceniš koja mu je stvar neophodna pre svih ostalih, dotrčaću i doneću samo nju, ili ceo ruksak. Trenutno je teško da ga nosimo. Zato što te noga boli, a nećeš da te nosim.

- Dobro, hajde da ga zasad sakrijemo - saglasio sam se. – Samo ćemo pisma poneti. U njima je mnogo pitanja za tebe. Nisam ih sva ni zapamtio.

- Dobro, pisma ćemo poneti – složi se Anastasija. Uzela je paket s pismima. Oslonio sam se na njeno rame i mi podosmo ka Anastasijinoj poljani.

Tek smo kasno uveče stigli na poljanu.

Kao i ranije, ničega na njoj nije bilo. Nikakvih građevina. Čak ni kolibe nije bilo. Ali, imao sam utisak kao da sam došao u rođenu kuću. Čak mi se i raspoloženje popravilo i spokojstvo je nekakvo nastupilo. Poželeo sam da spavam. Verovatno zato, što sam sa Aleksandrom celu prethodnu noć pričao. »Savršeno - pomislio sam - apsolutno ničega nema na ovoj poljani, a doživljavam kao da sam kući došao.

Očigledno, osećaj doma nije u tome koliko ti je veliki stan ili možda zamak, već u nečem drugom«.

Anastasija me odmah povede do jezerceta i predloži da se iskupam. Da se kupam uopšte nisam želeo, ali sam pomislio da je bolje da je zasad slušam u svemu, da bih sina što pre video.

Posle kupanja, kada sam izašao na obalu, bilo mi je hladnije nego u vodi. Anastasija je dlanovima uklonila vodu sa mene, travom me nekakvom istrljala, i telo mi je bukvalno postalo vrelo. Zatim mi je pružila svoju haljinicu i rekla kroz smeh:

- Obuci, molim te, Vladimire, to će ti biti košulja noćna. Ja ću odeću tvoju potopiti i oprati. Zaudara jako.

Obukao sam Anastasijinu haljinu, jer sam shvatio da treba ukloniti smrad.

- Da li je to zato da me se sin ne uplaši?

- I zbog njega – odgovori Anastasija.

- Ali, samo u haljini će mi biti hladno da spavam.

- Ne brini se, već sam sve pripremila. Naspavaćeš se, neće ti biti hladno. Pod glavu ćeš položiti paket s pismima, jastuk će ti zameniti. Sve sam smislila, naspavaćeš se i nećeš se smrznuti.

- Opet će me medvedica grejati? Neću da spavam sa medvedom, bolje sam, ako je moguće.

- Sve sam tako zastrla, da ti neće biti ni hladno ni vruće.

Pridosmo onoj zemunici, u kojoj sam i ranije spavao. Anastasija razmaknu viseće nad ulazom grane. Osetio sam prijatan miris trava suvih, uvukao se u zemunicu i zaronio u travu, a san je prijatnom malaksalošću obavio sve uokolo.

- Možeš se pokriti jaknom, ali i bez nje ti neće biti hladno. Ako poželiš, kasnije ću pored tebe leći. Ugrejaću te - kroz san čuh reči njene, pa odgovorih:

- Ne treba. Bolje kod sina idi, njega ogrej...

- Ne brini se, Vladimire. Naš sin se već u mnogo čemu samostalno snalazi.

- Kako bi on mogao samostalno, mali je... – Više ništa nisam mogao da kažem, tonući u duboko, spokojno blaženstvo.

NOVO JUTRO KAO NOVI ŽIVOT

Probudio sam se ujutro. Raspoloženje apsolutno neizrecivo, te ležim i razmišljam: neću se zasad micati da ne bi odjednom iščilela ova razdraganost. Kakva je to čudesna noć bila? Zašto mi se ujutro činilo, kao da su se u noći toj moje telo i svest u Ljubavi kupali? Na svetlosti dana mi je postalo jasno, zašto mi ni hladno, ni pretoplo noću nije bilo. Ležao sam zagnjuren u suhu travu i cvetove, a oni su ispuštali prijatan miris i grejali me. Čitaoci pitaju često kako se Anastasija zimi, u mrazovima ljutim sibirskim ne smrzne, a eto kako je prosto sve: u stog sena ako se zakopate, nikakav mraz nije strašan. Istina, ona se na još neki način greje, hoda polu-gola čak i na svega pet stepeni, a ne zebe, nego se čak i kupa na tako niskoj temperaturi, i ne drhti kada iz vode izlazi.

Još pomislih dok sam ležao blažen na suvoj travi: »Evo, jutro nastupa, ili je novi dan stigao, a imam utisak kao da novi život započinje. A kad bi uvek tako bilo, sa svakim jutrom, onda bi se u životu jednom činilo kao da smo hiljadu proživeli vekova, i svaki vek bi bio čudesan, kao ovo jutro. Šta učiniti da svaki novi dan bude prekrasan, kao ovo jutro?«

Ustao sam tek kad sam začuo veseli Anastasijin glas:

- Ko rano ustaje, Bog mu mnogo daje.

Ispuzao sam iz divne spavaće sobe. Ona je stajala gore, odmah pored ulaza. Zlatasta kosa joj je bila upletena u kiku, a na kraju je

pletenica travkama bila obmotana, kao mašnom. Nova frizura joj je veoma dobro stajala.

- Idemo do jezera da se umiješ, obučeš - predložila je, prebacivši kiku napred, kao koketa.

- Ipak, žene su žene - pomislih i rekoh glasno:

- Divna ti je pletenica, Anastasija.

- Lepa, zaista? Veoma, veoma lepa? – nasmeja se ona i zavrte oko sebe.

Potrčasmo ka jezeru. Na obali, na granama žbunja visile su moje stvari: košulja, pantalone, majica, sve što sam uveče ostavio. Opipah, sve se osušilo.

- Kako su mogle da se osuše tako brzo?

- Pomogla sam im. Na sebe sam ih odenula, protrčala malo u tvojoj odeći, pa se zato i osušila brzo. Sad se okupaj, pa ćeš je obući.

- A ti, hoćeš li se kupati?

- Već sam sve uradila što je neophodno za doček novog dana.

Anastasija je, pre nego što sam ušao u vodu, istrljala moje telo nekakvom kašicom od trava. Kada sam zaronio, uokolo se voda zapenila, telo je zabridelo malčice, ali kad sam izašao, savršenstvo. Kao da su sve pore tela svom silinom same prodisale, i svaka sama vazduh udisala. Disati je uopšte postalo lako, slobodno.

Anastasija je, vesela i razigrana, počela da mi, kao i prethodne večeri, kapljice sa tela otire. Dok ih je sa leđa otirala, odjednom osetih kako me je po leđima nešto vrelo neočekivano zapljusnulo. Jednom, dvaput, naglo se okrenuh, a ona je obema rukama pritiskala svoju dojku,

pustivši na mene mlaz vrelog mleka pravo u lice, zatim mi je iz druge dojke na grudi mlaz štrcnula. A onda ga je, uz kikot, utrljavala brzo-brzo.

- Zašto to radiš? – upitah, čim sam se povratio od iznenađenja.

- Zato! Zato! – kikotala se Anastasija, a onda mi dodade pantalone i košulju. I one su isto tako mirisale drugačije nego pre, odmah sam to primetio prilikom oblačenja. Odlučno joj rekoh:

- Sve sam uradio kako si ti htela. Sada hajde, pokaži mi sina.

- Dobro. Hajdemo. Samo te molim, Vladimire, ne pokušavaj da mu prideš odmah. U početku ga samo posmatraj, da ga razumeš pokušaj.

- Dobro. Pogledaću prvo. I razumeću.

Pridosmo već poznatoj poljani. Kod žbunja, na obodu poljane, Anastasija reče:

- Ovde ćemo posedeti tiho, pogledaćemo, sad će se buditi, pa ćeš ga videti.

Ispod drveta na kraju poljane, ležala je na boku medvedica, ali nikakvo dete nisam video. Uzbuđenje me je sve više zahvatalo, a srce mi je čudnovato udaralo.

- Pa, gde je on? – sve uznemirenije upitah Anastasiju.

- Posmatraj pažljivo - odgovori ona. – Eno, njegova glavica i nogice ispod šape medvedicine štrče. On spava na njoj, pod slabinom njenom, tamo je meko i toplo, nad njim ona šapu svoju drži, ne pritiska, samo ga pokriva šapom blago.

Tada ugledah. Sićušno telašce mališana, ležalo je u gustom medvedem krznu. U preponi ogromne životinje, pod njenom malo podignutom prednjom šapom. Medvedica je ležala na boku ne mičući se, i samo je glavu okretala, osmatrajući. Malene nožice se pokrenuše u

dubokom, mekom krznu, i istog trena medvedica šapu malčice odiže. Mališan se budio. Kada je rukicu pokretao, medvedica je podizala šapu, kada ju je spuštao, ona ga je iznova pokrivala. Samo je šapu i glavu pomerala, a trup nije micala.

- Šta radi, leži tako, nepokretna, zar joj nije neudobno sve vreme u jednoj pozi?

- Dugo može da leži nepomično. I uopšte joj nije teško. Topi se od milja kada on dopuzi u svoj krevet. I uopšte, sada je nekako jako važna postala. Odgovorna. Čak ni druga svog k sebi nije pustila, kada im je bilo vreme da se svojim potomstvom pozabave. To baš nije dobro. Ali, kad naš sin malo poodraste, pustiće k sebi druga svog.

Slušao sam Anastasiju i ne skidajući pogled posmatrao, kako su se ponovo pokrenule malene nožice pod ogromnom šapom medvedice. Potom se šapa podiže uvis.

Mališan je pokretao rukice, nogice, teglio se, dizao glavicu, pa se odjednom ukočio.

- Zašto je prestao da se pokreće, zar će opet zaspati? – upitah Anastasiju.

- Posmatraj pažljivije, on piški. Opet nije uspela da ga spusti na travu na vreme, ili nije htela, mazi ga ona. Mali vodoskok se izlivao na krzno medvedicino. Ona je, kao i mališan, ležala nepomično, čak je i glavu prestala da okreće i šapu da pomera, dok nije prestao taj vodoskok. Zatim medvedica počne da se okreće na drugi bok, a mališan se skotrlja na travu.

- Dobro je. Eto vidiš, shvata ona da će još nastaviti svoj veliki posao, naš maleni čovečuljak - veselo saopšti Anastasija.

Sićušno ljudsko telašce je ležalo na zemlji i napinjalo se. Nad njim je stajala ogromna medvedica i činilo se, pomagala svojim režanjem, kao da se i sama sa njim napinje. Mališan se prevrnu na stomačić, zamaha rukicama i poče da puži po travi. Guza mu je bila malo umazana izmetom. Medvedica koraknu ka njemu i liznu malu čovečiju guzu svojim ogromnim životinjskim jezikom, baš kao dadilja, brišući isprljano. Njen jezik gurnu mališana, te on tresnu na stomačić, ali se odmah pridiže i otpuza dalje, a ona, medvedica, iznova za njim, opet ga liznu, iako je već sve bilo čisto.

- Šta misliš Vladimire, da li bi ona uspela pelene da mu skine, ili gaćice, a zatim da mu navuče nove? – tiho upita Anastasija.

- Neka ti bude - takođe šapatom odgovorih - i tako mi je sve jasno.

Mališan se prevrnu na leđa, pa kada ga dosadna medvedica ponovo liznu između nogu, on se snalažljivo malenom rukom uhvati za krzno na medveđoj njušci.

Potčinjavajući se očigledno neznatnim naporima ručice, ogromna medveđa glava leže na zemlju kod nogu mališana, on je uhvati za njušku, te se drugom rukom privuče bliže, i poče da se pentra po glavi životinje.

- Kud je krenuo?

- Ka očima medvedice. Blistaju njene oči, njemu je to zanimljivo i uvek bi da ih dodirne.

Mališan je ležao stomačićem na medveđoj njušci razgledajući njene oči, zatim je pokušao da prstićem dotakne jedno, ali je medvedica trenutno zažmurila. Prst se zari u očni kapak. Sačekao je još malo, pa ne videvši više blistavo oko, mališan poče da se spušta niz medveđu njušku,

propuza malo po travi i stade, nešto razgledajući u njoj. Medvedica je ustala i dva puta riknula.

- To ona vučicu doziva. I sama hoće da se očisti, a i pojesti nešto mora. Sad ćeš videti, kako one međusobno složno razgovaraju – tumačila je Anastasija.

Posle kratkog vremena, na ivici poljane se pojavi vučica. Medvedica je dočekala njenu pojavu bez pozdrava, groznim rikanjem. Ni vučica se nije ponela nimalo druželjubivo. Osmotrla je celu poljanu. Gipkim korakom je prošetala po obodu poljane, zaleгла, zatim iznenada snažno skočila, pa ponovo zaleгла, kao da se priprema za napad.

- Gde je njihova druželjubivost? – upitah. – Što ju je medvedica pozvala kad sad riče na nju? A i vučica se preteći ponaša?

- Popričale su međusobno. Medvedica je rikom zaustavila vučicu, da bi se uverila da je sa njom sve u redu. Da nije bolesna slučajno, nije li opasno pustiti je da pride detetu. Da li je dovoljno snažna i u stanju da ga zaštititi. Vučica je pokazala da je sa njom sve u redu. Na delu je pokazala, ne rečima. Pa, video si, prošetala je i skočila dovoljno visoko.

Medvedica se zaista, proverivši vučicu, mirno odgegala sa poljane. Vučica je legla na travu nedaleko od maloga. Mališan je još neko vreme nešto razgledao, dodirivao u travi, a zatim je, primetivši vučicu zapuzao ka njoj. Kada je dopuzao, rukicama je počeo da je dodiruje po njušci, milovao prstićima zube u otvorenoj vučjoj čeljusti, pljeskao je dlanom po jeziku. Vučica ga liznu po licu, zatim se maleni Vladimir podvuče pužečki pod trbuh, opipa bradavice vučje, posisa svoju ruku i namrgodi se.

- Našem sinčiću je vreme za jelo - nanovo progovori Anastasija.
- Ali, još nije toliko gladan da bi vučicino mleko sisao. Sad ću se udaljiti na kratko, a ti sa strane posedi, pa ako te vidi i zainteresuje se, dopuzaće k tebi. Samo ga sam ne hvataj. On je čovek već, iako mali naizgled, besmislena ljuljuškanja neće razumeti. Pri tom će to nasilje biti, ako ga bez njegovog pristanka u ruke uzmeš. Neće te razumeti ako ga uzmeš mimo njegove volje. Čak i iz dobrih pobuda, ali mimo njegove volje. Neprijatan utisak ćeš ostaviti o sebi.

- Dobro, neću ga hvatati. Samo ću sedeti. A vučica me neće dirati?

- Imaš sada takav miris, da te neće dirati.

Anastasija pljesnu sebe dva puta po butini, vučica ustade, pogleda je, pa osmotri dete koje se ponovo zaigralo sa nekakvom bubicom, te dotrča do Anastasije.

Anastasija stade tik uz mene, pozva vučicu da pride bliže i pokretom joj naredi da legne.

- Možda da je pomilujem, da se sprijateljimo - predložih.

- Neće joj se dopasti pokroviteljska familijarnost s tvoje strane. Sve je razumela i neće te dirati, ali ni pokazanu nadmoćnost neće trpeti - odgovori Anastasija. Poslala je vučicu natrag na poljanu i otrčala nekim svojim poslom, obećavši da će se uskoro vratiti.

Izašao sam iz žbunja, odakle smo Anastasija i ja krišom posmatrali šta se događa na poljani. Izašao sam i seo na travu, desetak metara od malenog Vladimira. Tako sam sedeo petnaestak minuta. On nije obraćao pažnju na mene. Pomislio sam da ako nastavim tako tiho da

sedim, on na mene nikada pažnju neće obratiti. Zacoktao sam dva puta jezikom.

Mališan okrete glavu i ugleda me. Sin! Moj me je sin sa interesovanjem netremice gledao, a ja njega sa ushićenjem, čak mi se i telo od oduševljenja zagrejalo.

Želeo sam da pritrčim, da podignem na ruke to maleno telašce, da ga stegnem, privijem na grudi. Ali, Anastasijina molba, a što je još važnije, vučicino prisustvo su me zadržavali.

Tada moj maleni sin počeo da puze ka meni. Gleda netremice u mene i puze. U grudima mi je srce tako tuklo da sam mogao da ga čujem, što lupa ono tako jako? Može se malecki uplašiti, kako ono udara.

A on puze, puze, pa se nanovo za nešto u travi zainteresovao, i počeo rukom da se proteže za nekakvom bubicom. Zatim je razgledao nešto što je puzalo po njegovoj rukici. Tri metra. Svega nas je tri metra delilo. Nije dopuzao moj maleni sin.

Zarad nekakve bubice. Kakav je to svet u toj travi, kakav život, koji ga toliko interesuje. Pa i red, a i pravila su šumska. Pred detetom je otac rođeni, a njega buba više interesuje. Ne treba da bude tako. Mora da razume dete – otac je važniji od bube.

Iznenada mališan ponovo podiže glavu ka meni, osmehnu se bezubim ustima i brzo, žustrije nego što je uobičajeno, počeo da puze. Već sam se pripremio da ga uhvatim, ali videh, on puze mimo, ne obraćajući pažnju na mene.

Osvrnuh se i ugledah: iza, malo postrance od mene, stajala je osmehnuta Anastasija, onda sede i položi na travu ruku, dlanom nagore. Osmehnuti mališan se verao ka materinim grudima. Anastasija ga nije

uhvatila, već mu je samo malo potpomogla da dopuzi, ovlaš mu pomažući da se dočepa njenih grudi. Mališan je već ležao na njenim rukama, pljeskao ručicama po obnaženim majčinim dojčkama i smešio joj se. Zatim je dotakao i pomilovao bradavicu njene dojke, pripio se uz nju usnama i počeo da sisa. Anastasija samo jednom pogleda ka meni sa prstom na usnama, pokazujući mi da ćutim. Sedeo sam ćutke sve vreme, dok je ona dojila sina.

Činilo se da je Anastasija tokom dojenja sasvim zaboravila na moje prisustvo. Čak ni o svetu koji je okružuje nije mislila. Sve vreme je posmatrala samo sina. Pri tom, delovali su kao da nekako opšte jedno sa drugim. Činilo se to zato, što mališan sisa-sisa i odjednom prekine, odvoji se od bradavice i posmatra lice majčino. Ponekad gleda osmehujući se, ponekad ozbiljno. Zatim je utihnuo i neko vreme spavao u njenom naručju. Kada se probudio, ponovo se osmehnuo, a Anastasija ga je stavila na svoje dlanove, pridržavajući mu leđa.

Njihova lica se nađoše jedno uz drugo, pa je mališan doticao Anastasiju po licu, priljubio svoj obraz uz njen, i tog trenutka me je ponovo ugledao. Ostade nepomičan neko vreme, sa interesovanjem me proučavajući.

Odjednom, pruži ka meni svoju ručicu, proteže ka meni svoje telašce i izreče »e«. Spontano pružih svoje ruke ka njemu i Anastasija mi ga predade.

Držao sam na rukama sićušno telo svog rođenog, toliko željenog sina! Sve sam na svetu zaboravio. Strašno sam poželeo da nešto učinim za njega. Mališan je doticao moje lice, upijao se u njega usnama i trgnuo se namršteno, očigledno se bocnuvši o neobrijano lice. A dalje, ni sam ne

znam kako mi se to dogodilo, nestrpljivo sam poželeo da poljubim maleni topli obraz. Odlučih se da ga poljubim! Ali, umesto poljupca, iz nekog razloga sam dva puta lako liznuo njegov obraz, kao što je to vučica činila. Mališan se trže i sa čuđenjem zatrepta. Zvonki, glasni smeh Anastasijin ispuni poljanu. Mališan tog trena pruži ručice ka njoj uz osmeh i uzvrpolji se u mojim rukama. Razumeo sam, moli da ga pustim od sebe, moj sin odlazi od mene. Priklanjajući se njegovoj volji, uspostavljenim ovde pravilima ponašanja, pažljivo ga spustih na travu. Mališan odmah zapuza ka Anastasiji, ona skoči smejući se, oprčca okolo i sede tik uz mene. Mališan se obazre i osmehujući se zapuza ka nama, uspenra se po Anastasijinoj ruci, pa me ručicom ponovo dotače po licu. Tako sam se prvi put družio sa sinom.

U ČEMU JE MISIJA OCA

Moj sin, moj maleni Vladimir je zaspao. Igrao se neko vreme posle sisanja sa nečim u travi. Dodirivao je otpalu sa kedra šiškarku, pokušao je da je liže. Oblake je posmatrao koji su plovili nebom. Slušao je pevanje ptica, zatim se uzverao na brdašce gde je trava bila gušća, sklupčao se, zatvorio oči nečemu se osmehujući, i zaspao. Anastasija otrča nekim svojim poslom. Šetao sam sam po šumi i razmišljao, ništa uokolo na primećujući. Istovremeno osećanje radosti i srdžbe nije me napuštalo. Seo sam ispod kedra na obali jezera i odlučio: sedeću tako, ne mičući se, dok ne smislim čime ja, kao roditelj, mogu doprineti u nastajanju svoga deteta. Treba osmisliti nešto kako bi on osetio da je najvažniji za njega otac. Kada je Anastasija prišla, u prvi mah nisam želeo s njom da razgovaram. Upravo me je njen smeh udaljio od sina. Anastasija je tiho sedela pored mene obuhvativši rukama kolena i zamišljeno posmatrala mirnu vodu jezera. Prva je progovorila:

- Ne ljuti se, molim te, na mene. Tako je smešno delovalo vaše druženje. Nisam uspela da se suzdržim.

- Nije stvar u mojoj ljutnji.

- Nego u čemu?

- Mnogi te čitaoci u svojim pismima o odgajanju dece pitaju, kod tebe se o sistemu vaspitanja raspituju i mole da ga ja opišem u sledećoj knjizi. Šta da opišem. Nema tu nikakvog sistema, naopako je sve. Kod

vas je nekakav anti-sistem. Šta su, na primer, u takvom sistemu očevi dužni da rade, čitalac može da pita.

- Veoma si precizno definisao – anti-sistem, njega i opiši.

- Ma, kome to može biti zanimljivo? Ljudi traže razborite knjige, u kojima se kaže šta sa detetom treba činiti kada ima mesec dana, zatim dva, i tako dalje. Odrednicu po satima. Režim ishrane se predlaže u knjigama. Sistem odgajanja se opisuje u zavisnosti od uzrasta. A ovde je potpuno povlađivanje kapricima deteta. Svedopuštanje nekakvo.

- Reci mi, Vladimire, kakvog bi želeo da vidiš našeg sina, kada poraste?

- Kako to – kakvog? Naravno, srećnog, normalnog, nadasve uspešnog u životu, čoveka.

- A ima li mnogo srećnih ljudi među tvojim poznanicima?

- Srećnih? Pa, potpuno srećnih ljudi možda nema mnogo. Svakome ponešto ne polazi za rukom. Ili novac nedostaje, ili su u porodici nesuglasice, ili ih razne bolesti dokače. A ja bih želeo da moj sin izbegne bilo kakve neprijatnosti.

- Razmisli, kako će on uspeti da ih izbegne, ako ga ti bezuslovno uguraš u sistem po kome su vaspitavani svi? Razmisli, možda postoji neka zakonomernost u tome što svi roditelji žele da svoju decu vide srećnu, a oni izrastaju i bivaju kao svi. Ne baš jako srećni.

- Zakonomernost? U čemu je ona? Ako znaš, reci sama.

- Hajde da zajedno razmislimo, u čemu.

- Da, o tome ljudi odavno razmišljaju. Stručnjaci, razni naučnici razmišljaju. Zbog toga i otkrivaju različite sisteme odgajanja, po satima prave raspored da bi pronašli najpovoljniji sistem.

- Pogledaj oko sebe pažljivije, Vladimire. Raste drveće, trava, cveće. Kako je moguće napraviti raspored unapred, po danima, satima, kada ih zalivati? Nećeš valjda zalivati cveće kada ga sa nebesa voda umiva, samo zato što je neko propisao, čuda li, dan i čas zalivanja?

- Ma, to je već previše. To je besmislica totalna, a ne primer odgajanja dece. Tako nešto se u životu desiti ne može.

- Ali, događa se upravo na svakom koraku u životu. Kakav god da je sistem, biće samo sistem. Uvek je sve usmereno na to da se srce, Duša odstrane u još malenom čoveku i da ga potčine sistemu. Da bi izrastao u onakvog kakvi su svi odreda, prikladan za sistem. Tako se vekovima nastavlja, ne dopuštajući Duši ljudskoj da progleda. Ne dopušta se da se raskrili čovek u svom pravom svetlu, sa Dušom, datom od Boga. Njemu! Vaseljene cele gospodaru!

- Sačekaj, ne juri, mirno govori, jezikom normalnim. Šta je potrebno da bi bilo tako? Ma, da bi izrastala deca, kako ti kažeš, sa Dušom slobodnom. Da budu gospodari Vaseljene, srećni. Kako je Bog to želeo.

- Neophodno je da ih niko ne ometa, i da ih u mislima vide onakvim, kako je Bog to želeo. Stremljenja svih sila Svetlosti u Vaseljenu, upravljena su ka tome, da se svakom rođenom sve najbolje iz svemira preda. A dug roditeljski je, da stvaralačku Svetlost ne zaklanjaju mudrovanjima dogmi izmišljenih. Vekovima se sporovi nastavljaju na Zemlji, koji je od sistema najumniji. Ali, razmisli sam, Vladimire. Spor je moguć tamo, gde je Istina zatvorena. U besplodnim sporovima se može beskonačno raspravljati, šta se u sobi nalazi, iza zatvorenih vrata. Ma,

treba samo vrata otvoriti, te će jasno postati svima, i spora neće biti ni o čemu, kad svako Istinu spoznati može.

- A ko će, na kraju krajeva, otvoriti ta vrata?

- Ona su otvorena. Sada oči Duše samo treba širom otvoriti, videti, spoznati.

- Šta spoznati?

- O sistemima si me pitao. O rasporedima, režimima života si govorio, da u knjigama namenjenim ljudima njih neko objašnjava. Ali razmisli sam, ko može da govori jasnije od samog Tvorca o delu svom?

- Tvorac ništa ne govori. On do današnjeg dana čuti. Niko ne čuje reči Njegove.

- Značenja su veoma različita u jednim te istim rečima, ljudima izmišljenim. Tvorac sa svakim strpljivo i sa ljubavlju govori neprolaznom, savršenim delima. Rađanjem sunašca i odbljeskom meseca, maglom mekom i kapljicom rose, koja se sa zrakom poigrava, nebesko upijajući u sebe plavetnilo. Postoji u Vaseljenu mnoštvo primera jasnih. Uokolo pogledaj. Tebe i svakoga dotiču oni.

A dalje, ako se izloži sve izrečeno Anastasijom o vaspitanju dece, ispašće verovatno potpuna oprečnost onome, što se događa kod nas danas po tom pitanju.

Već sam govorio da se ceo njihov drevni rod, kao i sama Anastasija, odnose prema novorođenčetu kao prema Božanstvu ili neporočnom anđelu. Kod njih se smatra nedopustivim prekinuti misaoni proces detetov.

Deda i pradede su mogli dugo da posmatraju kako malena Anastasija sa zanosom razgleda bubicu ili cvet, o nečemu razmišlja. Oni

su nastojali da joj ne odvrte pažnju svojim prisustvom. Da opšte su započinjali tek onda, kada bi dete samo obratilo pažnju na njih i poželelo da se druži. Anastasija je tvrdila, da je u tom trenutku, dok sam posmatrao kako maleni Vladimir razgleda nešto u travi, on upoznao ne samo bube, nego i ceo Univerzum.

Po njenim rečima, bubica je savršeniji mehanizam nego ma koji veštački, pa tim pre i od primitivnog konstruktora.

Dete koje ima mogućnost opštenja sa tim savršenim živim bićima, i samo postaje savršenije, mnogo više negoli u dodiru sa mrtvim, neživim, primitivnim predmetima.

Pri tom, kako ona tvrdi, svaka travka, bubica, uzajamno su povezane sa svojim univerzumom i pomažu kasnije da se shvati suština vasseljenska i sebe samog u njoj, svoje predodređenje. Veštački stvoreni predmeti takvu povezanost nemaju, pa lažne postavljaju prioritete i vrednosti u mozgu detetovom.

Na primedbu da se uslovi u kojima je vaspitavana ona, a sada i naš sin, u mnogome razlikuju od onih, u kojima smo prinuđeni da odgajamo decu našeg civilizovanog sveta, odgovorila je sledeće:

- Još dok je u utrobi matere svoje, pa tim više kada na svet dolazi spoljašnji, reklo bi se bespomoćni mališan, likuju sile Svetlosti u Vasseljeni. Likuju u ustreptaloj nadi, da će iznova došavši čedni čovek, nalik Bogu, postati njihov dobar gospodar i da će Svetlost Ljubavi pojačati sa Zemlje.

Sve je za njega predvideo Tvorac. Vasseljena je – kroz bubicu, drvo, travku i zverku, spolja krvožednu, spremna da mu dobra dadilja bude. Još majušnom, prividno, čoveku – Tvorčevom velikom delu.

U porivu nadahnuća svetlog, Tvorcem je stvoren čovek. I za njega je bio sazdan Raj Zemaljski.

Niko nije gospodar i ništa nije iznad najvećeg dela Tvorčevog. Njegov poriv ljubavi i nadahnuća svetlog, već su utemeljeni u trenu svakog rađanja, dolaska na svet.

Od svih bića Vaseljene beskrajne, samo jedno može na njegovu sudbinu uticati, stavši između Boga, Raja, srećne zvezde i čoveka.

- Tako, znači da postoji na svetu biće moćnije od Boga?

- Moćnijeg od Božanskog nadahnuća, nema na svetu ničeg. Ali, postoji njemu slično po snazi biće, sposobno da stane između Boga – vaspitača najnežnijeg, i anđelu nalik čeda – čoveka.

- Pa, ko je to, kako ga zovu?

- To biće je čovek – roditelj.

- Šta?... Kako se može desiti da roditelji žele nesreću svome detetu?

- Žele sreću svi. Ali su put do nje zaboravili. Zbog toga nasilje vrše, sa namerama dobrim.

- Možeš li ma čime svoje tvrdnje dokazati?

- O različitim sistemima vaspitanja si neprestano govorio. Razmisli. Različiti su oni. A Istina je jedna. To samo govori o tome, da će mnoge pogrešnim povesti putem.

- Kako razlučiti, koji je istinski sistem, a koji ne?

- Dušom otvorenom na život pokušaj da pogledaš. Očisti misao od taštine jalove i tada ćeš videti svet, Tvorca Vaseljene i sebe.

- Gde su oči Duše, a ne obične oči? Ko se u tome može snaći? Bolje o svemu određenije pričaj. I obrtima što jednostavnijim govornim.

Tvrdila si da će govor tvoj mome nalik biti, a pričaš na drugi način. I mene zbunjuješ jezikom svojim. Osećam, govoriš drugačije.

- Samo malčice drugačije. A ti ćeš uspeti da zapamtiš osnovno. I reč moja će se ispreplesti sa tvojim govorom. Ne uzrujavaj se, ne ustručavaj se povezivanja reči svojih, jer će jezik tvoj biti razumljiv mnogim ljudima. Mnogim Dušama će on otkriti to, što je u njima samima skriveno. Neka se kroz njega poezija Vaseljene obistini.

- Čemu sve to? Neću da ma ko moj jezik menja.

- A uvredio si se kada je jedan od novinara rogobatnim tvoj jezik nazvao. Ja, zajedno sa onima koji čitaju tvoje knjige, mogu da učinim, da od rogobatnog on najdivniji jezik postane.

- Ma u redu, neka se to kasnije dogodi, a zasad je bolje da običan slušamo jezik. I tako je već složen problem, nepojmljiv. Kako se to dešava? Zašto? Zašto baš roditelji put ka sreći zatvaraju detetu svom? Da li je to baš stvarno tako? Eto u šta se prvo treba uveriti.

- Dobro. Kad baš hoćeš da se uveriš, prizora iz detinjstva svog se priseti.

- To je teško. Ne može svako da se seti ranog detinjstva.

- Zašto? Nije li to zato što pamćenje, osećaje štedeći, jalovo i ništavno odseca? Podsticanje bezizlaznosti pokušava da ukloni. Da obriše i to, kako si u utrobi majke svoje preživljavao, svetovne osećajući bitke kroz preživljavanja majke svoje. I dalje, ako hoćeš da se setiš, pomoći ću ti.

- Dobro, pomози. Šta je dalje bilo, što je iz sećanja iščilelo?

- Dalje, ne želiš da se setiš kako si ti, Vaseljene gospodar, ležao sam, bespomoćan u krevetu. Zamotan u pelene čvrsto stegnut, kao vezan,

i za tebe su uz osmeh odlučivali, kada treba da jedeš, kada da spavaš. Da promisliš o svemu si želeo, da shvatiš. Ali su te grubo često ka plafonu bacali. »Ma, zašto?« - nisi uspevao da razumeš. Čim si malo poodrastao, video si gomilu stvari, nemih i bezdušnih oko sebe, ali se nisu smele dirati. Smeo si da dotakneš samo onu, koju bi ti svečano prineli. A ti, pokorivši se, pokušavao si da shvatiš, u čemu je savršenstvo pokazane ti igračke-drangulije. Ali, nisi mogao pronaći u apsurdnom primitivizmu ono, čega nije bilo, niti je moglo biti. A ti si i dalje tražio, nisi se sasvim predavao, pa si rukicom pipao i pokušavao da osetiš, ali zalud. Objašnjenje tako nisi ni našao. Tada si se pokolebao prvi put, ti, rođen da budeš gospodar Vaseljene. Zaključio si da ništa odlučivati ne možeš. Izdan si bio od onih koji su te rodili i, sam si sebe izdao.

- O događajima iz života mog govoriš. A ja, jesam li se bar nečim izdvajao od ostale dece?

- Govorim određeno o tebi. Tebi, koji me čuješ u ovom trenutku.

- Znači, mnogo je vladara Vaseljene, ako je već svako tako rođen? Kako je moguće? Kakav je to vladar, ako njim samim gomila vlada? Ili Vaseljena mnogo treba da postoji?

- Vaseljena je jedna. Jedina. Nedeljiva. Ali u njoj, prostranstvo svako ima svoje. I celina zavisi od njega. Od svakoga ponaosob.

- Pa gde je ono, moje prostranstvo?

- Izgubljeno je ono. Ali ćeš ga naći.

- Kad sam uspeo da ga izgubim?

- Kada si se predavao.

- Šta znači predati se? Kao i sva druga deca sam bio.

- Ti si, kao i sva deca, verujući u dobrotu bližnjih, roditelja svojih, sve češće gušio svoje želje. I saglašavao se sa tim, da si još uvek beznačajni, neiskusni mališan.

A osećaji, stvoreni u tebi nasiljem nad detinjstvom, nastoje da do kraja s tobom prođu kroz život, žudeći da se potom u tvojim potomcima ovaplate. U školu si, kao i svi, išao. Pričali su ti tamo da je čovek bio običan majmun. Kako je bio primitivan. Kako je glupo verovao u Boga. O tome, da postoji vođa, samo jedan, koji zna sve. Njega je narod izabrao. On je od svih časniji i umniji. I čitao si sa zanosom stihove o tom vođi. Uzdizao si ga zaneseno.

- Nisam samo recitovao i slavio koga su rekli, verovao sam tada.

- Da, mnogi su recitovali. U takmičenje ulazeći međusobno, ko će bolje od ostalih iskazati oduševljenje. Čeznuo si da budeš najbolji.

- Svi su tome tada stremili.

- Da, ceo sistem je zahtevao da svi jedinstveno stremljenje imaju. Time je i silovao svakoga. Nastojeći da slomi sve, kako bi sačuvao sebe.

Ali iznenada, proživевši deo života, saznao si da ima mnogo sistema i da su različiti. Zatim si doznao da čovek, možda, nikad i nije bio majmun. A vođa premudri je bio tiranin najgluplji. I život je pogrešno proživljen pokoljenjem tvojim. Sada u drugom sistemu mora da se živi.

I ti roditelj postaješ. Ne udubljujući se, kćer svoju sistemu novom, smatrajući da je dobar, predaješ. Više ne razmišljajući kao pre. U nedoumici, zvečkom ne zvečkaš. Nasilje priznavši, nasilje i sam činiš nad čedom svojim. Hiljadama godina se smenjujući, jedan za drugim sistemi razni dolaze i odlaze, a svakom je cilj isti: ubiti tebe, gospodara, najmudrijeg tvorca i, u bezosećajnog roba pretvoriti. Kroz roditelje sve

vreme deluje sistem. I kroz one, koji sami sebe učiteljima premudrim nazivaju. Učenja nova će stvoriti, pa samim tim i novi izroditi sistem. Samo malo pažljivije pogledavši, jasno se može videti – stremljenje staro ga pokreće: razdvojiti tebe i Boga. Stati između vas i naterati vas da pokušate da živite, radite za sebe, ti i Bog. U tome je suština ma kog sistema. A ti si, Vladimire, počeo da me moliš da stvorim sledeći. Ne mogu takvu želju da ti ispunim, sam pogledaj uokolo. Pokušaj da shvatiš samo svojom Dušom.

- Reci, Anastasija, a naš sin? Zar on, živeći u tajgi neprohodnoj, među divljim životinjama, nasilje još nije upoznao?

- Njemu nisu poznati nasilje i strah. On je sve uvereniji da je čoveku sve potčinjeno i da je čovek za sve odgovoran.

- A zar nije nasilje, makar i malo, kad je medvedica oblizivala njegovu isprljanu guzu posle sna? Na stomačić je pao, kada ga je medvedica liznula. Kada je opet zapuzao, ona ga je ponovo liznula. Opet je pao. Video sam, uopšte mu se nije dopalo takvo pranje. Zato je za njušku i uhvatio medvedicu, da bi prestala da ga svojim jezikom gura.

- Istog je trenutka medvedica prestala da ga liže. Malo kasnije, shvatiće on smisao ovog postupka, a zasad to kao igru prihvata, sa medvedicom se igra, želeći da ona za njim trči.

- Govorila si da je čovek – najpametniji u Vaseljeni, a sina našeg odgajaju divlje životinje. Nije baš sasvim normalno. Na televiziji sam video, jednog već odraslog čoveka su pokazali. Kao beba je kod vukova dospeo, a kada je porastao i ljudi ga uhvatili, dugo nije mogao da razgovara ljudski, a umno je, meni se čini, zaostao.

- Za sina našeg sve životinje iz okoline nisu vaspitači, već dadilje dobroćudne, umešne i iskreno zaljubljene u njega. Bez ikakve sumnje, na mig su spremne da daju život za čoveka malenog svog.

- Da li si ih dugo dresirala? Tebi su i deda i pradedu pomagali?

- Zašto dresirati? Sve je uredio tako odvajkada Tvorac.

- Kako je mogao sve predvideti unapred On, da svaku zverčicu nauči šta da radi i u kom trenutku? Tamo na poljani, dok sam posmatrao sina, na veverice je obratio pažnju, jedna mu se dopala, ka njoj je rukicu pružio, nasmešio se, »eee« izgovorio otegnuto. A veverica – strmoglavila se ka njemu, i to upravo ona veverica koja mu se dopala. Mališan se potom sa njom igrao, za šapicu je hvatao i repić joj milovao. Kako je Tvorac mogao da predvidi situaciju takvu i vevericu da nauči?

- Tvorac je mudar. On je učinio prirodnije sve i genijalnije.

- Kako?

- Iz čoveka, lišenog agresije, koristoljublja, straha i mnogih kasnije izazvanih tamnih osećanja, izvire Svetlost Ljubavi. Nije vidljiva ona, ali je jača od svetlosti sunca. Životvorna je energija njena. Tvorac je učinio tako, da samo čovek može da poseduje moć tu uzvišenu. Samo čovek! Samo on, jedini, sve živo je kadar da ogreje. Eto, zato sve živo i stremi ka njemu.

Na veverice je svoju pažnju obratio Vladimir, maleni naš sin, a svoj pogled je samo na jednoj zaustavio, na nju je usredsredio pažnju svoju, i ka toj veverici je krenula njegova toplina. Od topline je osetila Blagodat, bacila se ka izvoru, i divno joj je bilo da se sa njim igra. Bilo koju životinju isto tako može sin naš dozvati.

Blagodareći Tvorcu, svako novorođeno ljudsko biće poseduje moći takve. Kada se u Ljubavnom Prostranstvu nalazi ono, a ništa još nije uništilo prekrasni početak.

Od utrobe majčinske Ljubavno Prostranstvo vodi poreklo, kasnije se samo širi. Dato je da upropasti ili usavršava Ljubavno Prostranstvo isključivo čoveku.

Eto, deka je orla obučavao, čuo si o tome, čime je u Prostranstvo novinu uneo. Tako su još od davnina moji praroditelji nastojali da čine, očevi i majke moje. A sutra će neobičan biti dan, i videćeš šta će se dogoditi. Za budućnost će sutra biti značajan dan.

PTICA
ZA SPOZNAJU DUŠE

Sledećeg dana, došavši na poljanu kao i pre, neprimetno, Anastasija i ja smo posmatrali zanesenu igru našeg malog sina. Na ivici poljane je ležala vučica i budno nadzirala. Pored vučice su se igrali vučići. Primetio sam da s vremena na vreme, maleni Vladimir stavlja u usta svoj prst i sisa ga, kako to rade sva mala deca iz nekog razloga. Znao sam da roditelji raznim sredstvima nastoje da odvrate dete od toga. Rukice im pelenama vezuju ili im cuclu u usta stavljaju. O tome rekoh Anastasiji, a ona mi odgovori:

- Ne uznemiravaj se, od toga je velika korist. Naš sin oblizuje sa prstića svojih prah.

- Prah? Kakav?

- Polen cveća i trava. Travke on rukama dotiče, cveće. Bubice ponekad po njegovoj ručici mile, a na njihovim nožicama takođe ima praha. Gledaj, namrštio se. I prstić je iz usta izvadio. Znači, sa neke travke mu se nije dopao prah. Sada je naklonio glavu i u usta pokušava da stavi cvet, da proba kakvog je ukusa. Neka uzme. Neka proba kakvog je Vaseljena ukusa.

- Vaseljena i maleni cvet! Kakva je veza ovde? Ili samo tek tako pričaš? Uslovno?

- Na svetu sve živo vasseljensku poseduje vezu.

- Kako? Gde? Čime se može opaziti povezanost ta? Koji instrument je može utvrditi?

- Instrument nije potreban. Ovde je neophodna Duša. Dušom ćeš spoznati i moći da otkriješ ono, što je očividno u danu svakom i to po više puta.

- Šta se na primer Dušom može osetiti, a onda razumeti?

- Evo Sunce. Daleko je ono od nas. Vaseljenska zvezda, a kako izade ona i zrakom cvet dotakne, sa radošću se otvara cvetić. Tako su se dalekim činili jedno od drugog – velika, ogromna svetlost i maleni sasvim cvetić, a međusobno su povezani. Ne mogu jedno bez drugog.

Iznenada Anastasija začuta i pogleda uvis. Ja takođe pogledah. Ugledao sam. Nad poljanom je nisko kružio veliki orao. U zoološkom vrtu sam otprilike tolikog video. Sve niže i niže se spuštao kružeći, pa odjednom, kandžama svojim na oko dva metra od mališana zemlju dotače, gordo protrča po inerciji leta, strese se i ponosno na poljani zaustavi.

Vučica je bila na oprezu. Dlaka joj se nakostrešila, ali nije pošla u napad na orla koji se šetao gordo po poljani.

Mališan se uzbudi. Na guzu sede i... Eto nerazumnog! Rukice ka ptici strašnoj pruža!

Koračajući polako, tik do njega pride orao. I glava sa kukastim kljunom nadnela se nad glavicu mališana.

A on – mališan, opasnost ne osećajući uopšte, orla rukom po perju počeo da dira, doticao mu je noge sa kandžama, pljeskao rukicom grudi orlovske, a usta njegova bezuba su se osmehivala.

Ogromni kljun glavicu malenu iznenada dotače, jednom, dvaput, kao da nešto u njoj traži. Potom se orao odjednom odmakao od mališana i raširio krila, zamahao je ovlaš se nad travom podižući, te se ponovo na zemlju spustio. Mališan je pružao ručice ka ogromnoj, groznoj ptici i zvicima svojim dozivao: »e«, »eee.«

Odjednom orao... Orao zađe iza leđa mališanu, iznenada potrča i uzlete! Niski krug je nad poljanom napravio, jurnuo nadole i u letu uhvatio za ramena svojim kandžama mališana.

Ali se kandže u telašce nisu zarile.

Orao je pod pazuha proturio njihove oštre krajeve i počeo, mašući krilima da kruži po poljani, pokušavajući da se izdigne iznad Zemlje sa mališanom.

Mališa se bacakao vukući po travi nogice, ponekad ih samo malčice odižući od Zemlje, izbečio je okice koje su odjednom zablistale svetlošću od uzbuđenja. Iznenada... Oni se podigoše! Iznad trave su se na oko metar podigli, kada se odbijanje mališanskih nožica od Zemlje slilo sa orlovim zamahom krila.

Orao je kružeći povećavao visinu noseći mališana, ali nije vrištalo detence. Leteli su, zajedno se podižući u plavetnilo.

Orao ga je već podigao do nivoa vrhova visokih kedrova i nastavio da hita u visine.

Onemevši od iznenađenja, nemoćan da progovorim, zgrabih za ruku Anastasiju. A ona, netremice gleda u visinu i šapuće tiho, za sebe:

- Još uvek si moćan. Bravo. Neka si i star, ali si još uvek snažan. Tvoja moćna krila. Uzleti! Uzleti još više.

I orao je, noseći u kandžama svojim majušno telašce detetovo, opisivao krugove, podižući se sve više i više u nebesko plavetnilo.

- Zašto je potrebna ta egzekucija detetu? Zašto ga podvrgavati opasnosti ovakvoj? – kriknuo sam čim sam se povratio iz obamrlosti.

- Ne uzbuđuj se, molim te, Vladimire. Uzletanje orla nije tako opasno kao kod aviona kojim si ti leteo.

- A ako on dete sa visine ispusti?

- On nikada tako nešto ne bi ni pomislio. Opusti se, ne izazivaj ni strah, ni sumnju u mislima. Značaj ogromni za spoznaju sveta sina našeg, nosi let orla. Orla, koji je podigao detence iznad naše Zemlje.

- Kakav je tu značaj, osim prazneverja. Sasvim je tačno, nepotrebno je da se meša u velike tvorevine čovek. Sa tim sam saglasan. Nije bilo predviđeno takvo podizanje. Vi ste sami, deda tvoj je pticu naučio tome. Iz sujeverja nekakvog, pre svega. Zbog čega bi još? Besmislen je taj rizik!

- Kada sam mala bila, sa orlom sam se, baš tim istim, takođe dizala visoko. Malo toga sam tada razumeti mogla, ali je bilo veoma, veoma zanimljivo, izuzetno. Poljana se majušnom činila iz visina. I beskrajnom, ogromnom se Zemlja pokazala. Tako je blistavo bilo sve, a to čudesno se urezalo u pamćenje zanamek. Kada sam poodrasla, već mi je tri godine bilo, praded mi je jednom prilikom postavio pitanje:

- Reci, odgovori mi Anastasija, dopada li se svim životinjicama da ih miluje, mazi tvoja ruka?

- Da, svim. One i repićima mašu, zato što veoma vole nežnost. I travkama, i cvetovima, i drveću – svima se sviđa, ali repić nemaju svi, da bi njim zamahali i pokazali, kako je lepo kada ih maze ruke.

- Tako znači, sve želi da zagrljaj tvoje ruke doživi?

- Da, sve što je živo, što raste, i maleno, i veliko.

- Da li i Zemlja ogromna takođe želi nežnost? Ti si Zemlju videla, njenu veličinu?

Slika blistava sa orlom, ostala mi je u pamćenju od najranijeg detinjstva. Veličinu Zemlje sam znala ne samo po čuvenju. Zato sam odgovorila pradedi bez oklevanja:

- Zemlja je golema, kraj njen se ne vidi. Ali, ako blagost svi žele, onda je znači i Zemlja želi. Ali, ko bi mogao Zemlju celu da zagrlji? Ona je tako velika, da čak, deko, ni tvoje ruke nisu dovoljne, da Zemlju celu obgrle...

Pradedu raširi ruke, pogleda ih i potvrdi, sa mnom se saglasivši:

- Da, ni ruke nisu dovoljne moje da bi se cela Zemlja obgrlila. Ali si rekla da, kao i svi, i Zemlja želi nežnosti?

- Da, želi. Čovekovu ljubav svi žele.

- Eto ti, Anastasija, celu Zemlju i treba da obgrliš. Razmisli, kako da je obgrliš. – Pradedu ode.

Kako Zemlju celu da zagrlim, razmišljala sam često. Nisam mogla da smislim. A znala sam da sa mnom pradedu neće razgovarati, ni pitanje novo neću čuti od njega, dokle god zadatak ne uspem da rešim. Zato sam se trudila svim silama.

Više od mesec dana je prošlo. Zadatak nisam uspevala da rešim. I gle, jednom sam vučicu pogledala nežno, izdaleka. Stajala je na drugom kraju poljane.

Vučica je odjednom zamahala repom pod mojim pogledom. Kasnije sam počela da primećujem da se raduju sve životinjice, kada ih

pogledaš sa radošću i nežnošću. Ni rastojanje do njih, ni njihova veličina ovde nisu važni. Njih milje obuzima već od pogleda, ili kada pomisliš na njih sa ljubavlju. Shvatila sam, njima isto postaje lepo, kao ranije od ruke, kada bi ih rukom mazila. Tada sam spoznala... »Ja« jesam sa rukama i nogama svojim, ali postojim još i »Ja« veća od onoga što se rukama može pokazati. I ta velika, nevidljiva, takođe sam ja. Tako je znači, čovek ustrojen svaki, kao ja. I to veliko u meni, umeće Zemlju celu da obujmi.

Kada je pradeda došao, rekoh mu, radošću plamteći:

- Gledaj, dedice, vidi, zverčice se raduju sve, ne samo kada ih rukom grlim, već i kada ih izdaleka posmatram. Nevidljivo, ali moje nešto njih grli, ono i Zemlju može celu da obgrli.

Zemlju ću zagrliti nevidljivom sobom! Anastasija sam ja. Postoji mala ja, a postoji i velika. A kako zvati sebe, drugu, još ne znam. Ali, promisliću kako da je tačno nazovem, i sve ću ti dedice odgovoriti. Tada ćeš i ti sa mnom progovoriti?

Pradeda je progovorio sa mnom odmah:

- Zovi drugu, unukice, sebe – Dušom. Svojom Dušom. I čuvaj Nju, i delaj Njom, neizmernom.

- Reci, Vladimire, koliko ti je bilo godina kada si uzmogao da spoznaš, osetiš Dušu?

- Ne pamtim baš tačno – odgovorih Anastasiji i pomislih, da li sam osetio svoju Dušu uopšte, i kada je drugi upoznaju, sa koliko godina? U kojoj meri? Možda prosto govorimo o Duši, ne doživljavajući sebe jedinstvenim sa Dušom, ne misleći o svom »Ja« - drugom, nevidljivom. Ma, i koliko je uopšte važno osećati sve to, iz kog razloga?

Krećući se u visinama, tačka je počela brzo da se uvećava. Orao se, opisujući krugove, spuštao nad poljanom. Dok je kružio ispod krošnji drveća, ugledao sam rumeno lišće mališana, njegove blistave, uzbuđene okice. Raširene u stranu rukice, pokretale su prstiće u taktu zamaha krila ptice čudesne. Kada su malene noge dotakle zemlju i počele da se vuku po travi, kandže orla su se rastvorile. Mališan je pao, prevrnuo se u travi i hitro se digao na sve četiri, seo, glavicom zavrteo, druga novog pogledom tražeći.

Orao je, klateći se, na suprotnu stranu od mališana krenuo, ali se izvalio na bok. Na desetak metara od mališana, nezgrapno je nekako na travi ležao orao, u stranu jedno krilo svoje zabacivši. Disao je teško, a kljunom se glava ka travi opustila.

Mališan ga je ugledao, osmehnuo se i zapuzao ka orlu. Orao je da ustane pokušavao, da pođe u susret mališanu, ali se ponovo izvrnuo na bok. Iskežena zlobno, vučica se u dva skoka našla između orla i malenog. Uznemireno je Anastasija prošaptala:

- Kako su savršeni i strogi tvoji zakoni, ti si čoveku odvajkada sve dao, Tvorče. Tvoje zakone sledi vučica, ali mi je žao, veoma žao orla.

- Šta se događa? Zašto je vučica agresivna, ljuta? – upitah Anastasiju.

- Kod Vladimira vučica više neće pustiti orla, bolesnim ga smatra, dok se na bok izvrnuo. Napasti ga može da bi ga oterala sa poljane. Ne sme napad Vladimir da vidi, neće razumeti zasad. Oh, šta?... Šta preduzeti?...

Tada se orao odjednom stresao, na noge čvrsto uspravio, gordo se uzdigla njegova glava, dva puta kvrcnuvši preteći kljunom. Sigurnim,

ponosnim korakom, orao je išao ka mališanu. Vučica kao da se primirila, odmakla se, ali ne daleko, spremna da u svakom trenutku skoči. Netremice je pratila dešavanje.

Mališan je dodirivao ogromnu pticu u početku za kljun, potom je počeo da je vuče za perje na krilu, trzao krilo i nešto zahtevao ili molio, sve ponavljajući: »e... ee...«, »aa...«

Kukasti kljun je doticao teme mališana i ramence s otiscima od kandži.

Onda je orao, naklonivši glavu ka zemlji, otkinuo kljunom nekakav mali cvetić i spustio ga u nezatvorena, kao u ptica, usta mališanova, koja su ispuštala svoje zvuke. Orao je nahranio malenog čovečuljka kao svog ptica, ali je ponovo posrnuo. Vučica se ljutito spremala na skok. Odjednom je orao... Zalet... Zamah krilima... Uzlet!

Podizao se sve više i više, zatim se oštro obrušio ka poljani, pa doletevši na oko metar i po od zemlje ujednači let, te ponovo uvis uzlete. Mališan mu je mahao, protezao se ka njemu, dozivao, smejući se ustima bezubim. Anastasija je, netremice za orlom sledeći, uznemireno šaputala:

- Nemoj tako. Sve si dobro učinio. I zdrav si, znam, nisi bolestan. Ali, odmori se već jednom, odmori se. Hvala ti! Ja verujem, verujem, ti si zdrav! Prosto si star malčice. Odmori se!

Orao je još jednom napravio svoj složeni okret, zakačio je kandžama travu, ali se ipak nije zaustavio na nogama, niti odbio od zemlje, već je krilima zamahnuvši koliko god je mogao, uspeo da se vine u vazduh, otkinuvši snop trave kandžama. On, napravivši krug i zasipajući odozgo mališana travkama, počeo sve više i više u nebo da se diže. Anastasija ga je netremice pratila, čak i kada se u tačku pretvorio,

samo je gledala u orla. I ja sam isto tako, iz nekog razloga, neprestano pomatrao kako se tačka od poljane udaljava. U početku, prosto u visinu, zatim iznenada oštro u stranu, podalje od poljane. Odjednom je tačka poletela ka zemlji, te uskoro postade vidljivo, kako se čas jedno, čas drugo krilo šire od vetra, a ne od osmišljenih nastojanja ptice.

Nije zamahivao, niti vladao svojim krilima orao, on je prosto padao. Krila su se njegova na vetru trzala, od vetra se sama šireći.

Uzviknula je Anastasija:

- Ti si umro na nebu, u visinama! I tamo si ostao. Učinio si sve što si mogao za čoveka učiniti. Hvala... Tebi za visine hvala, stari moj učitelju.

Orao je padao, a iznad njega su druga dva mlada orla kružila.

- Tvoji ptići, očvrslili su već. Učinio si sve i za njihovu budućnost takođe - šaputala je Anastasija, pavšem negde iza poljane starom orlu. Kao da je on, mrtav, mogao da je čuje.

Dva mlada orla su kružila sad već nisko iznad poljane. Znao sam, to su njegovi ptići i njima je mališan mahao...

- Ma, zašto. Čemu ta besmislena žrtva? Zašto je on tako...? I sve to zarad čoveka? Zašto se toliko zalažu oni, Anastasija? Za šta oni tako žrtvuju sebe?

- Za Svetlost, od čoveka dopiruću. Za Blagodat, koju im može dati čovek, i zbog nadanja za decu svoju. Sad će ptići njegovi spoznati, osetiti Čovekovu Svetlost Okrepljujuće Ljubavi! Vidi, Vladimire, naš sin se orličima osmehnuo, oni lete ka njemu. Može biti, poimao je orao, da će u toj Svetlosti, koja iz čoveka izvire, Blagoslovenoj Svetlosti, i njegov delić biti.

- Za Svetlost iz svih ljudi su tako spremni da se žrtvuju?
- Za sve ljude su spremni da se žrtvuju, koji su kadri da šire Blagodatnu Svetlost!!!

S I S T E M

Anastasija je otišla da se pripremi za podoj sina, a ja sam zamišljeno ponovo krenuo u šetnju po šumi.

Dve činjenice su me oneraspoložile. Mučne su mi bile. Prva – ja, kao otac, uopšte nisam nalazio za sebe bilo kakav delić, u kom bih mogao da učestvujem u odgoju svoga sina. Bilo mi je jasno da ne mogu naći za njega zanimljivije igračke od onih, koje već ima. Hranu je isto tako, donositi ovamo besmisleno.

Majčino mleko, svež cvetni prah, pa će krenuti orasi, bobičasti plodovi... Svakako, mešavine za decu u pakovanjima ne mogu zameniti svež proizvod. Pa ipak, u glavi sam teško prihvatao takvu situaciju.

Jer, ničega nema Anastasija, a u isto vreme ni u čemu ne oskudeva, pa čak i dete lako opskrbljuje.

Na televiziji toliko reklamiraju igračke, razne naprave za decu, te se čini da bez njih neće preživeti dete, a ovde su one potpuno besmislene, čak štaviše – štetne. Ni krevetac nije potreban detetu ovde. Naravno, u takvom krevetu kao što je medvedica, ni na mrazu od četrdeset stepeni nećeš promrznuti. Prati čaršave, pelene, nema potrebe. Medvedica je, zamislite, još i čistunica, stalno se ispod pazuha grebe kandžama, kao češljem. O travu se pljoštimize trlja, zatim se kupa. Iz vode izlazi i otrese se, a kapi lete na sve strane; potom na leđa leže, stomakom nagore, suši se, pa iznova slabine raščešljava.

Anastasija me je dovela do nje, dala da opipam to mesto gde spava mališan. Meko je tamo, čisto i toplo.

Ali, ukoliko se od mene uopšte ne zahteva materijalno obezbeđenje, u vaspitanju je otac ipak dužan da učestvuje, to je sigurno tačno. Samo kako? Možda treba odlučno i čvrsto zatražiti od Anastasije odgovor? Jer, ja sam ispunio njene uslove, nisam grabio dete, nisam uporno nastojao da se koriste doneti pokloni.

Drugo razočaranje je bilo zbog toga, što sad neću moći da ispunim molbu čitalaca i da im izložim konkretan sistem odgoja dece. O deci je u pismima pitanja mnogo, a i na čitalačkim tribinama ih uvek postavljaju. Obećao sam da ću neizostavno pitati o tome Anastasiju, da ću izložiti u sledećoj knjizi sistem po kome je njihov rod, iz pokoljenja u pokoljenje, decu odgajao. I eto ti ga sad! Sistem ona potpuno negira, čak štaviše, kaže, da je ma koji sistem štetan. Ma, razume se, to ne može biti tačno. Mora da postoji makar jedan ispravan među štetnima. Tad mi je sinulo. U pismima čitalaca i na tribinama, nije bilo nijednog pitanja o vaspitanju dece upućenog meni. Svi su odgovore tražili od Anastasije, pa ako ljudi njoj više veruju nego stručnjacima iz našeg života, i u svakom slučaju, više nego meni, neka ona i odgovara na postavljena pitanja. Upavo je ona dužna da to uradi. A moj je posao da to iznesem u knjizi. Već i sa izdavanjem knjige imam isuviše briga.

Anastasija je završila svoje poslove, dotrčala vesela, rumena:

- Sve sam završila. Naš sin je zaspao. Da li ti je bilo dosadno samom?

- Razmišljao sam.

- O čemu?

- O tome, da u knjizi više nema o čemu da se piše. Rekao sam ti već, ljudi očekuju odgovore na konkretno postavljena pitanja. Odgoj dece ljude zanima. A šta da napišem o vaspitanju? Pa, izložiću kako se ti odnosiš prema detetu, kako ono živi. I šta oni imaju od toga? U uslovima našeg života, takve metode su neprimenljive. Neće svako medvedicu i vučicu dovoditi, ni orla dresirati, a ni poljanu sa čistim cvetnim prahom, kao ovde, niko nema.

- Ali, smisao nije u medvedici, Vladimire, niti u orlu. Oni su samo posledica. Postoji ono što je osnovno. A to će naći put u ma kojim uslovima.

- Šta je to – osnovno?

- Odnos prema detetu. Misli koje okružuju dete. Veruj, pojmi. Hrista da rodi, kadra je samo ona majka, koja veruje da će Hrista roditi, te ukoliko odnos roditelja prema bebi bude kao prema Hristu ili Muhamedu, povešće se za tom mišlju i beba. I da postane takva će nastojati. I u prirodi bivaju ljudi, a onaj, koji uzmogne da spozna i oseti Tvorčeva dela, njihov smisao, predodređenje, taj će biti u stanju da za dete svoje sazda svet svetlosti i sreće.

- Ma kako to osetiti? Postepeno bi nekako trebalo. Metodika je potrebna.

- Jedino se srcem osetiti može, samo je srce kadro da shvati.

- Određenije.

- Određenije si već napisao, kada si o vikendašima pričao, a nisi ni primetio. Zašto reči uludo trošiti? Ako nisu otvoreni srce i Duša, reči će se samo u vetrić jedva primetni preobratiti...

- Da, napisao sam. Međutim, u životu se ništa ne dešava.

- Zameci jedva primetni, nisu odmah svima vidljivi. Izdanci, u Duši izrasli – tim pre.

- Pa, ukoliko nisu vidljivi, zašto onda pisati? Pišem, trudim se, ali veruje i razume malo ko ono, o čemu govoriš. Postoje i takvi, koji čak i u tvoje postojanje sumnjaju.

- Razmisli, Vladimire, možda ćeš uspeti smisao da otkriješ i u sumnjama.

- Kakav može biti u sumnjama smisao?

- Protivljenje sumnje usporava, te zbog toga, za one ja postojim, zbog kojih i postojim. Mi smo zajedno sa njima, blizu, i u srcima jedni drugima. Još razmisli, ti ćeš moći da pojmiš. Ja postojim zato, što postoje oni. Njihova snaga je da grade, stvaraju, a ne da uništavaju. Oni će te razumeti, podržati, u mislima će sa tobom biti.

- Ma, šta god da govoriš, dosta mi je da slušam uvredljive izjave. Razvej sumnje nevernika. Hajde, pojavi se na televiziji, pokaži makar nešto neobično od svojih sposobnosti - molio sam Anastasiju, a ona mi odgovori:

- Veruj, Vladimire, telo moje i čudesa za publiku stvarani, kod neverujućih svetlost vere neće uliti. Samo će bes pojačati kod onih, kojima se ne dopada nečiji drugačiji pogled na svet. Nemoj svoju traćiti energiju na njih. Sve ima svoj tok, svoje svitanje, a ako baš hoćeš, izaći ću među ljude, ja, od krvi i mesa. Ali, pre toga moram učiniti da žene, prisiljene da život posvete kuhinji, uspeju da opaze postojanje i duševnih zadovoljstava drugačijih. I da nad mamom mladom sa detencetom, koja ostade sama, Svetlost zablista ljubavi. A deca! Shvataš li, deca! Nad njihovom Dušom je neophodno prekinuti nasilje postulata...

- Eto, opet si se zanela snoviđenjima svojim. Prošlo je dosta vremena od kako si sanjarila, a učinjeno je malo. Knjiga postoji, slike i stihovi, a gde su tvoja celovita ostvarenja za sve ljude? Samo, ne treba govoriti o svetlim izdancima, koji se u Duši razvijaju ljudskoj. Pokaži nešto, što se može opipati, istinski osetiti. Ne možeš da pokažeš? Ne možeš!

- Mogu.

- Onda pokaži!

- Ako pokažem, podvrgnuću te iskušenju da pre vremena otkriješ već iznikle izdanke, a ko će ih od opakog grada zaštititi tada?

- Ti ih zaštititi.

- Moraću tako da postupim, svoju grešku ispravljajući. Pogledaj.

Blagodareći Anastasiji, uspeo sam da dođem u dodir sa pojavom, još neobičnijom i uzbudljivijom od svih, koje sam opisao u knjigama pređašnjim. U jednom trenu, preda mnom je, u meni ili pored mene – nije baš jasno – promaklo mnoštvo prekrasnih lica, ljudi različitog uzrasta. Iz raznih mesta na Zemlji.

To nije bilo prosto treperavo promicanje. Ljudi su se pojavljivali sa svojim delima prekrasnim, kao što su bila i njihova lica. Bila je vidljiva njihova sredina, događaji, koji su se desili njima ili zahvaljujući njima, tokom godina njihovog života. Svi su bili iz naše današnje stvarnosti. Mnoge godine bi bile potrebne za pregled slične količine informacija u bioskopu, a ovde – jedan tren, i ponovo je preda mnom Anastasija, čak ni pozu nije uspela da promeni. Progovorila je odmah, čim sam je ugledao:

- Pomislio si, Vladimire, da su samo hipnoza nekakva ta priviđenja tvoja. Molim te, ne razmišljaj o odgonetki, uz čiju su se pomoć oni pojavili pred tobom. O deci smo govorili. O najvažnijem! Decu si video? Reci mi?

- Da, video sam decu. Pametna su njihova lica i dobra. Kuću sama grade deca, veoma lepu kuću, veliku. I pevaju uz to. I čoveka sam među njima sedog video. On je akademik, taj čovek. Odmah mi se učinio mudrim. Samo, čudno govori. Smatra da deca mogu biti mudrija čak i od onih, koji zvanja akademska nose. S tim akademikom sedim razgovaraju deca kao sa sebi ravnim, ali i sa poštovanjem u isto vreme. A tamo, u vizijama, o deci je mnogo toga bilo. Kako čudno uče, o čemu maštaju, ali, to je samo priviđenje, a ne nešto, o čemu mogu da tvrdim. U stvarnom životu sve je potpuno drugačije.

- Ti si video život istinski, Vladimire, i u to ćeš se uveriti uskoro.

Tako i bi, dogodilo se upravo tačno tako. Dogodilo se! Video sam!

PRETVORITE U ŽIVOT VIZIJU SREĆE

Ubrzo po povratku iz tajge, stigao sam ponovo u grad Gelenžik, gde je trebalo da se održi tribina čitalaca o knjizi. Zamenik predsednika krasnojarske oblasti za rejon Gelenžika, povezao me je u šumsku školu akademika Mihaila Petrovića Ščetinjina.

Uski put od tucanika, odvodio je od trase drumu u šumu, ka nevelikoj, sakrivenoj među planinama, dolini. Put se uskoro završio, oslanjajući se o neobičnu kuću-kulu. Još nije bila završena. Kroz njene prozorske otvore bez okvira, razlegala se, izvođena dečjim glasovima, ruska narodna pesma. To je bio dom iz šumskih vizija, ali je sada postao apsolutna stvarnost.

Nikome ništa ne govoreći, pentrao sam se između raznih građevinskih materijala, da bih, ipak, svojim rukama dotakao tu kuću. Dok sam joj prilazio, video sam kako se niz merdevine bez ograde spretno spustila devojčica od desetak godina, prišla gomili rečnog šljunka, počela da odabira i slaže u limenu kutiju od haringi kamenčice. Kada se ponovo uspenjala uz merdevine, uzverao sam se za njom u susret zamamnoj pesmi koja se razlegala. Na prvom spratu su deca njenog uzrasta, ili nešto starija, uzimala iz kutije glatki šljunak i pričvršćivala ga cementom za zid, prekrivajući ga šarama neizrecive lepote. Dve devojčice su mokrim krpama odmah brisale pažljivo svaki, pričvršćeni na zid, kamičak. Deca su se bavila svojim poslom poletno pevajući. Odraslih među njima nije bilo. Potom sam doznao, da su i

temelj i svaka cigla te kuće položeni dečjom rukom. I projekat su deca sama osmislila, kao i uređenje svakog kutka svog doma.

U nevelikom gradiću-školi, takva kuća nije bila jedina. Na tom neobičnom mestu, deca sama grade svoje kuće, svoj grad, svoju budućnost i pevaju. Ovde je desetogodišnja devojčica kadra da gradi kuću, prekrasno crta, priprema hranu, poznaje balske igre, a ima i iskustvo ruske borbe prsa u prsa.

Deca šumske škole su znala Anastasiju. Ona su mi sama pričala o njoj. U toj školi uči tri stotine dece iz raznih gradova Rusije.

U ovoj školi deca za godinu dana savladavaju gradivo matematike desetogodišnje škole, istovremeno učeći tri jezika. Ovde ne uzimaju vunderkinde i ne prave vunderkinde, ovde prosto nastoje da deca u sebi pronađu ono što već poseduju.

Škola akademika Mihaila Petrovića Ščetinjina pripada Ministarstvu obrazovanja ruske Federacije i besplatna je. Škola sebe ne reklamira, u njoj nema nijednog slobodnog mesta, ali postoji dve i po hiljade prijave ako se iznenada ukaže neko mesto.

Teško je odabrati reči koje bi mogle da prikažu srećom obasjana dečja lica. Možda bih sledećom činjenicom mogao da pokušam? Dopotovao sam u ovu školu odmah posle u Gelenžiku održane tribine čitalaca. Dopotovao sam s malom grupom čitalaca, koji su čuli za predstojeće putovanje.

Među čitaocima je bila i neobična osoba, Natalija Sergejevna Bondarčuk – glumica, filmski reditelj, član uprave Rerihovog društva. Ona, koja se izvanredno razume u ezoteriju, istupala je na tribini govoreći o Rerihu, ezoteriji. O Anastasiji je govorila mnogo razboritije nego ja.

Sa Natalijom Sergejevnom je bila njena desetogodišnja kćerka Mašenjka. Posle konferencije, njima je predstojalo putovanje na filmski festival u grad Anapu, gde se već nalazila voljena Mašenjkina baka, poznata glumica Ina Makarova. Ali, kao grom, kao zov ka prosvetljenju, odjeknule su Mašenjkine reči: »Mamice, molim te, makar na tri dana. Makar na tri! Dok ti budeš na festivalu, učini nešto da mogu da ostanem u ovoj školi«. I ostala je tri dana razmažena Mašenjka u toj školi, na najveće zaprepašćenje majke, koja reče sa tugom: »Očigledno, mnogo toga nedovoljno dajemo deci svojoj, tako da ih, čak i voleći, nesvesno potkradamo«.

S Natalijom Sergejevnom je bio i filmski snimatelj, koji je snimao dok su deca škole Ščetinina pričala o svojoj vezi s Anastasijom. O svom poimanju života. Navešću ovde razgovor sa decom koja su se bavila gradnjom kuće. Pitanja smo postavljali Natalija Sergejevna i ja.

- Stiče se utisak, da je svaka cigla vašeg doma ispunjena velikom snagom svetle energije.

- Da, tako je - odgovorila je starija crvenokosa devojčica. – Veoma mnogo zavisi od ljudi, koji su ih doticali. Mi smo sve to radili s ljubavlju, nastojeći da, prema svojim mogućnostima, unesemo u budućnost samo dobro, radosno.

- Ko je autor projekta ove zgrade, stubova, crteža?

- To je naša zajednička, opšta zamisao.

- Znači, svi koji ovde rade, samo se spolja gledano bave svako svojim poslom, a u stvari – to je zajednička misao?

- Da, mi se svako veče okupljamo oko vatre, gde promišljamo, uobličavamo predstojeći dan. Zamišljamo ikone koje će biti u našem domu.

Pored toga, kod nas neki od učesnika igraju uloge arhitekata, oni konkretizuju, objedinjuju zajednički posao.

- Koji lik je svojstven prostori u kojoj se sad nalazimo?

- Lik Svaroga, Ognjenog nebeskog početka. Ovde se to može videti po simbolima, po sačuvanom kamenju.

- Da li se među vama može izdvojiti načelnik, rukovodilac?

- Mi imamo rukovodećeg, ali uopšte uzev, ovde dela zajednička misao – lavina, tako je mi zovemo.

- Ponovite, misao – lavina?

- Da, stanje, vizija, želja.

- Kod vas svi rade sa uživanjem, svi se osmehuju, svima blistaju oči, svima je veselo?

- Da, to je naš život, zato što radimo ono što želimo, ono što možemo, ono - što volimo da radimo.

- Pričala si da svaki kamen ima puls svoj, ritam?

- Da, kuca u jednom danu – jedanput.

- Da li je kod sveg kamenja tako, ili je kod nekih, možda, dva puta?

- Puls svakog kamena kuca podjednako.

- Zar vam se ne čini da vaša kuća liči na hram?

- Hram nije forma, to je stanje. Na primer, kupole, one ti samo pomažu da uđeš u određeno stanje. Forma se vaja osećanjem. I nisu nam

slučajno pale na pamet forme kupola, šatora – usmerene ka nebu, koje dozvoljavaju protok Blagodati Nebeske.

- Ovaj dom u kome je svaki kamen položen dobrom rukom, može li da isceljuje?

- Naravno.

- Znači, leči?

- Da, isceljuje.

Zagledao sam se u devojčice, koje su oblagale zid sobe ornamentom od rečnog šljunka. Devojčice, odevene u sasvim običnu, a ne modernu odeću, zračile su nekom čudesnom lepotom, pa sam pomislio: »Gde se mi upoznajemo sa svojim budućim ženama? U diskotekama, na večerinkama, u banjama. Vidimo svoje buduće žene našminkane, moderne, privlačne sa svojim vitkim nogama i drugim lepotama figure; ženimo se svim tim, a zatim, kada se šminka spere, gledaš, sedi pred tobom strašilo nakazno, gundža, pažnju traži, ljubav uzvraćenu. Kakva je sreća ceo život sa nakazom živeti, o čemu razgovarati sa njom? A ona još od tebe i materijalnu sigurnost zahteva. E, nismo imali sreće. Ali, možda smo sami upravo takve i zaslužili? Naravno, takvih smo i dostojni. Treba takav potpuni idiot biti, pa se za šminku i noge duge oženiti! Ponekom se posreći, nekima dopadnu za žene upravo te, koje oblažu zid ornamentom, devojčice. One su i dom prekrasan u stanju da stvore, i hranu sa ljubavlju da zgotove, jezike razne znaju, mudre su, pametne, lepe i bez kozmetike, a kako stasavaju, još lepše postaju. Svakako, mnogi bi želeli takvu osobu za ženu uzeti, ali za koga će one pristati da se udaju?« Njima je i bilo postavljeno pitanje, tim lepoticama u običnoj odeći.

- Recite, za koga biste se vi udale, kakav bi trebalo da bude vaš muž? Kakve mora da poseduje kvalitete?

Bez ikakvog premišljanja, istog trenutka je prva devojčica odgovorila:

- Dobrotu, strpljenje, i mora da bude čovek, koji voli svoju Domovinu. Čovek, koji ima čast i dostojanstvo.

- A šta je po vašem shvatanju čast?

- Za mene je čast – sažeto iskazano: imam čast da sam ruska devojčica.

- Šta je to ruski čovek?

- To je čovek koji voli svoj Zavičaj. To je pre svega onaj, koji stoji iza nje i nikada joj neće podvaliti. Ni u kom trenutku, čak ni u najtežem. Sam sebe smatra delom Rusije.

- I vaša deca će živeti za Domovinu?

- Da!

- Znači, muž treba sa vama to da deli?

- Da!

Odgovor druge devojčice na pitanje, kakav treba da bude vaš muž:

- Treba da bude čovek, sposoban da pruža toplinu i Svetlost drugim ljudima. Ako se iz njega bude širila, tada će i okolini biti dobro, a i našoj porodici takođe. Čovek, bogat Duhom, zdravim Duhom, neuporediv je u odnosu na ma kakvo bogatstvo.

Najmanjoj devojčici, dok je radila video kamera, nikakvo pitanje nismo postavili. Kasnije sam je upitao i odgovor čuo:

- Možda će se svi najbolji poženiti dok ja rastem, ali će moj muž bez obzira na to, biti jako dobar, plemenit i srećan, sama ću ga učiniti takvim, pomoći ću mu, kao Anastasija.

Otkrio sam, shvatio, Anastasija deli svoje moći sa ovom decom. Zašto sa decom škole Šćetinjina? Zato što je akademik Mihail Petrović Šćetinjin – i sam veliki mag, saznao i nastavlja da ispunjava Prostranstvo Ljubavi, te će se ono širiti sve više.

Zasad su još uvek malene, rusokose Anastasije. Ali će one poodrasti! Poći će po Zemlji, stvarajući iste takve oaze, dok ne ispune njima Zemlju celu.

Dok sam stajao u sobi na prvom spratu neobične kuće, razgledajući ornamente i crteže napravljene dečjim rukama, ali nalik na remek dela velikih majstora, iznikao je u meni osećaj da se nalazim u najvećem, najsvetlijem i najboljem hramu na Zemlji. To je bez sumnje zbog toga, što je dom, čiji je svaki milimetar s ljubavlju milovan detinjim rukama, kudikamo više ispunjen svetlom energijom, od nekih hramova.

Proletela mi je misao tada. Eto, obnovićemo razrušene hramove i manastire, koristeći savremenu tehniku i tehnologiju armiranog betona. Nije to više tako teško napraviti. Potom ćemo doći u te hramove sa osećanjem ispunjenog duga i započecemo molitvu: »Gospode, blagoslovi«. Ali, nećemo dobiti blagoslov. Zato što će u to vreme pažnja Boga biti usmerena na decu, koja grade čudesan dom-hram. I preživljavaće On, što ponestaje deci cementa, što cigli i daščica za pod nema dovoljno. S ljubavlju će blagosiljati Bog svakoga ko im pomogne. Nisam se uzdržao od iskušenja da pokažem te male izdanke. Nisam se uzdržao, kako je i strahovala Anastasija. A desilo se evo šta. Išao sam

putićem mimo kuhinjskih stolova za kojima su radila deca, i odjednom osetih na sebi blagu toplotu, kao da je neko reflektor uperio u mene. Osećaj topline je nalikovao onom koji proističe od Anastasije, dok posmatra, usredsredivši svoj pogled. Samo je sad bio sasvim slab, ali sam se ipak zaustavio i pogledao na onu stranu, odakle je dolazio. Jedanaestogodišnja devojčica je sedela za krajnjim stolom i prebirajući pirinač, posmatrala me sa osmehom. Seo sam za njen sto. Od blizine pogleda plamtećih plavom svetlošću očiju, postalo je još toplije, te upitah:

- Kako se zoveš?

- Dobar dan. Zovem se Nastja.

- Znači, možeš da ogreješ svojim pogledom, kao što to Anastasija čini?

- Osetili ste?

- Da.

Malena Nastenjka je, ne u punoj meri, ali ipak posedovala moć Anastasijinu da ogreje telo svojim pogledom. Prišla je i sela za sto Natalija Sergejevna Bondarčuk, a snimatelj je uključio kameru. Nimalo se ne zbunivši i ne prekidajući svoj posao, Nastenjka je odgovarala na pitanja.

- Odakle crpiš znanja, sposobnosti?

- Od zvezda.

- Šta si shvatila iz opštenja sa sibirskom Anastasijom?

- Veoma je važno razumeti i voleti svoju Domovinu.

- Zašto je to tako važno?

- Zato što je Domovina – ono, što su stvorili naši daleki i nedaleki roditelji.

- Ko su tvoji roditelji? Gde radi tvoj otac?

- Moj tata je – učitelj. U školi u kojoj on predaje, takođe je dobro, ali je ovde bolje.

- Živate ovde u jedinstvenoj, složnoj, srećnoj porodici. Da li zaboravljate svoje roditelje?

- Naprotiv. Sve više i više volimo svoje roditelje, šaljem im dobre misli, da bi i njima bilo dobro.

Radila je kamera, te sam strašno pozeleo da Nastenjka pokaže skepticima, šta je to pogled koji greje. Zamolio sam je:

- Nastenjka, pokaži svim ljudima da je moguće ogrejati pogledom. Evo je kamera, pogledaj u objektiv, ogrej sve koji budu gledali.

- Sve istovremeno je veoma teško. Možda neću uspeti.

Navaljivao sam i dalje. Ponovio sam molbu. Sa Nastenjkom je počelo da se dešava isto što i sa Anastasijom u šumi, kada je ona snagom svoje volje, na rastojanju, uz pomoć svoga Zraka, spasavala muškarca i ženu od zlostavljanja razbojnika. Opisao sam tu scenu u prvoj knjizi.

Pre toga je Anastasija objasnila:

- To nije u mojim moćima, to kao da je isprogramirano ranije, ne s moje strane, i ja ne mogu da se mešam direktno. Oni su sada jači.

Pa ipak, na uporno navaljivanje, ona je ispunila molbu. Ispunila, znajući pri tom, da može nastradati.

I malena Nastenjka je posle upornog moljakanja, pokušavala da ispuni molbu. Ona je dva puta zaredom, ne izdišući, uvlačila u sebe

vazduh, zatvarala oči na neko vreme, a potom je mirno počela da gleda u objektiv kamere. Ukočio se omađijani kamerman. Odjednom je Natalija Sergejevna Bondarčuk strgnuivši sa sebe maramu, pokrila Nastenjku. Prva je primetila kako je počelo da drhti njeno telo i pojavilo se bledilo na licu. Shvatio sam: ponavljati molbu nije trebalo. I ne vredi trošiti energiju na nevernike. To će samo pojačati zlobno protivljenje u njima.

Doputovavši, odrasli ljudi nisu mogli da se uzdrže od želje da dodirnu decu. Doticali su ih, grlili, milovali, kao da su mačići. Zašto li sam doveo sa sobom celu grupu tih odraslih ljudi? Jer, znao sam da u tu školu dolazi mnogo raznih komisija, delegacija na različitom nivou, ili pojedinačno ljudi dolaze da vide, zadovoljavajući svoje ljubopitstvo, ne bi li ih dotakla proistekla od njenih žitelja Blagodat. Dodiruju i uzimaju, ništa pri tom ne pružajući iz sebe. Možda je u pravu Anastasija kada kaže: »Pokušavajući da uzmeš sa svetog mesta Blagodat, promisli, šta ti njemu iz sebe ostaviti možeš. Ukoliko Svetlost nisi naučio da širiš, zašto je uzimati i čuvati u sebi, kao u grobu«. I ja sam se isto tako našao u toj školi iz ljubopitstva. Blagodareći Anastasiji, primio me je akademik Mihail Petrović Šćetinjin, čak su i sto postavila deca, jela iznela, i sve koji su došli sa mnom, nahranili. Nismo samo hranu sa stola uzimali ovde. Oganj živih okica dečjih, nemerljivo je više darovao, a šta smo im za uzvrat dali mi? Kao pokrovitelji ih pomazili po glavi? Tako, besan na samog sebe, od pristigle grupe se odmakavši u stranu, stajao sam sam i prebiraio po glavi. Iznenada mi priđoše i stadoše pored mene, već poznate mi, Lena i Nastenjka.

- Opustite se - tiho reče Nastenjka. – Odrasli uvek tako. Da pomaze žele, da zagrlje. Misle da je najvažnije zagrliti. A Vi se već od

ranog jutra danas samo nervirate. Hajdete sa nama na poljanu, o Anastasiji ćemo Vam pričati. Znam u kom je ona sad prostranstvu.

Kada smo stigli na poljanu, snimatelj koji nam se pridružio zamoli:

- Da pokušamo da uzmemo još neku izjavu od devojčica. Odlični će kadrovi ispasti, vidi kako je predivan pejzaž, a i niko nam ne smeta.

- Možda ipak ne bi trebalo. Verovatno smo ih već izmučili pitanjima svakojakim.

- Ali, s tobom će one, bez obzira na sve, sa uživanjem razgovarati. Posetioce i novinare u ovu školu ne puštaju baš rado. A nama se pružila baš jedinstvena prilika. Šteta bi bilo propustiti je. Razumi me kao profesionalca.

Uzeo sam mikrofona u ruke i rekao devojčicama:

- Intervju sa vama bi trebalo da napravim. Sad ću vam pitanja postavljati, a vi ćete odgovarati na njih. Nemate ništa protiv?

- Ako vama treba, postavljajte pitanja - odgovori Lena, a Nastenjka dodade: - Naravno, naravno, odgovaraćemo.

Devojčice su stale jedna pored druge, popravile svoje duge, ruse kose i pažljivo su me gledale u oči, očekujući pitanja.

Posle dva uobičajena pitanja ućutah, odjednom shvativši, da im slična otrcana, šablonska pitanja postavljaju svi odrasli, kao i članovi svih mogućih komisija, novinari; a one su u stanju da odgovore na pitanja i o onoj temi, o kojoj ni svaki, život proživевši odrasli čovek, nije bio u prilici čak ni da pomisli. U pravu je bio kozački ataman, rekavši:

- Moj sin je svega tri meseca u ovoj školi učio, a ja već osećam da i sam moram što hitnije nešto da naučim, inače ću glup pored njega izgledati.

Uopšte uzevši, zar svi mi ne ponižavamo decu svojim glupim pitanjima, očito ulivajući toj istoj deci svojoj, da za više i nisu sposobna? Stajao sam pred devojkicama sa mikrofonom i ćutao. Video sam po njihovim licima da preživljavaju zbog mene, jer shvataju da sam se izgubio i da ne znam o čemu da pričam sa njima. Tada sam im priznao iskreno:

- Ne znam o čemu da pričam sa vama, kakvo pitanje da vam postavim.

Nastala je veoma komična situacija. Stojimo snimatelj i ja, dva odrasla muškarca, a pred nama dve malene devojčice koje energično podržavaju jedna drugu, pa ne zamislivši se ni na sekund, brzo objašnjavaju kako se uzima intervju, kako se razgovara sa drugim čovekom.

- Opustite se, treba umeti opustiti se. Najvažnije je, iskreno pričati. Razgovarati treba o onome što vas uznemirava.

- O nama ne razmišljajte. O drugom čoveku treba misliti kada se sa njim razgovara, ali ne mislite o nama, kad vam je to tako teško. Opustite se.

- Svoja pitanja srcem nam postavljajte, odgovorićemo, ne mislite na nas.

- Dok ne budete bili u stanju, same ćemo vam ponešto ispričati...

Hodale su po poljani osmehujući se, doticale travke i pričale. Dubina njihovog poimanja vasiona, izvireća iz Duše čistota i dobrotom

blistajuće oči, utapale su nas u stanje spokoja i sigurnosti. Kamerman je snimao iz daleka, ne ometajući ih promenom planova. Kasnije sam ne jednom pregledao video kasetu, poklonjenu Natalijom Sergejevnom. Posmatrao sam kako idu po poljani malene, rusokose bele čarobnice. One će porasti! Njih ima u toj školi trista.

Pišem o toj školi, ne zato da bih nekome nešto dokazivao, već zato da bih poradovao srca onih, koji su čitali, osetili i razumeli Anastasiju.

Ako nekoga razdražuje šta i kako izlažem, onda neka ne čita. Kritika sam dobio već i previše, i za stil izlaganja, i za gramatičke greške, a i za tobožnju proračunatu izmišljotinu. Ali, bez obzira na to, sada sledeću knjigu pišem, bolje se postarajte da je ne čitate; događaji u njoj su još zamršeniji negoli u prethodnim knjigama, a stil izlaganja jedva da je nešto bolji. Potpuno se možete iznervirati.

AKADEMIK ŠĆETINJIN

Ko je on? Navikli smo da karakterišemo čoveka iznoseći njegovu biografiju, službenički list, zvanja. Ali je u ovom slučaju, to potpuno besmisleno raditi. U Bibliji je rečeno: »...po plodovima njihovim ćete ih prepoznati«. Plodovi Akadmika Šćetinjina su – srećom obasjana dečija lica i lica roditelja, čija su deca učila u njegovoj školi. Pa, ko je on onda? Natalija Sergejevna Bondarčuk nije samo zaslužna umetnica Rusije, nego je i član uprave Međunarodnog centra Reriha (nevladina organizacija pri UN). Rekla je:

- Razgovarala sam sa mnogim poznatim propovednicima i učiteljima iz raznih zemalja sveta, ali nigde nisam bila zaprepešćena do te mere, kao ovde. Moguće da smo ovde došli u dodir s velikim Vedunom. Vedunom, ne zato što on zna drevne Vede, već što je njemu poznato ono, što je mnogima od nas nepoznato.

Želeo bih da iznesem svoj utisak o susretu sa Mihailom Petrovićem Šćetinjinim, ali nisam stručnjak iz oblasti obrazovanja, pa bi moje tvrdnje mogle biti nepouzdanе. Zato ću se potruditi da bez izopačavanja prenesem ono, što je govorio on sam.

Natalija Sergejevna, njen snimatelj, Mihail Petrović i ja, išli smo kroz hodnik škole. U holu, koji nije odvojen od hodnika zidom, oko rastavljenih stolova, sedela su deca različitog uzrasta. Sva su bila zadubljena u neki zagonetan posao, pa ih ni mi, ni kamera nismo odvrćali. Poneka od sedeće za stolovima dece bi povremeno ustajala,

nekuda izlazila i vraćala se ponovo. Katkad su prilazila do okačenih na zidu tabli sa ispisanim brojevima, ili su naprosto zamišljeno hodala po sobi. Neka su razgovarala međusobno, nešto dokazujući, objašnjavajući jedna drugima.

- Mihaile Petroviću, šta se ovde događa? – upita Natalija Sergejevna.

- Ovde vidite uglavnom pokušaj susretanja. Ukoliko se susret desi, deca će moći da savladaju gradivo matematike desetogodišnje škole za ne više od godinu dana. Takav nam predstoji zadatak. To će se desiti sa onima, koji uzmognu da pronađu onog, koji poseduje slična znanja i ukoliko njihovi odnosi budu otvoreni. Njihove strukture polova će moći da upoređuju informacije međusobno. Poznat je stav u narodu – ljubav na prvi pogled je kada zaljubljeni razumeju jedno drugo odmah, s pola reči. Ti još nisi ni rekao, a on je već razumeo. Vidite da se ovde čini sve, da bi deca bila neusiljena, slobodna. Ovde mogu slobodno da postavljaju bilo kakva pitanja, da se dižu, ulaze, izlaze. Važno je da se očuvaju odnosi.

Veoma je važno da dete radi na odnosima. I onaj koji organizuje proces – takođe. Zato mi otklanjamo smetnje i, kao što vidite, ne obraćamo pažnju na uzrast. Ovde pored petnaestogodišnjeg Ivana Aleksandrovića sedi desetogodišnja Maša. Isto tako, ovde se nalazi student Sergej Aleksandrović, istina je, ove godine završava fakultet.

- Koliko je godina studentu koji završava fakultet?

- Sergej Aleksandrović će ove godine napuniti osamnaest.

- Završava fakultet sa sedamnaest godina?

- Sedamnaest mu je u ovom kolenu, a mi, uopšte uzevši, pojam uzrasta nastojimo da ne upotrebljavamo. To je veoma važno. Obratite

pažnju, ovde učitelji kao da se stapaju sa učenicima. Istina, ova grupa je osobena. Nalaze se ovde oni, koji nisu mogli da uzmu učešće u izgradnji doma. Pred njima stoji zadatak – savladati gradivo matematike desetogodišnje škole, da bi potom preneli svoja znanja onima, koji trenutno rade na gradilištu. I to će se dogoditi. Zato što se kod njih pobuđuje sistem uzajamne usaglašenosti elemenata integracije.

Našem naslednom pamćenju poznato je ustrojstvo svemira i načini života u kosmičkom prostranstvu. Zato je veoma važno ne dozvoliti ni pomisao, da oni nešto ne znaju. Ako neko od onih koji objašnjavaju dozvoli sebi takvu misao, njegovi učenici odista i neće znati. Bitno za onoga ko objašnjava je – da stupi sa učenicom u odnos rešavanja problema, tada će učenje krenuti samo od sebe. Ne sme se koncentrisati pažnja na obučavanje, na memorisanje. Ne sme se dozvoliti pomisao, da ih neko uči. Saradujući, oni prestaju da osećaju, ko je od njih učenik, a ko učitelj.

U procesu rešavanja problema stiču se neophodna znanja, a faktički je to prisećanje na zaboravljeno. To je refleksi luk. Sećate se, kod Pavlova – podsticaj reakcije. Ukoliko postoji potreba – ja odlučujem.

Veoma je važno, da ono što rade, ima neposrednu vezu sa ljudima iz okruženja. Oni sada ne uče za sebe, to je vrlo važno. Sad su zbunjeni time, kako će preneti usvojeno drugima. Nije ocena za njih važna. Shvataju, da će za nekoliko dana morati sve da objasne drugima.

Njima je zadat početak nastavnog procesa. Svako ima određenu grupu. On nadgleda kako rade na izgradnji oni kojima treba da prenese svoja saznanja, i brine o tome da njegova grupa ne zaostane za ostalima. Veliki značaj ima motiv – služenje drugom.

I ako se oni nečemu uče, to je da razumeju Dušu, stremljenja, misli drugog čoveka. Nije matematika ovde važna, već čovek koji razume matematiku. Ne matematika radi sebe same, već matematika zbog puta ka Istini. I ukoliko je dimenzija motiva – »radi čega« - tim je uspešniji proces napredovanja u oblasti znanja.

Važno je biti u atmosferi iskrenosti, ne sme da bude uvreda, ljutnje. Reči »ne tako«, zapravo ne postoje. U drevnoruskom jeziku nema zaustavljanja kretanja, nema loših reči. Drevni ljudi u bilo kom narodu, ne označavaju rđavom rečju nikakvu pojavu. Ona ne postoji – nad njom ne treba gubiti vreme. Nedobro ne postoji. Ako ste Vi zapali u ćorsokak, onda reči za izlaz iz ćorsokaka ukazuju: desno se okrenuti, levo, popeti se gore, kao da došaptavaju kuda ići, a nisu tvrdnja – »krenuo si pogrešno«. Danas grde neprijatelje Rusa govoreći da: »izražavati se ruski« podrazmeva da nepristojni izrazi - nisu ruski. Kod Kobzeva je veoma tačno izražena ta misao:

*Kod naših predaka, kod slovena,
među delima od velikog značaja,
uvek je prema rečenicama i rečima
bilo osobito poštovanje.*

To je tačno. Zato kod onih koji rade sa njima, govorni niz mora imati dubinu, isključujući slučajne reči, koje odvlače Misao. Ogroman značaj imaju reči, ogrejane osećanjem.

Istina, nasleđe – to je duhovnost. Neophodno je dete uvesti u prirodan kosmički proces – večnog samoobnavljanja. Tada si podario detetu večnost, radost življenja, istinsko postojanje. Ne prividne forme:

evo ja, vele, sine, kupio sam ti košulju, pantalone, cipele... – sad mogu da umrem. A šta si ti zapravo dao svom sinu? Jer, tvoji darovi su samo i isključivo, za jednu sezonu! Ukoliko bi preneo sinu svoje dostojno ime, svoju čast, svoje delo, prijatelje svoje, narod u procvatu... Ako si mu pružio poimanje Istine postojanja i mudroga života, e tada možeš reći: »Sine, dao sam ti najvažnije, bićeš srećan. Kupovaćeš košulje i graditi kuće sam, ti sada znaš, kako se to radi.«

Slušajući kazivanje akademika Šćetinjina, posmatrajući njegove uzajamne odnose sa decom, primetio sam da oni veoma nalikuju onome što je govorila o deci Anastasija, i čudio sam se: »Kako je moguće da tako istovetno, ili skoro istovetno misle, usamljena isposnica iz sibirske tajge i taj sedi akademik? Zašto on uopšte sa mnom razgovara? Zašto me je primio tako toplo, sto postavio, nahranio? Po školi me vodio, sve pokazivao. Zašto? Ma, ko sam ja za pedagogiju? Niko. Bivši trojkaš. Naravno, ponovo se ona na neki način pobrinula«.

Nesumnjivo, dospao sam u školu akademika Šćetinjina, blagodareći isključivo Anastasiji. Ali o njoj, Šćetinjin i ja nismo razgovarali. Pričali smo o raznim životnim temama prilikom svakog mog dolaska, išli smo da vidimo kako napreduje gradnja neobičnog doma-hrama. O knjizi je rekao kratko: »To je vrlo tačna knjiga« - i ništa više.

Posle nekoliko dana od onog mog boravka u školi sa grupom koja je došla na konferenciju, kad sam im pokazao Nastenjku i zamolio je da svojim pogledom ogreje sve, desilo se sledeće: Mihail Petrović i ja smo išli hodnikom, a ja sam je tražio pogledom. Tražio sam je, kao što svi intuitivno traže ono, što širi Svetlost.

- Ugasila se Nastenjka - iznenada reče Šćetinjin - pokušavam sada da obnovim njene snage. Uspevam, ali teškom mukom. Vreme će biti potrebno za obnavljanje.

- Kako se ugasila? Zašto? Pa, ona je tako jaka. Šta se desilo?

- Da, ona je snažna. Ali je i izliv emocija s njene strane bio ogroman.

Stajao sam u kabinetu Šćetinjina besan i ljut na samoga sebe. Pa, zašto?! Kome ili čemu, za čije zadovoljstvo sam dokazivao? Dokazivao, bez obzira na reči Anastasijine: »Ni telo moje, ni čudesa, za publiku stvorena, kod neverujućih svetlost vere neće uliti... Oni će samo bes pojačati kod onih, kojima se ne dopada nečiji drugačiji pogled na svet«.

»Dovoljno! Dosta - mislio sam – dokazivati više neću, ni pisati neću. Dosta je. Napisao sam i previše«. Razmišljao sam u sebi, kad reče Šćetinjin:

- Pisanje ne treba da prekidaš, Vladimire. – Zatim mi priđe, položi ruku na rame, i gledajući me pravo u oči, odjednom poče da peva melodiju. Iz grla sedog akademika su izvirali visoki tonovi, ali je najneobičnije bilo to, što je on izvodio melodiju nalik onoj, koju je pevala u tajgi Anastasija.

Uputivši se ka izlazu iz škole, ugledah u holu po kome su trčkarala deca, sedeću na stolici Nastenjku, te joj pridoh. Ona ustade, podiže glavu, a njene pomalo umorne oči u trenutku bljesnuše, darujući Svetlost i toplinu. Tada sam shvatio: ona ustupa svoju energiju i toplinu i daće sve, bez ostatka će dati, da bi pomogla onoj, drugoj, sibirskoj Anastasiji, njenoj viziji. To je postao njihov zajednički san. Ma, šta se to događa? U čemu je snaga te vizije? Zašto one?... Sa potpunim

samopredavanjem... I taj dečji pogled... Da li je dovoljan jedan život da bih postao, makar delimično, dostojan takvog pogleda? Naglas joj rekoah:

- Zdravo, Nastenjka. – A u sebi : »Ne treba, Nastenjka. Hvala ti. Oprosti mi...«

- Ispratiću vas. Lena i ja ćemo vas ispratiti do kola.

Dok auto nije zašao za okuku, posmatrao sam malene, sve sitnije figure, koje su stajale na početku puta kod doma, ispod svetiljke. Nisu mahale, opraštajući se. Svaka je držala jednu ruku podignutu uvis, dlanom – usmerenim u pravcu udaljavajućeg automobila. Znao sam, Šćetinjin mi je još ranije objasnio. Taj pokret znači: »Mi upućujemo tebi svoje Zrake dobra, neka budu sa tobom, ma gde ti bio«. I iznova me je zapekla misao: »Šta treba učiniti, na koji način postati takav, da bi neko bio dostojan vaših Zraka?«

SA ČIM SE SAGLAŠAVATI, ČEMU VEROVATI?

Susret s akademikom Mihailom Petrovićem Ščetinjinom i upoznavanje s njegovom čudesnom školom, dogodili su se posle mog drugog boravka kod Anastasije. Posle posete toj školi, gotovo da više nije bilo sumnje u Anastasijino mišljenje o vaspitanju dece, odnosno njene postupke vezane za moje odnose sa sinom. Ali tada, u tajgi, u meni se sve bunilo protiv nje. Nisam želeo da joj verujem. U krajnjem slučaju, nisam baš u sve hteo da verujem.

Pišem ove redove i zamišljam kako će mnogi dok ih čitaju reći, neko naglas, neko u sebi: »Koliko se može ne verovati? Jer, mnogo puta je bio u prilici da se uveri u njenu ispravnost, pa ipak, on kao debil, ne može da prihvati novu pojavu«.

Moja kći, Polina mi je poslala video kasetu sa konferencije čitalaca. Gledao sam kako naučnik iz Novosibirsk, Speranski se preziva, direktno sa scene kaže: »To što govori Anastasija, Megre ne može da razume u potpunosti. On nema čime da shvati nešto tako«.

Nisam uvređen zbog njegovih reči, naprotiv, on je vrlo zanimljivo o svemu govorio, gledalište ga je slušalo bez daha, a ja sam zahvaljujući njemu uspeo da spoznam: Anastasija je – Suština, samodovoljna celina.

Šta o meni tu ima da se priča, drugim sam se poslom sve vreme bavio. A šta je sa onima, koji su se bavili naukom o Zemlji, o deci, a

ćutali su ili tiho govorili, kao da pijuču? Čak mi i deca pišu u svojim pismima, da se obzirnije odnosim prema onome što govori i radi Anastasija.

Ali, uveravam vas, uvaženi čitaoci, ja se sad mnogo pažljivije prema njoj odnosim, iako ne mogu da ne sporim sa njom, da ne sumnjam. Ne mogu zato, što ne želim da osećam sebe i celo naše društvo kao potpune idiote. Ne želim da verujem u to, da mi idemo putem izroda.

Zato i nastojim da nađem bar kakvo-takvo opravdanje za naše postupke. Ili **su**, možda, neprihvatljivi u našoj sadašnjici njeni pogledi na svet. I nastojaću u tome, koliko god budem imao snage. Ukoliko to ne budem radio, moraćemo da priznamo ne samo njenu ispravnost, nego i užasavajuću situaciju, u kojoj se svi mi danas nalazimo. A ako govorimo o postojanju pakla, onda mi sami i izgrađujemo put u pakao. Hajde da uzmemo makar situaciju sa vaspitanjem dece. O sebi ću reći, ali i o svima onima koji su nalik meni, a mislim da ih nije malo.

Učio sam osrednje, otac me je kažnjavao za svaku dvojku. Kažnjavao me je, ne samo uskraćivanjem mogućnosti da prošetam sa drugovima ili kupovinom nove igračke, nego i strožije. I bio sam u strahu. Strah je teži, nego li udarac kaiša. Nečeg ogromnog sam se plašio sve vreme. Izlazio sam na tablu, kao na gubilište. Iskidao sam iz dnevnika stranice.

*Školske godine su čudesne,
Sa knjigom, sveskom, pesmom,
Kako brzo one lete,
Ne možeš ih vratiti natrag.*

Zar će prohujati bez traga?

Ne. Ne zaboravlja niko nikad

Godine školske.

Sećate li se reči pesme, koje nas ubeđuju kako je divno školsko doba? Ubeđuju, ulivaju u glavu. Ali, hajde da se prisetimo, osobito mi, dobri đaci-trojkaši, a nas je ipak većina, sa kakvom smo radošću bacali što dalje omrznutu školsku torbu, kada je počinjao raspust.

Kako mogu biti čudesne školske godine za dete, kome je fiziološki neophodno kretanje, a od njega zahtevaju da celih četrdeset pet minuta sedi skoro bez pokreta, u strogo određenoj pozi, položivši kao i svi, obe ruke na klupu. Poneko flegmatičan, usporen, to i izdržava, a onaj ko je po prirodi živ, temperamentan, impulsivan, kako mu je? Zato, sve pod isti kalup, kao robote, bez izbora – sedi, inače...

I sedi, trudi se da izdrži četrdeset pet minuta maleni čovek, a posle desetominutnog odmora – novih četrdeset pet minuta, pa tako mesec, godinu, deset godina, izlaz je samo jedan – pokoriti se. A osnovno je, pomiriti se u potpunosti sa tim, da se ceo život nečemu moraš pokoravati. Živeti, kako je određeno, ženiti se, kako je određeno, u rat ići, kad je već takva direktiva data. Verovati, obavezno, u ono u što kažu.

Saglasnima na pokornost, lako je upravljati. Samo, bilo bi dobro kad bi oni bili zdravi fizički, za poslove razne. A oni počinju da piju, narkotike da upotrebljavaju. Zar ne pije čovek i narkoman postaje, zato što pokušava da umakne bar na tren, ali da umakne nastoji iz kaveza potpune potčinjenosti, od nečeg nerazumljivog njegovoj Duši i srcu. Ma

ne leti ono brzo, školsko doba, tegle se i vuku onih četrdeset pet minuta mučenja.

Naši prapradedovi, dedovi i očevi su smatrali, a sada i mi smatramo, da tako treba, da dete ne razume. Nasilje je nad njim nužno, za njegovo dobro. Evo sada, danas, naša deca, Vanje, Kolje, Saše i Maše, takođe idu u škole, a mi danas, kao i vekovima unazad naši preci, isto tako smatramo da ih usmeravamo zarad njihovog dobra, da za znanjem i Istinom idu. Ovde je - stop! Hajde da porazmislimo.

Naš period do revolucije. U klupama naši pradedovi sede, tada još nedorasla deca. Zakon Božji im predaju, istoriju i kako ko treba da živi ih uče. One, koji nisu nabubali i koji neće kako sleduje da usvoje predstavljeni pogled na svet, lenjirom po tikvi i po rukama učitelj strogi bije, za njihovo dobro.

Zbila se revolucija, i odjednom priznadoše odrasli da su u školama deci ulivali gluposti. Iz učionica sve staro – napolje, pa se novo uliva dečici: zakoni Božji – besmislice potpune. Od majmuna je nastao čovek. Stavite crvenu maramu, u vrstu se postrojite, stihove recitujte, slavite, slavite komunizam. I slavili su, recitovali, trudeći se iz petnih žila, iskazivali su odraslima pioniri poštovanje. »Za detinjstvo srećno naše hvala, domovino«. I ponovo su one, koji se nisu baš jako potrudili, lišavali, tukli, javno osuđivali.

Odjednom, i u našem veku, na naše oči, nove iznenadne direktive. Baciti marame. Kuga crvena nas je zadesila. A komunizam je – teror potpuni i licemerje. Čovek od majmuna? Ma, to je koještarija potpuna. Mi smo od drugog nečeg postali. Tržište! Demokratija! Eto Istine!

Gde je Istina, a gde dogma lažljiva – još nije jasno do kraja. Ali, deca ponovo u klupama sede ne mrdajući. A pred tablom – učitelj strogi...

Vekovima traje nad decom sadizam duhovni. Kao krvoločne zveri, nevidljive i strašne, jure da svakog rodenog, ponovo i čim pre, uteraju u nekakav nevidljivi kavez. Zver ima – verne saborce, vojnike. **Ko** su oni? Ko se sprda duhovno sa decom? Sa svakim, na ovaj svet došavšim čovekom? Kako se zovu oni? Profesija koja im je? Šta, poverovati tek tako, da je ime njihovo – nastavnici školski ili roditelji? Obrazovani roditelji? Zaista ne mogu da poverujem, a vi?

Danas profesorima ne isplaćuju na vreme plate. Profesori štrajkuju: »Mi decu nećemo da učimo«. Recite, da li je loše ili dobro kada platu ne isplaćuju čoveku? Naravno, loše. Živeti čovek od nečega mora. Ali, ako među štrajkačima duhovni sadisti zaista postoje? Recite, da li je loše ili dobro, kad novac ne daju onome, ko se nad vašim detetom iživljava?

Uopšte uzevši, štrajkovi profesora su me nagnali na zanimljiva razmišljanja. Sada u velikim gradovima postoje privatne škole, organizatori tih škola odabiraju najdarovitije profesore i isplaćuju im dobre plate – otprilike dva puta veće nego u običnim. Ali, da da dete u takvu školu svaki roditelj ne uspeva, čak i ako ima mogućnosti da plaća školovanje. Zato što škola takvih nema dovoljno. A zašto ih nema dovoljno?

Razlog je jednostavan – zato što nedostaje nastavnika dobrih. Organizatori ih ne mogu naći.

Još jedno pitanje. Nastavnike ne mogu naći, čak ni za dobru platu, pa ko onda štrajkuje – eto pitanja? Samo verujte, molim vas, ni na

koji način ne želim da izdvojim iz celog preseka našeg društva samo, i isključivo nastavnike. Ja, govoreći o njima, i sebe imam u vidu isto tako. Jer, i ja sam među njima. Zato što sam – roditelj, i svoju ćerku sam terao da uči ono što su joj predavali u školi, a zatim sam je, na početku perestrojke, pitao: »Kako je sa istorijom, šta vam nastavnik sada govori?« - i odgovor čuh: »Nastavnik priča, ali kao da ćuti«. Šta na to kćeri reći? Tako i rekoh: »Ma, ne mudruj. Sedi i uči«.

Sada imamo štrajkove, ali, da li samo profesora? Lekari štrajkuju, rudari, naučnici. Štrajkači pišu na svojim plakatama: »Za ostavku vlade, za ostavku predsednika!« Logično je sve, smatraju štrajkači. Kad nema plata, znači da ne izlazi na kraj sa svojim obavezama vlast.

Danas se sve u zahtevima sličnim čini razumnim, a sutra, šta? Opet pitanje. Možda će se ispostaviti sutra, da su vlada i predsednik na svetloj strani bili, od nasrtljivaca i vampira Zemlju celu spašavajući. Slučajno, ili možda ni sami ne podozrevajući, pod udarom nedobronamernih, rizikujući da izgube vlast, novac nisu davali sadistima, rušiocima Duša ljudskih, i tela, i Zemlje. A ovi su histerično pred sve mučenike izlazili.

Danas su mučenici. Iz sadašnje pozicije to su pretpostavke, a sutra će nova načela stići, i kako će se ko pokazati – videće se. Anastasija kaže:

- Pogrešan put svako bira sam. Nikada plaćanje nije posle, već u ovom životu započinje. Ali, sa svakim novim danom, sa rađanjem sunca svakodnevnim, dato je svakome da shvati Istinitost svoga puta. Izbor ti je dat! Slobodan si, biraj, kuda ćeš ići. Ti si čovek! Spoznaj suštinu svoju. Ti si – čovek, rođen da budeš u Raju.

Pitam:

- Gde je on? Raj? Ko nas je zaveo u ovo blato?

A ona u odgovor:

- Sam sebi čini čovek sve.

Pojmite, šta ona još govori. Tvrdi, da je sada nastalo vreme ubrzanja nekakvih procesa vaseljenskih. Oni, čija se mera života ne podudara sa prirodnim zakonima postojanja, biće podvrgnuti ispitu, u početku najjednostavnijim načinom, shvatljivim i očevidnim, a ta iskušnja će za njih biti kao dobar znak za razumevanje svojih postupaka, svoga puta. Oni, koji smisao ne uspeju da pronađu, još će nevolja doživeti, a potom će iz života morati da odu, da bi se zdravi iznova rodili, ali tek posle devet hiljada godina.

Proizlazi da su, po njenim rečima, rudari, vadeći rudu iz Zemlje, lekari savremene medicine, upleteni u genetsku inženjeriju, naučnici, koji su izumeli smrtonosnu proizvodnju, već dobili prvi znak u vidu otimanja od strane društva i materijalnog nezadovoljstva. **Oni među** njima, koji poseduju materijalna dobra danas, još više pate od moralnog nezadovoljstva, podsvesno shvatajući da njihovo delanje nikakvu korist ne donosi nikome. Da prigovorim sam pokušao, objašnjavajući da je ugalj potreban fabrikama, a ona:

- Kakve fabrike, što dime, sagorevaju vazduh, disanju čovekovom namenjen, i liju metal da bi napravili oružje i municiju?

Drugim rečima, ona tvrdi, da je sistem veštačkog životnog obezbeđenja nama stvoren, toliko nesavršen, da će se sva njegova dostignuća sada preobratiti u kataklizme.

Izrovana je pod velikim gradovima Zemlja, gde su sistemom cevi i česama zamenili prirodne podzemne potoke koji su izbijali iz njenih nedara čistim vrelima. Cevi ne mogu da se samoobnavljaju, već trule, a trulež svoju sa vodom u česme svakome donose. Još Anastasija kaže:

- Nastupiće vreme, čovečanstvo će shvatiti. Naučnik najveći će kod bake u povrtnjak otići. Izgladneo, zamoliće je da paradajz pojede. Učenjak i njegove tvorevine prividne, toj baki danas nisu potrebne. Ona za njih ne zna, niti hoće da zna. Ona spokojno i bez naučnika živi. A on ne može bez nje da proživi. On je – u svetu iluzornom, бесплодном, koji nikuda ne vodi. Ona – sa Zemljom prirodnom i Vaseljenom celom. Ona je nužna Vaseljenu, on nije.

Pokušao sam ponovo da prigovorim rekavši, da ukoliko ne budemo proizvodili oružje, već se samo Zemljom budemo bavili, postaćemo slabi, nas lako mogu da osvoje tehnički razvijenije države, koje oružje poseduju.

- I kod njih problem nastaje, kako da sebe same zaštite od sopstvenog oružja! I od, prouzrokovanih njima samima, socijalnih propasti.

- Da, baciće oni sve, i sa automatima će pobeći u povrtnjake, kod naših baka, vikendaša tvojih, ali puške nemaju bake da bi se odbranile.

- A, da li će uspeli da dotrče? Šta misliš? Međusobno se za bake neće pobiti?

Tako i ispada da, ukoliko ne sporiš sa Anastasijom, već imaš poverenja u ono o čemu govori, onda treba priznati da smo potpuni idioti, crvi, koji pogane plod. Ne želim tako nešto da priznam!

Razumevajući, ali možda ne baš sve u Anastasiji, ja barem nekakvo pokušavam da nađem opravdanje za ono, što činimo. Ukoliko ne nađemo razumna opravdanja, priznamo neosnovanost puta, tada... Šta tada? Hajde da razmislimo. Možda bi vredelo deci dozvoliti da bez naših postulata poodrastu. I onda pitati decu, kuda i kako nam valja ići?

Anastasija govori o tome, da će deca, neobogaljena duhovno od nas, iznaći mogućnost da i sebe i nas spasu, tačnije, da će nam Raj vajakadašnji pronaći.

Sve je jednostavno, ali i nije baš jednostavno u našem svetu, ispada. Ma zašto, recite, zašto ne bismo rasprostranili iskustvo škole akademika Ščetinjina? Zašto da ne napravimo makar po jednu takvu školu u svakom oblasnom centru? Pokazalo se, nije baš tako prosto. Ščetinjina sam zamolio da u Novosibirsku takvu školu osnuje. Saglasio se. Ali, ko će pomoći oko prostorija? Pitanje. Pitao sam Ščetinjina:

- Ukoliko se u gradovima drugim nađu ljudi, koji bi stvorili bazu, da li biste tada mogli u raznim gradovima bar po jednu sličnu školu da osnujete?

- Tako odjednom je nemoguće sve rešiti, Vladimire.

- Zašto?

- Nećemo toliko nastavnika naći za škole.

Ponovo misao. Ma, šta je to – »nema nastavnika«! A ko onda štrajkuje?

Škola akademika Ščetinjina je – državna škola, ne privatna. To je besplatna škola Ministarstva obrazovanja Ruske Federacije. Ali, zašto je u planinama, u klisuri? Zašto? Zašto su pucali na akademika Ščetinjina?

Zašto su ubili njegovog brata? Zašto mu kozaci pomažu da je čuva?
Kome se ona ne dopada? Kome smeta?

Mene su u Državnu Dumu pozvali, u Komitet za obrazovanje. Tamo su pročitali knjige »Anastasija« i »Zvoneći kedri Rusije.« I u Dumu, i u Komitetu za obrazovanje su se našli ljudi, koji su delili njeno mišljenje i shvatali o čemu kazuje Anastasija. Dobri ljudi. O Šćetinjinu sam im pričao, oni i njega dobro znaju, sa uvažavanjem o njemu govore.

- U čemu je onda stvar? – pitam. – Zašto se onda ništa ne menja u obrazovanju zemlje? Kao i ranije, pate se deca izlazeći na tablu, kao na gubilište. Nepomična u klupama sede? Odgovor je bio razočaravajući za mene. I nažalost, tragičan za one, koji su još uvek deca sadašnjeg vremena. Paradoksalno, ali su upravo nastavnici, sami nastavnici, nepremostiva prepreka postali, kako sam razumeo, kada sam taj žalosni odgovor čuo:

- Gde, reci, smestiti gomilu naučnih zvanja, titula, bezbrojne disertacije na temu vaspitanja dece? Kuda naučne udenuti institute? Jer, oni su razradili sistem. Zahuktalu mašinu, zamajac njen, tek tako, odjednom, zaustaviti je nemoguće. Svaki disertant, tim pre sa zvanjem profesora, nastoji da zaštiti svoja gledišta.

Saznao sam još, kako se žena-deputat iz naše Dume, posle posete Šćetinjinovoj školi ražalostila:

- Nerazumljivo mi je sve u toj školi, nekako je neobična, na sektu liči.

Nisam znao šta tačno znači reč sekta. Nešto kasnije sam našao rečnik i pogledao.

U rečniku se kaže:

»Sekta, od latinskog *secta*, učenje, pravac, škola –

1. Religiozna opština, grupa, otcepljena od vladajuće crkve;
2. Otcepljena grupa lica, učaurena u svojim uskim grupnim interesima.«

Nejasno je, šta je pod tom rečju imala u vidu ta žena-deputat, ali mislim, da u odnosu na školu Šćetinjina, ni prvo, ni drugo baš ne odgovara. A ukoliko se izdvojio, da li je to od dobrog ili lošeg? Mislim, ukoliko se i **odvojio**, onda je to zbog sadističkog ponašanja prema deci. A eto, o Dumi, čiji deputati daju takve izjave, ništa ne mogu da kažem. Neka čitaoci sami razmisle, u kojoj meri odgovara nekim frakcijama Dume definicija: «Izdvojena grupa lica, zatvorena u svojim uskim interesima«. Sekta, znači?

Na Šćetinjina su pucali. Ali, on je muškarac. Sada će kozaci, možda, makar nekako pomoći. I Anastasija je rekla da će štititi izdanke nove. Sad sam shvatio, bolje da ona ne izlazi iz svoje tajge, zasad. Kad bi ona agresivnija bila, pa proskakutala Zrakom svojim po disertacijama, zvanjima, po truleži svakoj. Ama ne. Treba, vele, mirnije. Treba svest menjati.

Eto tako, što sam mislio o vaspitanju dece, o školama savremenim, to sam i napisao, ali ispada verovatno zbrkano, ne baš srdačno. Ne baš iskreno, zato što uopšte nisam želeo da o našoj matiranoj ruskoj školi pišem. A i stil pisanja je nekakav nov posle druženja sa Anastasijom počeo da se promalja, ne mogu sve reći u njega da se smeste.

Želeo bih još da kažem nastavnicima, svima onima koji su smogli snage da, uprkos sistemu, makar malčice plemenitosti detetu pruže i,

kako Šćetinjin kaže, »da ih uvedu u prirodni kosmički proces«: Hvala vam! Do Zemlje vam se klanjam.

Takođe sam razumeo iz onoga što govori Anastasija o odgoju dece, da je na apsolutno prvom mestu poimanje: dete jeste – ličnost. Za razliku od odraslih, nas, mališan je fizički, naravno, slabiji, ali je nemerljivo od nas bolji, neporočan, postulatima nestisnut. I pre nego što mu svakakva naravoučenija u glavu zabijemo, nama sleduje da sami o svetu ponešto pojmimo. Sami! Sami da razmislimo! Da makar na neko vreme zaboravimo tuđe postulate.

A mi, preduzetnici, sami ćemo morati nekako učitelje da im tražimo u svakom gradu, da im pomognemo u polaganju temelja nove škole, pa da tamo uče deca naša i unuci.

O MEDIJUMIMA

Dan za danom mog boravka u tajgi protiče, a ja nikakav posao za sebe ne nalazim. Anastasija stalno trči nekuda, neprestano obavljajući nekakve poslove svoje. Sin, iako malen još sasvim, savršeno se, uz pomoć dadilja svojih divljih, snalazi. Baš čudno biva: kao da je čovečanstvo naizmišljalo toliko toga samo zato, da bi se, navodno, u poslu stalno bilo. A ja pri tom, šetam po šumi i samo razmišljam. Eto, hodam i mislim. Do jezera sam ponovo stigao, na mesto svoje najdraže seo, ispod kedra. Na vreću sa pismima čitalaca bacih pogled i pomislih: »Ne smem zaboraviti, na sva pitanja Anastasija treba da odgovori«. Čim je stigla, odmah joj rekoh:

- Vidiš li pisma čitalaca? Sva sam razvrstao po temama. Pitanja o odgajanju dece, razni predlozi, o religijama, o predodređenosti Rusije, o ratovima, stihovi i želje, pisma od medijuma. Vidiš?

- Da, vidim.

Prvo sam o medijumima pitao Anastasiju:

- Postoje ljudi koji kažu, evo u pismima pišu, da opšte sa vanzemaljskim civilizacijama i nekim ličnostima iz prošlosti, glasove razne čuju, zapisuju neki ljudi to, što čuju. Kažu, da zapisuju razne informacije, dobijene od Višeg Razuma Vaseljene. Kod nas se knjige u ogromnim tiražima izdaju o tim kontaktima, na primer Blavatskaja, spisateljica, koja je napisala nekoliko debelih knjiga, i **Rerih**, poznati mnogima, takođe su napisali mnoge knjige i slike naslikali. Njihove knjige su u mnogim zemljama vrlo čitane, a i slike se izlažu. Drugi ljudi

se plaše i strahuju kada glas čuju. Vidi, evo pisma devojčice iz grada Klinci, njoj glas kaže, da je on - učitelj mudri, da ga slušati mora, a devojčica se boji i moli da joj pomogneš. Da li zaista oni opšte sa nekim i kako se to dešava?

- A šta je po tebi vanzemaljska civilizacija, Vladimire?

- Pa, stanovništvo neke druge planete, zvezde, ili nešto nevidljivo, što živi blizu nas. Ako oni opšte sa ličnostima koje su ranije živele, znači da te ličnosti u nekom nevidljivom svetu i žive.

- Svaki je čovek, Vladimire, tako sazdan, da mu je dostupna cela Vaseljena, kako vidljiva tako i nevidljiva. Svaki čovek opštiti može sa čim ili s kim poželi.

Veza se uspostavlja otprilike tako, kao kroz vaš radio aparat. Mnoštvo stanica odašilje sve moguće informacije, ali odabira iz svega toga vlasnik radio aparata sam, šta hoće da sluša.

Čovek je istovremeno i radio prijemnik i njegov gospodar. Od njegove svesnosti, čula i čistote zavisi, koja će stanica, koji izvor zvuka njemu biti namenjen. Po pravilu, ta informacija do određenog stiže čoveka, koji može da razume smisao, da ga shvati i iskoristi. Sve treba da se odvija mirno, bez nasrtljivih akcenata o značaju.

Kada nekome o sopstvenoj veličini govore, pokušavaju da deluju na samoljublje: ja sam tako veliki, ali sam izabrao upravo tebe među svima, bićeš učenik moj i takođe ćeš se uzdići iznad svih. Po pravilu, tako govore bezvredne, bezdušne kreature. Nije im dato da budu od krvi i mesa, te zato nastoje da Dušu čovečiju potisnu i da telom ovladaju tuđim. Deluju na razum, samoljublje i strah od nepoznatog u čoveku.

- Ali, kako da se izbave od njih, mnogi te čitaoci pitaju.

- To je veoma prosto, oni su plašljivci, primitivni. Upozoriti ih treba: »Odlazi, a ako ne odeš, opržiću te svojom mišlju«. Oni savršeno dobro znaju: misao čovekova je mnogo snažnija od njihove, mnogo snažnija.

Isto tako, može se listić mlečnice prožvakati, koji ste prethodno na dlan položili i misaono mu rekli: »Izbavi me listiću od ma kakve nečistoće.«

- A ako mnogo ljudi poželi da sa jednim istim izvorom porazgovara? Kako da to učine? Vidi, evo u pismima pišu da sa tobom razgovaraju, da li je to zaista tako? I ukoliko je tako, kako uspevaš svima da odgovoriš? Jer, mnogo ih je, a svi tvrde da sa tobom neposredno razgovaraju i da im ti odgovaraš.

- Svoje misli oživljava svako sam. I misli svačije žive, ne iščezavaju u ništavilo.

Mnome i tobom pomišljeno, takođe živi u prostranstvu, postoji i moja vizija u prostranstvu, moje misli. Njih može čuti svako ako mu se prohte, istovremeno ih mogu slušati mnogi, pitanje je isključivo u tome, kakvo je izvitoperavanje kadar da propusti prijemnik.

- Šta znače izvitoperavanja? Od čega ona zavise?

- Od čistote onoga koji prima. Zamisli, Vladimire, na prijemniku običnom čuješ govor. Ali, umesto reči pojedinih prodiru smetnje, neke reči su ti nepoznate, i značenja koja stoje iza njih ti nisu jasna, šta ćeš u tom slučaju učiniti?

- Pokušaću sam da se dosetim, kakve da umetnem na nejasnim mestima reči.

- Razume se. Ali, umetnuta tobom reč, kadra je misli koja odzvanja da izmeni smisao, da je izneveri, na pogrešan pravac da uputi. Samo je sopstvena čistota u stanju da Istinu bez izopačenja čuje, a ukoliko su nedovoljni oni – tvoje duševno stanje i čistota tvoja - onda ne treba kriviti izvor.

U materijalnom životu, vašem svetu, izvori odjekujuju mnogobrojni sa raznih strana. Na Istinu da polažu pravo svi priželjkuju, da tvojim umom i voljom ovladaju, tvoj da urede život na sopstveno zadovoljstvo, ali, da li ćeš ih slušati ili ne, slobodna je volja tvoja. Slobodan si da sam odlučuješ, nikoga ne treba kriviti.

- Dopustimo da je tako, ali ako se začuje pitanje nekakvo, a misli u celoj Vaseljani u odgovor na njega nema? Tebi pitanje, na primer, postave, a misli nema tvojih u prostranstvu, koje bi odgovorile na njega. U odgovor misli svoje nisi stvorila, šta će se tada desiti?

- Pitanje na koje odgovora u Vaseljani nema, trenutno svemu ubrzava kretanje. Kao bljesak sjajni, kao zvon, stići će u sve uglove, u stanju pokreta će se sve naći, dogodiće se spajanje suprotnosti, odgovor će se roditi, i njega će čuti.

- Znači, istog trenutka ti lično, neposredno čuješ to pitanje i vidiš onoga ko ti ga je postavio?

- Kao i svi, trenutno ću ga čuti. Ali nažalost, hiljadama godina pitanja istovetna ljudi postavljaju, odgovori na njih postoje, ali onih koji ih čuju, malo je.

- Kako ipak razabrati? Kada izvor Istinu nosi, ili tačnije, bez ometanja kada se Ona prima? Jer, praska nema u ušima, kada izvana nešto čujemo; kažeš, odgovor se rađa u obliku, čini se, misli sopstvenih,

koje smo sami stvorili. Ali, kako raspoznati, uz pomoć čega, da li je na dobrobit glas, ili ne? Jer, svi koji čuju glasove, smatraju da tobože čuju samo Viši Razum.

- Kada u tebi odjekne ne naprosto reč. Kada iznenadno osećanje bukne, emocije Duše i suze radosnice se pojave u očima i osećaj topline, te mirisi i zvuci iskrsku u tebi. Kada poriv, potrebu za stvaranjem osetiš u sebi i žudnju ka pročišćenju, uveren budi, svakako čuješ misli Svetlosti.

A kada hladna, bezosećajna dolazi vest, ukaz ili naređenje, makar govorila o dobrobiti, te se mudrom činila, najmudrijom čak, i predstavljala se kao vrhovni i veoma moćni izvor, isključi je. Znaj, iza dobrobiti se krije ne dobrobit, već te priučava da je slediš, po volji suštine, kojoj ovaploćenje u savršenstvo nije dato.

SVI U ŠUMU DA IDU?

- Anastasija, evo još jednog problema. Čitaoci neki žele da žive kao što ti u tajgi živiš. Jedni k tebi da dospeju nastoje i mole da im put ukažem, a drugi naselja u tajgi žele da stvore. I, svoje predloge kako da se to učini, u moskovski centar šalju. Čitao sam: u svetu već postoje naselja takva, ljudi iz gradova ostavljaju svoje domove i sele se u prirodu. U Indiji takva naselja postoje. U Americi, kod nas u Rusiji takođe, u krasnojarskom kraju, na primer. Pitaju te ljudi, kako je najbolje da ostvare svoje zamisli.

- Zašto uopšte odlaziti na drugo mesto?

- Ma, kako to – zašto? Odlaze ljudi iz prljavih gradova, gde je vazduh užasan, buka strašna, užurbanost. Preseljavaju se u čista, ekološki čista mesta, da bi sami postali čistiji.

- A tamo, gde je prljavo postalo, ko treba da počisti? Drugi?

- Ne znam ko. Zar je rđavo kada se želja u čoveku javi da živi na čistom mestu u prirodi?

- Želje su lepe, a problem u nečem drugom. Kada onaj, ko oko sebe stvara prljavštinu, na čisto mesto dolazi, on i prljavštinu sa sobom donosi. Tamo gde si prljao, prvo počisti, samim tim ćeš sprati svoje grehe.

- Znači, od čišćenja treba započeti. Šta će se, po tvom mišljenju, sve dešavati?

- Za započinjanje svest služi, stremljenja misli, koje kao potocić put najbolji pronalaze.

U Rusiji se sve danas tako i dešava. Pogledaj pažljivo, Vladimire. Nije badava, nije tek tako, niti slučajno, što fabrike sa dimnjacima čađavim danas zadaju muke.

Sve manje sredstava za armiju ima u zemlji.

Ali je najvažnije, što niste za heroje proglasili one, koje vandalima nazvati nije greh, koji su Zemlju zagadili postupcima svojim.

U šume nije nužno odlaziti. Došljaka će prostranstvo šume oprezno primiti, i dugo će ispitivati namere njegove, navike, način života. Jer, tamo gde si živeo ti, gde i sada živiš, šuma je takođe nekada postojala, Tvorcem odnegovana. Oazu Rajsku blagotvornu u šta ste danas pretvorili?

Oni koji su otišli u šumu, nisu važniji od onih vikendaša koji su na Zemlji opustošenoj, nenegovanoj, vrtove odnegovali sopstvenom rukom, već na protiv. Njih poznaje, voli svaka travka njihove parcele, nastojeći da im preda toplinu vaseljensku. I istinska su osećanja u onima, koji su sami stvorili oazu Raja, svojom Dušom dobrotu ovaploćujući, sred užurbanosti i mraka odumiranja.

- Šta će se onda desiti sa gradovima? Ko će ih u normalnom održavati stanju? U gradovima će se tad sve urušiti, istruliti i raspasti.

- Nedopustiv je nagli prelaz iz jednog u drugo, mirniji pomaci su neophodni, oni se sad i dešavaju. Ono što je divno, u budućnosti će još divnije biti.

- Ma Anastasija, i dalje se držiš svog repertoara. Kao i pre, svi vikendaši su za tebe idoli. Samo, o duhovnom oni skoro da i ne govore, za razliku od mnogobrojnih udruženja i opština duhovnih.

- Čemu reći, čemu priča, uistinu su sveta njihova dela.

- Evo još pisama. Jedan je već pet poslao. Tvrdi da čuje glas, koji mu kaže da ga ti zoveš u tajgu, i k tebi se sprema. Meni u pismima preti, u moskovski centar kod Solnceva dolazi. Kaže da te mi od svih krijemo i zahteva da mu putovanje kod tebe organizujemo. Nije jedini, šta ćeš svima odgovoriti? Znaš, mislim da su zaljubljeni oni u tebe. Smatraju da su zajedno sa tobom dela dobra dužni da čine, živeći s tobom u tajgi.

- Odgovoriću svima koji su iskreni: hvala za Ljubav. Ali, nisam zvala u tajgu nikoga. Šta biste radili vi ovde? Čime pridonosili? Ako su dobre namere vaše, neka se ostvare tamo, gde živite. Ljubav neka obasja one, koji žive kraj vas.

O CENTRIMA »ANASTASIJA«

- U gradovima Rusije, pa i u inostranstvu, ljudi su već počeli da organizuju centre, koje nazivaju tvojim imenom. Čuj, pročitacu ti samo jedno od pisama mnogih, koje kćeri mojoj Polinki pišu. Sama na neka odgovara, druga meni šalje, ali na sva da odgovorim ne mogu, pošto ne znam baš tačno kakav stav da zauzmem prema nekima od njih. Jer, postoje i takvi ljudi, koji ove centre sektom smatraju. Evo, čuj jedno pismo iz centra, šta li ćeš o njemu reći?

Pročitao sam Anastasiji u celosti jedno pismo koje mi je Polinka poslala. Evo ga:

»Dobar dan, Polina!

Piše vam saborac iz našeg školskog ekološkog centra stvaralaštva »Anastasija«, Karasjev Valerij Anatolijević.

Naš centar je jako mlad, formiran je 4. decembra 1997. g. i još je u povoju. Doprinela je njegovom rađanju knjiga Vašeg oca, za šta smo mu svi zahvalni.

Anastasija, nalik zraku Svetlosti u tamnom carstvu, sada objedinjuje stvaralačke snage odraslih i dece, koji nisu izgubili sposobnost stvaralaštva, u zaštitu svoje časti i dostojanstva, stremeći ka svetlim idealima, verujući da je sreća Rusije, rodnog kraja – u našim rukama i našim pomislama.

Shvatamo kakve su se sile tame obrušile na nju, i koliko je u našoj moći, nastojimo da joj pomognemo.

U našem centru rade nastavnici, đaci i njihovi roditelji.

Danas upoznajemo sa Anastasijom i njenim mislima decu i njihove roditelje, kroz istupanja i školske časove, koristeći i rasprostranjajući knjige Vašeg oca, članke iz časopisa.

Trudimo se da prikupimo i naučnu literaturu koja objašnjava moći Anastasijine.

Razumemo svu težinu rada na buđenju svesti čovekove, na savladavanju inertnosti ljudskog mišljenja, te zato vodimo svoju delatnost mirno i sigurno. Već smo došli do zanimljivih otkrića.

Deo ljudi prihvata Anastasiju kao lepu bajku, drugi se posle prvog čitanja knjige priključuju našem radu, a jedan mali broj počinje da širi glasine, da je Anastasija – sledeća sekta. Mišljenje ovih poslednjih izaziva osmehe.

Ali, kako se kaže: Oprosti im Bože, jer ne znaju šta čine.

Najvažnije je da smo veoma srećni što nas je Anastasija okupila u ovom seoskom kraju, sa umirućom seoskom proizvodnjom, u razorenom sovhozu, sa rukovodiocima koji su zaboravili na potrebe ljudi i mladeži, u tom istom mestu gde se nekada rodio M.I.Kalinjin i rascvetao sovhozmilioner »Verhnjetroicki«.

Ovde, u Centru »Anastasija«, u seoskoj školi pod imenom M.I. Kalinjina, stvoren je naš program »Duga«. Njegovo opredeljenje je: razrada i praktična realizacija stvaralačkih pravaca u razvitku Rodnog Kraja, radnog i moralnog vaspitanja mladog naraštaja, stvaranje baze za proizvodnju ekološki čiste seoske domaće proizvodnje.

Cilj programa »Duga« je – stvaranje kulturnog i proizvodno-ekološkog saveza »Rus«, u koji će ući slovenski kulturni centar »Lada«, i proizvodno ekološki kompleks »Rod«.

Eto kakav nam je program pomogla Anastasija da stvorimo.

Neka nevernici veruju makar u svoju nevericu, a mi ćemo ostvarivati naš program, ma koliko se on nekome nerealnim činio.

Naš cilj je: omogućiti mladima da u praksi osete svoju stvaralačku snagu.

Jedan od pravaca programa »Duga« je – etnografija, izučavanje drevne istorije Rodnog Kraja, života i kulture naših predaka - Slovena.

Pored Gornje Trojice nekada je bio izgrađen grad Medved, a o njemu je praktično sve nepoznato, obrisan je sa lica Zemlje. Na obalama reke Medvedice nalaze se kurgani - humke Slovena. Imaju li neki od njih isto značenje kao doljmeni u Gelenžiku, oni, pored kojih se odvijala bitka vojske grada Medveda sa hordama? Nama je neophodna ova informacija, ne želimo da budemo oni koji ne pamte. Ono što možemo, uzećemo pod svoju zaštitu i obnovićemo makar u delovima. To je, Polina, naša molba za Anasasiju.

Na proleće ćemo početi da stvaramo rasadnik za gajenje sadnica kedra, on će postati stvarnost zahaljujući zemljaku, šumaru Šapošnjikovu Georgiju, koji nam je ostavio izvanredan poklon.

Po sadržaju knjige »Anastasija«, naše dečje pozorište, na čelu sa Sibirkom Zaonjeginom Tatjanom Jakovljevnom, postaviće predstavu, a deca su se zapalila za ovu ideju.

Veoma želimo da sa nama u vezi budu i drugi centri i udruženja, kojima je Anastasija pomogla da se rode. Neka se po celoj Rusiji protegnu između centara njeni zraci božanske linije Svetlosti.

Uzajamni kontakti, makar i pismeni, uvećaće snage i pomoći da brže nađemo odgovor.

Naša adresa:

171622, Tverska obl., Kalinjinski r-n

pos. Gornja Trojica, škola im. M.I. Kalinjina, ŠECT »Anastasija«

A sledi – od naše škole – svima, za koje Anastasija postoji.

***SLUŠAJTE ZAPOVEST,
BRAĆO!***

Da bismo pomogli Anastasiji

Da učini svet zemaljski srećnim,

Katastrofu da preduhitrimo,

Zauvek na nju da zaboravimo,

U šest izjutra se probudimo složno

I sa osmehom, prostodušno

Ka zvezdama mi pružimo ruke

*Da ne bi bilo u nama čamotinje.
Krenućemo, kao u detinjstvu,
Ka miloj majci, kao ka nevesti:
Uzmi me! Uzmi me rođena!
I osmeh nestašan nas obuzima,
U tom trenu –
Majci će njen uzvratiti lik.
Zdravo, Majčice Prirodo,
Ti si uz Baćušku, uz Rod
Izrodila bogatire
U Vaseljani nema boljih.
'Ej, Slovenko! 'Ej, sestrice!
Čekali smo te tako dugo.
Zrak tvoj je stigao do nas,
Ispunjavamo tvoj ukaz.
Slušajte zapovest, braćo!
U šest izjutra! Po mraku! Kao u knjizi!
Izvršićemo mi počasnu paljbu
Od petnaest minuta.
Podržati sestricu treba,
Da se ne uzbuđuju čeda,
Mi smo odgovorni za njih.
Kako da ih ostavimo same?
Nije nam prvo privikavanje,
Kako blokadu probiti!*

Sreće Vama i sve najbolje, Polina. Bićemo srećni u Centru, ako nam od Vas stigne informacija, koja se tiče Anastasije. Prenesite najbolje želje od nas i Vašem ocu.

Srećna Vam Nova godina!

- Šta na ovakvo pismo kažeš, Anastasija?

- Kažem, prekrasna su ljudskih Duša stremljenja. U tome nije moja zasluga, nije ni tvoja. U tome je snaga isključivo njihovih Duša i lepota. U nazivu ne treba da bude moje, već su njihova imena dostojnija. U kolevci Tvorca sam odrastala, a njihova Duša je mučenja pakla savladavala i istrajati uzmogla.

Godinama su oko njih teškoće, lišavanja, iskušenja i taština nastojali da izvitopere pojmove dobrote. Njihove Duše su sve prevladati uspele, one su moćnije od onih, koji su ogradili sebe od sveta kamenim zidovima. Oni su u miru i svet će sobom ukrasiti. Njihova imena u nazivima moraju biti. Ukoliko se svi centri počnu nazivati po meni, izniknuće kult, a tako nešto se dopustiti ne sme. Kult ličnosti ili vizije, uvek od najvažnijeg odvlače čoveka, od sebe samog.

- Šta će se desiti onda? U Moskvi – centar Solnceva, a Larionove – u Gelenžiku, postoji već odeljenje »Anastasija« i pri Međunarodnoj

akademiji duhovnog razvitka, kako će ljudi saznavati o usmerenjima centara?

- Svim je ljudima intuicija data, i suštinu ne definiše naziv, već Duša dela mora osetiti.

- Eto zanimljivog preokreta, sad ću opet morati da razmišljam. Atipična si nekako, Anastasija, i od opštenja sa tobom misli počinju da delaju ne samo moje, već će i drugi morati da se zamisle. Kada ćemo se onda odmarati? Još su ti pitanje konkretno postavili, kakvi su ono kurgani tamo kod njih pored rečice Medvedice?

- Kurgane otkopavati nije potrebno. Svoje predodređenje su ispunili kurgani, i rodili su se tamo ljudi oni, koji su prvi pitanje najvažnije postavili.

- Koje pitanje?

- Razmisli sam, Vladimire. Zasad ću reći: pomozli sličnima da upoznaju jedni druge. Njihove adrese u knjizi naznači. Neka pisma sva, što su svetlim zracima nalik, pomognu ljudima da ogreju srca. Pesnik iz Sankt-Peterburga, Korotinski, odavno ti je došapnuo napisavši:

Od srca srcu zrak Ljubavi

Bljesnuće Božanskom niti.

Od praha Dušu otmi

I napoj nebeskom visinom.

- Dobro, razumeo sam. I tako sam nameravao da objavim i pisma i stihove, koje su čitaoci poslali. U posebnom zborniku ću ih objaviti. Osećao sam da u njima, nečeg neobičnog ima. Adrese njihove se preko

moskovskog centra mogu dobiti, kako bi ljudi mogli da pomažu jedni drugima. Polinka, kći moja, tim poslom se takođe može baviti. Veoma se odgovorno prema pismima odnosi.

Nego kako, sjajno bi moglo da ispadne, ukoliko bi ljudi iz raznih zemalja Dušom međusobno opštili. Naći će se srodne duše, poženiće se ili po-družiti makar, započće delo neko zajedničko, ili će bar odmor zajedno provesti. Dovoljno! Odlično! Zbornik ću izdati. Inače znaš, kod nas postoji služba upoznavanja, u novinama ljudi oglase daju, uglavnom bračne, a u njima svoju visinu, boju očiju i godine navode, kao da kravu za domaćinstvo biraju. Ovo će nesumnjivo bolje biti, kada se po Duhu budu susretali ljudi i pomagali jedni drugima.

- Bez svake sumnje, bolji je i čvršći savez po Duhu.
- Da... Samo, problem jedan postoji...
- Problem? Koji?

OBNOVITE ŠAMBALU

U Novosibirsku iz nekog razloga sve započinje... kritike, kako knjige, tako i mene, upravo odande najviše dolaze. Da, uglavnom samo tamo i kritikuju.

U tri strane zemlje knjigu izdaju, a i mnoge druge zemlje ugovore nude. U Novosibirsku samo grde. A tamo je – Polina, mogu da zamislim kako ona to preživljava. Za zbornik će reći: »Evo ga, opet je smislio podvalu neku, bolje biznisom neka nastavi da se bavi«. Na novosibirskoj televiziji je o prvim preduzetnicima bila emisija. I mene su se tom prilikom setili, sa Polinom su razgovor vodili, pa joj pitanje postavili: »Tvoj tata nije u poslu više?...« Polina je o duhovnosti nešto pokušala da kaže, ali su je odmah presekli.

- Neće još mnogo vremena proći, a većina Novosibiraca će se sa razumevanjem odnositi i prema tebi i prema knjizi. Od predašnjih – najbolji prijatelji će ti se vratiti, a i nove ćeš steći.

U jednom od centara gradskih, nedaleko od Večnog plamena, i novi i nekadašnji tvoji drugovi, kedrovu će zasaditi aleju.

- Divno! Ko bi pomislio... Kedrovu aleju pored Večnog plamena... Polazi ti za rukom, Anastasija, maštarko moja mila.

Ona iz trave skoči, kleče, ozarena sva, pljesnu rukama i prošapta:

- Hvala ti za reči takve. Mila. Moja. Zbilja sam to ja, Vladimire, zar ne? Postala sam mila za tebe?

- Kod nas je takva uzrečica. Ali, Vizija tvoja je zaista prekrasna.

- I ostvariće se, veruj mi, ona. Kako sam izmaštala, tako će se sve i zbiti.

- Samo od sebe, ništa se ne dešava na svetu. Kada bi čudo nekakvo mogla da stvoriš u Novosibirsku. Ma ne, ne prosto čudo, kakva je korist od čudesa, ni hladno nije od njih, a ni vruće. Kada bi mogla da učiniš, da svaki žitelj velikog grada makar malo bogatiji postane i zdraviji, i uopšte, da srećniji postanu svi u Novosibirsku, eto, tada bi možda i aleju ljudi zasadili. Ali tako nešto, mislim, ni sve tvoje Svetle Sile, čak i zajedno, ne bi imale snage da učine. Za tako nešto, niko snage nema.

- U pravu si, Vladimire, nad voljom ljudskom niko ne gospodari. Nesrećnu ili srećnu – sam gradi čovek svoju sudbinu. Spoznaja svakome njegov put odabira.

- A ko se sa svešću našom igra? Ko nam ne dozvoljava da izaberemo put takav, da sretni od nesretnih postanemo?

- Zašto tražiti uzroke izvan sebe, Vladimire, šta ćeš izmeniti ako nekoga počneš da optužuješ? Divna se misao rodila u tebi: za ljude iz grada nešto dobro stvoriti - meni se to veoma dopada, o tome treba promaštati...

- Divno! Smislili smo! Savršeno! Zakoračiće u večnost svi ljudi Novosibirska, tamo će se pokoljenja srećna rađati. Srećniji će postati svi već sad.

- Hajde da razmislimo zajedno, kako ljudima grada koji te toliko uzbuđuje, reći, probivši se do srca njihovih, do Duša...

- Šta hoćeš svakome od njih da kažeš?

- Da Šambalu svi zajedno mogu ponovo obnoviti.

- Šta je Šambala? Govori jasnije.

- Već vekovima traže na Zemlji istraživači sveto mesto. Misle da se zove Šambala ono, da se sa mudročću vasseljenskom na tom mestu može povezati svako.

Ali, Šambalu niko nije uzmogao da pronađe, iako su mnoge zemlje prekomorske istraživači obišli. Neće je ni naći, ukoliko budu tako tražili, jer Šambala je u svakome od nas, a spoljna manifestacija se kroz ljude obnavlja.

- Određenije. Šta učiniti treba da bismo se povezali sa mudrom Vasseljenom, da bismo srećniji postali, i to ne samo unutar sebe. Unutar sebe je sve nekako neobjašnjivo. Reci o spoljašnjem, šta treba graditi, sejati ili lomiti?

- Neka svaki žitelj grada velikog izvuče iz smolaste šišarke kedra oraščić maleni, u ustima svojim sa pljuvačkom podrži. Zatim, neka ga posadi kod kuće u zemlju, u malu saksiju, i zaliva svaki dan. Pre zalivanja, u vodu prste treba zamočiti u dobrom raspoloženju, i sebi, a prevashodno svojim potomcima, deci, sreću i spoznaju Boga treba poželeti. Tako svaki dan.

Kada iznikne izdanak, sa njim se može misleno razgovarati o skrivenom. Letnjeg dana, ili ne previše hladne noći, saksiju sa malenim izdankom na ulicu treba izneti, i među ostalo rastinje spustiti. Neka sa zvezdama, mesecom, sunašcem u dodir dođe, upozna kišicu, vetrić i duh travki koje rastu uokolo, pa neka se u kuću vrati nanovo svojim drugovima, roditeljima svojim. Tako se može činiti mnogo puta, kada želja postoji, a i vreme.

Vekovima će izdanak rasti, jer više od pet stotina godina kedar proživi, potomstvo dajući, i novim kedrima će o Duši koja ih je odnegovala pripovedati. Kada u kući izraste na tridesetak centimetara, s prolećem ranim u Zemlju se izdanak može posaditi. Neka vlasti grada svima onima koji Zemlju nemaju, makar jedan metar kvadratni za njihov izdanak dodele.

I na kraju grada, na obali reke i duž puteva, među kućama i u centru na prometnim trgovima, biće posađeni izdanci. Neka svako svoj izdanak neguje i neka jedni drugima pomažu.

Sa cele kugle zemaljske će vekovima u taj grad dolaziti ljudi, da pogledaju, svetinje dodirnu, sa ljudima njegovim srećnim da porazgovaraju.

- Zašto bi odjednom iz svih krajeva sveta dolazili ljudi? Da na ozelenjavanje grada obično bace pogled? A kada bi ti u Novosibirsku nekakve svetinje iznenada otkrila! Doljmene na primer, kao u Gelenžiku. Ti si o doljmenima Gelenžika pripovedala, sada onamo iz raznih gradova Rusije, pa i zemlja drugih hitaju ljudi. Video sam da sada svaki dan vode ekskurzije do doljmena.

Svake godine u septembru, iz raznih gradova dolaze čitaoci na konferenciju. Slikari postavljaju izložbe, a i filmove tamo snimaju. A ovde, čudna mi čuda, drveće po gradu raste. Ma, ne čak ni drveće, nego samo mladice kedrova.

- Izdanci ti biće nesvakidašnji. Sa Zvonećim Kedrima će se izjednačiti. Ogrejani toplinom ljudskih srca, sa Dušom se dodirnuvši čovečijom, oni će iz Vaseljene najbolje zrake u sebe upiti, i ljudima će početi da ih vraćaju. Vekovima će i ljudi i Zemlja u tom mestu sjati.

Nova će se svest ispoljiti, otkrića vaseljenskih razmera od tih ljudi će po celoj Zemlji poći!

Sveto mesto, šta je to, znaš li? Veruj mi, Vladimire, u gradu svom rodnom ćeš ga doživeti.

- Primamljivo je, naravno, to sve. Ali, razumi, Anastasija, tebi samoj teško da će neko poverovati. Istorija nešto slično ne poznaje, nauka savremena to neće potvrditi. A ako bi neko značajniji od tebe, sa autoritetom, svima poznat, to posvedočio...

- U Kuranu je mudro rečeno, kakav je značaj drveća. I Buda je mudrost spoznao u šume se na duže vreme udaljavajući. Reci, Vladimire, Bibliju si čitao, zar ne?...

- Čitao sam, pa šta s tim?

- U Zavetu Starom je rečeno: još do rođenja Hristovog, najmudriji od svih vladara na Zemlji, car Solomon, od kedra je hram u slavu Božju i dom sebi sagradio. Hiljade ljudi je najmio da bi sekli kedre i njemu ih donosili iz dalekih mesta. Car Solomon je najmudriji bio, tako Biblija kaže, a »Pesma nad Pesmama«, napisana njime, do dana današnjih je doprla.

U Zavetu Starom se govori takođe, da su poslednjih dana života njegovog, iz raznih zemalja, vera različitih, do žena njegovih iz harema, od vere Solomona počeli da odvlače. On je vere različite upoznao, a koja ga je ispunjavala, znaš li?

- Koja?

- Ona, u kojoj ne samo seku, već i sade drveće. I shvatio je, umirući, mudri car. Dom njegov i hram, vremenom će se uzdrmati,

potomci neće zadržati vlast, veličinu. Moć će izbledeti državna – tako se i dogodilo sve.

Do dana današnjeg, Duša se njegova zbog greške učinjene muči. Spoznao je mudri car: »Ne može se Bogougodno ostvariti, a da se, stvoreno Tvorcem, živo ubija«. Patnja Duše njegove i mnogih Duša ljudskih, kroz hiljade godina se produžava, posmatrajući kako se jedna te ista greška hiljadama godina čini. Nju je ispraviti moguće, i tada će zarudeti nad svetom iznova prekrasno svanuće. O gradu tvom, po svim zemaljskim putevima, i vaseljskim, glas će se proširiti.

Od svih čudesa na svetu, koja su doprla do današnjih dana, niko još nije čuo o gradu takvom, u kome svaki žitelj sa ljubavlju čudenom i nežnošću, sa Dušom takvo drveće uzgaja, u Ljubavnom Prostranstvu, u hramu istinskom, živom, vaseljski okamenjeni grad preobrativši. Radi toga, spoznaja božanska mora biti, pa neka, neka u svakome iskrsne ona - predodređenje svoje, vaseljsko da se shvati pomoći će.

- Možda postoji zrnce razuma u rečima tvojim, Anastasija, i ja ću o tome možda napisati, pa neka ljudi sami sve razluče, ali znaš, moram te opomenuti: i ti ovde ponešto gubiš. O drveću stalno govoriš... Pa, sve u svemu... Udati se zvanično, nikad nećeš moći. Za sklapanje braka pred matičarem dokumenta nemaš, a ovamo sa takvim značajem o drveću pričaš... I bez toga te crkvene sluge mnogobošcem smatraju, a kako reči tvoje, evo ove napišem, više te ni blizu hrama neće pustiti, i ni po koju cenu te ni sa kim neće venčati.

- Vladimire, napiši reči moje, neka ih ljudi doznaju. Ne stidi se tih reči, umiri svoju nadmenost. Neće odmah, i neće svi, možda, značaj ovih reči shvatiti. Ali u gradu tvom naučnika ima mnogo, oni će naučnim

jezikom, mnome nedorečeno iskazati, ukoliko ti smatraš da njih ljudi bolje razumeju. A novinari... Zbog kritike se ne ljuti na njih, još uvek nisu svi novinari svoj sud izrekli. A ako do venčanja dospem, veruj mi, Vladimire – ko će me venčati, naći će se.

- A ukoliko u gradu nekom drugom, a ne u Novosibirsku, to isto ljudi učine?

- Bilo koji grad se tako može preporoditi. Da bi se dela sprovela ovakva, poimanje drugačije u ljude treba da se usadi, a ako se pojavi ono, izmeniće se oblik grada. Ali će najbolji među njima biti onaj, ko prvi Blagodat oseti.

- Blažena Anastasija, ti, bezazlena Dušo, o najboljem uvek snevaš. Dobro, napisaću to što si govorila, neka ljudi i to znaju.

- Hvala ti. Hvala... ne znam kako još da se zahvalim.

- Ma šta ti je... nije mi teško da napišem. Još ponešto možeš dodati, ali malčice.

- Molim vas ljudi, nemojte užurbano reći moje citati, spoznajte ih.

- Eto ti, Anastasija, odgovaraš na pitanja koja ti čitaoci postavljaju, o čoveku govoriš kao o stvaraocu, a ti si žena. Lider jedne duhovne konfesije, znaš li šta je o ženama rekao?

- Šta?

- Rekao je da žene stvarati ne mogu, da je njihovo predodređenje da budu lepe, da muškarce samo nadahnjuju na razna dela i stvaralaštvo, i da sve ostvaruju samo muškarci.

- A ti, Vladimire, da li se slažeš sa izjavama takvim?

- Verovatno se s njim mogu složiti. Znaš, postoji statistika – nauka nepristrasna. Pa eto, ako se po statistici gleda, situacija je sledeća...

- Kakva?

- Andrej Rubljov, Surikov, Vasnjecov, Rembrant, pa i drugi čuveni umetnici, svi odreda su bili muškarci, a žena među njima nema uopšte, u krajnjem slučaju, ne sećam se žena. Pronalazači aviona, automobila, elektro-pokretača, sputnjika, raketa – takođe su muškarci. Danas je jedna od najpopularnijih umetnosti kod nas film, a da bi se film izrežirao, potreban je filmski režiser, on je za film jedan od najvažnijih. I ponovo, svi najbolji filmski režiseri su - muškarci. Bivaju žene, ali retko. A među njima nema vodećih, niti takvih, kao kod muškaraca, zanimljivih filmova. Najbolji muzičari su uvek muškarci, filozofi, kako oni iz prošlosti, tako i savremeni - opet su muškarci.

- Zašto mi sve to govoriš, Vladimire?

- Zato što mi se misao jedna mota po glavi. Mislim da će ti pomoći.

- Koja misao? Možeš li je podeliti sa mnom?

- Ovakva misao. Ti, Anastasija, treba više pažnje da posvetiš nekom uređenju ovde i vaspitanju deteta; o svetu, ljudima, ne opterećuj previše sebe, jer, na kraju krajeva, sa svim poslovima muškarci mogu da se izbore. Samo muškarci, tako statistika kaže. Nauka precizna, nepristrasna. I kroz istoriju se sve tako događalo, da su muškarci sve najvažnije radili, a od istorije ne možemo pobeći. Da li shvataš, kakva nesporna izbija misao?

- Da, razumela sam te, Vladimire.

- Samo nemoj biti neraspložena. Bolje je da što pre sve shvatiš, da bi se poslovlma svojim bavila, a ne onim, koje drugi mogu bolje da urade. Svet nastojiš nabolje da izmeniš, a to mogu da učine samo muškarcu, oni sve najbolje pronalaze i bolje od žena sve izvršavaju. Da li si saglasna sa tim?

- Vladimire, slažem se da je, spolja gledano, stvaralac muškarac. Sa pozicija materijalnih ako se posmatra.

- Šta znači spolja? Pa kako se još, sa kakvih to pozicija, na činjenice neosporne može gledati? Bolje ne filozofiraj, nego mi određeno reci: da napraviš makar nešto, da li bi mogla? Na primer, možeš li barem da vežeš? Iglom po tkanini, da li bi mogla crtež lep da izvežeš?

- Crtež da izvezem ne mogu.

- Zašto?

- Iglu u ruke da uzmem ne mogu. Iglu, koja je napravljena iz nedara žive prirode. Čemu stvaranje, ako se prvo razruše tvorevine velike, žive? Zamisli, Vladimire, kada iseče neko bezuman sliku, platno velikog majstora, kako si ti rekao stvaraoca, i počne da reže zečice, figurice od delića platna, mogu li se njegovi postupci stvaralaštvom nazvati, i ako mu baš mnogo progledamo kroz prste? Ali, ako to isto počne da radi neko drugi, razuman, ko shvata šta postoji oko njega, tada bi to definisali drugačije, a njegovi postupci bi drugi smisao dobili.

- Koji?

- Hajde da razmislimo zajedno. Na primer, mogu se vandalizmom njegovi postupci nazvati.

- Kud si krenula? Zar su svi stvaraoci, slikari – vandali?

- Oni su umetnici, stvaraoci u poimanju vasione na nivou svom. Ali, ako se na drugom nivou svest nađe njihova, dela će drugim sredstvima stvarati.

- Kojim – drugim?

- Onim, kojima je Tvorac sve stvarao u svom porivu nadahnuća. Usavršavajući dela svoja i nova čineći, On je čoveku, samo čoveku, jedinom, moć dao.

- A čime je Tvorac sve stvarao? Kakav je instrument stvaralački čoveku dao?

- Misao je – glavni instrument Velikog Tvorca. I čoveku je misao data. Dela Istinska su, kada u ostvarenju promisli deluje Duša, i intuicija, i osećanja, a najvažnija jeste spoznaje čistota.

- Vidi, cvet raste pokraj naših nogu, njegovi prekrasni oblici i boje, polutonovi se menjaju u živoj tvorevini, usavrši ih svojom mišlju. Skoncentriši se, pokušaj da ih izmeniš u još lepše priviđenje.

- Kakvo, na primer?

- Izmaštaj sam, Vladimire.

- Maštati mogu. Jedna neka bude, na primer, crvena latica bele rade ove, druga neka ostane kakva jeste, neka se smenjuju boje, po meni je tako lepše, biće veselije.

Odjednom Anastasija zamre. Pažljivo je posmatrala belu radu. Shvatate li, ona, bela rada, krotko, polako, ali upravo pred očima našim, izmenila je laticama svojim boju. Postale su naizmenične – crvene, bele, ponovo crvene. U početku su crvene jedva primetne bile, zatim su jače pocrvenele, sve jarča je postajala njihova crvena boja, dok na kraju nisu plamtele, bukvalno svetleći crvenom bojom.

- Vidiš li šta se dogodilo, zamislio si ti, a ja sam sve mišlju stvorila.

- Kako, da li svi ljudi to činiti mogu?

- Da! I čine. Ali, materijal koriste pri tom tako, da u početku umrtve materiju, a mrtvo samo istrunuti može. Tako se čovečanstvo vekovima bori, da svojim tvorevinama raspadanje zaustavi, pa se truleži misao ljudska sve više primiče, i nema kad da promisli čovek, šta se Istinskom Tvorevinom naziva.

Svemu ispočetka misao prethodi, potom je vremenom ovaploćuju u materiju, ili uređenje društveno menjaju. Ali, da li su bolje ili gore učinili – odmah ne poimaju.

Eto, ti si laticama bele rade boju poželeo da promeniš. Ja sam ih mišlju izmenila, bela rada se potčinila misli ljudskoj, a sada pažljivo pogledaj, da li si bolje zamislio? Savršenije od onoga što je bilo?

- Čini mi se da su postale veselije, šarenije.

- Ali, zašto bez ushićenja govoriš o Tvorevini novoj?

- Ne znam, možda još nešto nedostaje, boje neke, ali zasad ne znam.

- Boje su u međusobnu protivurečnost dospele, polutonovi najnežniji su zbog šarenila izgubili svežinu. Spokojna, nežna osećanja neće izazvati šarenilo drečeće.

- Dobro, pokušaj da sve vratiš kao što je bilo.

- Ne ja, natrag će sama bela rada uspeti da se vrati. Boja crvena će polako nestati. Jer, mi nju, živu, nismo ubili. Priroda će sve sama u harmoniju vratiti.

- Znači, po tebi su, Anastasija, muškarci svi vandali nepromišljeni, a žene – tvorci?

- Muškarci svi i žene ujedinjeni su, početak svakoga od dvoje sliva se u jedno. I u stvaralaštvu svom oni su nedeljivi, za oboje zemaljsko postoji bitisanje.

- Kako to? Potpuno je nejasno. Evo ja, na primer, ja sam – samo muškarac.

- A iz čega se ti sastojiš, Vladimire? Telo žene i telo muškarca u jedno jedinstveno su se slili, u tebi se sjedinivši, i Duh dvoje, u jedinstven se slio Duh.

- Zašto onda neprestano ponavljaju traktate pišući, ko je žena, a ko muškarac, te ko je od njih jači, ko važniji?

- Razmisli sam, ko hoće i sa kakvim ciljem da tvoju spoznaju, tvoju svest, koje je odvajkada svima Tvorac dao, dogmama zameni svojim?

- Možda je nekome više dodelio Tvorac, pa on, učitelj, nastoji da podeli mudrost svoju sa svima?

- Svaki izdanak na Zemlji, seme breze, kedra ili cveta, poseduje informaciju Tvorčevu potpunu.

Kako si i pomisliti mogao, da je Najvećoj Tvorevini svojoj, Tvorac mogao bilo šta da uskrati? Šta može biti uvredljivije za Oca od sličnog prekora?

- Ma šta ti je, nikoga ne prekorevam. Prosto sam tako, sam za sebe razmišljao.

KO SI TI, ANASTASIJA?

Pre nego što sam Anastasiji postavio to pitanje, pažljivo sam je osmotrio. Sedi preda mnom žena, mlada, lepa, spolja se skoro ni po čemu ne razlikujući od ljudi naše civilizacije. Osim, možda, po osetnoj, čak i spolja vidljivoj čudnoj okretnosti celog njenog tela, lakoći poza i pokreta, a tim više, kada ustaje i hoda. Sve radi s nekom neobičnom okretnošću.

Tromi, teški hod starijeg čoveka, znatno se razlikuje od kretanja mladog, energičnog, punog bodrosti čoveka. Ista je takva razlika u pokretu i hodu Anastasijinom u odnosu na veoma mladog sportistu. Čini se, laka je kao pahuljica, a u isto vreme – snažna fizički. Lako je pronela moj teški ranac petnaest kilometara, a pri tom mi je još pomagala i da hodam.

U vreme kratkih predaha nije ležala, nije sedala iznemoglo, već se stalno kretala, čas otrčavši da sakupi travu, čas nogu moju razgibavajući. I sve to sa lakoćom, razdraganošću i osmehom. Odakle toliko životnog optimizma u njoj?

Pokušajte ponekad da obratite pažnju na reku prolaznika koji se kreću ulicom, na njihova lica. Ja sam obratio. Skoro svi su usredsređeni, utučeni ili natmureni. Naročito, kada čovek ide sam. Naoko, teret nikakav veliki ne nosi, lepo je obučen, očito ne gladije, pošto skupe cigarete puši, a na licu mu je pečat napregnutosti, teških misli, i tako je kod mnogih, kod većine. A ona se sve vreme raduje. I suncu, i travkama, kišici i gradu,

pa kao dete bezbrižno srećom blista neprestano, čak i kada o ozbiljnim poslovima razgovaraš, ona ne biva snuždena.

Evo i sad... Ne, ovo trenutno nije baš njen karakterističan izgled. Anastasija je sedela malo naklonjene glave, spuštenih trepavica, kao da se zbunila ili malo rastužila, kao da je osetila o čemu bih želeo da je pitam. Ipak ću je pitati:

- Ukoliko pisma sva pogledaš, Anastasija, možeš da se osvedočiš kako te različito nazivaju, čak te i vanzemaljcem zovu. U knjizi te je svojoj, poznata spisateljica-psiholog i istraživač, Lavrova, nazvala biologom vanzemaljske civilizacije. Obični čitaoci te Boginjom nazivaju, istina, čudno se pri tom ponašajući, pišu ti kao prijatelju bliskom. Ti si verovatno prva, koju nazivaju Boginjom, ali ti se ne klanjaju, već razgovaraju sa tobom kao sa bliskim drugom.

Naučnici, rukovodioci duhovnih konfesija, u velikoj većini te suštinom nazivaju, uzvišenom suštinom, samoutičućom materijom.

A ja, eto, družim se sa tobom, knjigu sam o našim susretima napisao, a ne mogu da shvatim, ko si ti. Ti sama, možeš li mi jasno, razumljivo pojasniti, ko si ti?

- Vladimire, ti sam, koga u meni vidiš? – upitala je Anastasija ne podižući oči. – I zašto ti je tako važno šta pričaju drugi?

- Upravo u tome i jeste stvar, što ni sam ne znam šta vidim. Ako bih ti pošteno rekao...

- Kaži, Vladimire, pošteno, iskreno, potrudiću se da sve razumem.

- Dobro, sve ću reći... Kada sam te prvi put video, prihvatio sam te kao običnu ženu. Kada smo išli u šumu prvi put, da predahnemo smo

seli, a ti si se do haljinice svoje svukla, maramu skinula, i ja videh – ti si lepa, privlačna, ali razumeš li, kod nas takve nazivaju seksualnim ili seksepilnim. Tada sam sa tobom... i sama shvataš šta sam poželeo. Sećaš se?

- Sećam se.

- A sada, možda zbog svih tih nedokučivosti, ja to više ne želim, čak ni kada te obnaženu vidim.

- Počeo si da me se bojiš, Vladimire, zar ne?

- Nije da te se bojim, pre bih rekao, ne. Ali se nešto neobjašnjivo dešava. Eto, sin nam se rodio, a ti kao da mi sve dalja nekako postaješ, čak i kada si pored mene kao sad, sediš, a sve jedno nisi mi bliska, nekako mi se dalekom činiš. Takav osećaj imam. Stalno mi se u glavi vrzma da si ti srž nekakva.

- Neka sam i suština, ali si i ti takođe suština.

- Ne. Ja nisam suština, mene niko u pismima nije tako nazvao. Neka me i grde u pismima ponekad čitaoci, ali barem niko ne sumnja: ja jesam – čovek.

- Molim te, shvati, Vladimire, ja sam žena, ja sam isto tako – čovek.

- Kažeš, isto tako čovek, a osnovno nećeš da uradiš. Nećeš da živiš kao što svi ljudi žive. Ceo svet. Svi žele stan, nameštaj, auto – ti to ne želiš.

Od knjige je novac počeo da pristiže, biće ga uskoro još više, hajde, kupiću stan, nameštaj, auto, oputovaćemo zajedno na sveta mesta, i sina ćemo sa sobom povesti. Naša civilizacija sada hramove obnavlja, manastire, a i u drugim zemljama mnogo ima svetinja, spomenika

istorijskih. A ti ovde ništa nemaš, nikakve svetinje, šta te drži? Šta bi izgubila?

- Vladimire, ovde je moje prostranstvo, Tvorčevo delo u nedirnutom vidu. Moja pramajka i majka moja, moji očevi, svojom su ljubavlju svakoj travki poklonili pažnju, veličanstveni kedar svaki toplinu njihovih ruku pamti, i toplinu pogleda. Iz svih biljaka semenje u proleće daje izdanke. I u svakom zrnecu, koje sa Zemljom dođe u dodir u proleće, sve znanje Vaseljene postoji. I saznanje o tome, da će Svetlost koju budu videli biti Blagoslovena.

Poodrašće zrnce u izdanak, njemu i sunašce nastoji da pomogne, a prema čoveku se proteže izdanak, za još većom nego što ima sunce, Blagodatnom Svetlošću.

Tako je saznao Tvorac sve. Osmislio, da bi čovek tvoriti sa njim mogao. Moji roditelji su Tvorčeva dela sačuvali, Prostranstvo Ljubavi je upravo ovde! Roditelji su mi ga podarili.

Svetije na svetu šta može biti od Tvorčevih dela, roditelja, žive Ljubavi, koja ispunjava sobom Prostranstvo?

Tako je svaki čovek-roditelj dužan da učini. Rođenom detetu svom da Prostranstvo podari Ljubavi! Prekrasno, kao majčinska utroba. Samo i isključivo u njemu, sretno može biti njihovo buduće dete, budućnost njihova.

Sveto mesto i Ljubavi Prostranstvo, ja sinu našem darujem.

- Daruješ od sebe, a gde je moje Prostranstvo Ljubavi? Šta ja sinu podariti mogu?

- Narušena je nasledna veza kod mnogih. Ali nit nije pokidana. Sa Tvorcem je povezujuća nit, istog trena kod svih i kod svakoga

ponaosob, samo treba da je pojmi, da oseti svako, pa će i svetlost i snagu moći da nađe. Vladimire, proširi Ljubavi Prostranstvo. U onom svetu gde sada živiš, Ljubavi Prostranstvo stvori. Za sina našeg, za svu decu Zemlje, u Prostranstvo Ljubavi celu Zemlju preobrati.

- Nisam razumeo. Šta tražiš od mene? Da celu Zemlju izmenim?

- Da, to želim!

- I da se vole svi, da ratova ne bude, ni kriminala, i da vazduh čist bude? Voda?

- Neka bude tako na celoj Zemlji.

- I tek tada će se računati da sam pravi otac, da sam sinu nešto dao?

- Tek tada ćeš otac postati, od sina svog poštovan.

- Kako, drugačije me poštovati neće?

- Za šta, Vladimire? Za postupke svoje, kakvo uvažavanje od sina očekuješ da dobiješ?

- Za ono, za šta očeve sva deca na svetu poštuju. Očevi im život daju.

- Kakav život? Kada dete na svet dođe, gde, u čemu ono svoju radost nalazi? Zašto se u, podarenom očevima, svetu, nesreće tolike događaju? U nesrećama tim mora da živi i iznova rođeni, a oni, koji ovde rađaju, smatraju da s tim nikakve veze nemaju. Tako mi živimo, uvažavanje za sebe očekujući i čudimo se kada ga ne dobijamo.

Veruj mi, Vladimire, vrlo je malo očeva, koje odista njihova deca cene. Zbog toga, čim malo poodrastu, roditelje odbacuju, zaboravljajući samim tim, možda i podsvesno, za šta svoje roditelje okrivljuju, pa sami

njihove greške ponavljaju. Vladimire, ukoliko poštovanje sina hoćeš da zaslužiš, moraćeš svet sretni da stvoriš.

- Tako... Sad razumem... – Skočio sam. Očajanje i jed u glavi. U klupko su mi se zaplele misli.

Sad sam shvatio, pa i svima je, nadam se, postalo jasno. Anastasija – fanatična samotnica. Od početka sam to pretpostavljao, još od prvog susreta. Premda čudnovatih, nepojmljivo otkuda, moći, a možda upravo one, te njene moći, njenom Zraku ne dozvoljavaju da upoređuje, odnosno, ne daju joj priliku da odmeri sama svoje mogućnosti. Sećate se da je rekla: »Preneću sve ljude kroz razdoblje tamnih sila«. Očigledno je shvatila i sama da nema snage da to učini, pa sada mene i čitaoce pokušava da uvuče u svoje besplodne maštarije. Shvatio sam da je uporedo sa fanatizmom i nenormalnošću, u njoj prisutna i neverovatna dosetljivost, uz čiju pomoć ona čini sve, samo zarad svoje vizije!

Dete je rodila, postigla da knjigu napišem. Ali, tako nešto reći: »Da bi poštovanje sinovljevo zaslužio, svet promeni, u Prostranstvo Ljubavi ceo svet pretvori, sinu podari i deci svoj...« Ona metodično i tanano uvlači sve u svoje maštarije, a meni stalno usložnjava zadatak. Prvo knjigu napiši, sad Ljubavi Prostranstvo na celom svetu stvori, a zatim šta? Malo li je bilo fanatika koji su svet pokušavali da menjaju i, gde su oni sad? Nestali su kao dim. I evo sledećeg preda mnom, opuštene glave, uporno gura onamo... Svet izmeniti.

Znao sam da je sa nenormalnima i fanatičnima sporiti beskorisno, da se moram smiriti i otići, ali se ni uzdržati nisam mogao. Pa joj, dok je sedela sa spuštenim, kao i pre, pogledom, sve izrekoh:

- Shvatio sam, shvatio, ko si ti. Ti si – mešavina suštine i čoveka. Lukava si. Izuzetno prefrigana. Treba umeti tako tanano zaplesti smicalicu! Naterati me da knjigu napišem i kao mamac, roditi sina.

Pokušavala si da logikom svojom neljudskom sakriješ svoj fanatizam, samo ti se pukotina pojavila. Pukotinica, razumeš. Dok sam pisao knjigu, sa mnogim ljudima sam se družio i mnogo toga shvatio. Davali su mi da čitam mnogo raznih knjiga duhovnih. Ne znam šta ti o njima znaš, ali ti mogu reći jedno.

Pre više hiljada godina, na svetu su se pojavljivali mudraci veliki, sveti, čiji duhovni pravci različiti do današnjih dana žive. Konfesija duhovnih na Zemlji ima više od dve hiljade, slušao sam, na televiziji su o tome govorili. Sve o dobrobiti naprestano pričaju, kako živeti, sve nas uče, i svaki lider nam ponavlja da je Istina samo u njemu. Svetinja je uokolo prepuno, a korist kakva je od govorancija njihovih hiljadugodišnjih? Od učenja?

Shvatio sam samo jedno: stoleća prolaze, ali ne prestaje rat. Rat između učenja raznih. Ko pobedi, taj se pravednim smatra, ali ne zadugo. Prolazi vreme, novi rat i novo učenje pobeđuje. Ali, na pale u tom ratu niko pažnju ne obraća. Da kažem otvoreno... Znaš li, ko si ti, na šta mene i sve čitaoce pozivaš?...

Anastasija ustade, u oči me mirno pogleda, i reče:

- Ne nastavljaš, molim te, Vladimire. Veruj, znam šta mi dalje možeš reći. Evo, sama ću kazati. Kraće će biti i bez uvredljivih rečenica.

- Sama? Hajde, pokušaj. I neka bude bez uvreda. Šta sam hteo da kažem?

- Hteo si da ispričaš, Vladimire, o tome, da ima mnoštvo proroka na Zemlji, učitelja. Učenja raznih ima mnogo i teško ti je da se snađeš u njima. Ali, ja ću ti ispričati, i uspećeš sve da razumeš, samo ako razumeti želiš.

Kao kriterijum, ocena za sve, VODA će poslužiti. Sve više, iz dana u dan, sve prljavija postaje voda. I teško je vazduh udisati.

Određena će sve vladare svetske, kakve god da su hramove podigli, potomci pamtiti samo po tome, što su prljavštinu njihovu morali da prihvate. I život je sve opasniji iz dana u dan, a mi živimo. Procenio si, Vladimire, da sam ja jedna od onih, koji svakoga pokušavaju da nauče, kako živeti. Jedna od onih, koja sazdaje religiju narednu, sebe nastojeći da postavi na čelo.

Ali, uveravam te, samoljublje takvo, kojim bi u početku ushitila sve, a potom ih spalila, sebi neću dopustiti. Ja pobediti mogu, i pobeđujem! Zaustaviću čađavi smrdljivi dim iz fabrika, razumeće rudari, neće više žile čupati iz Zemlje.

Molim vas, ljudi, što pre svoje profesije promenite, sve one profesije što štetu nanose Zemlji – Tvorčevom velikom delu.

Molim vas ljudi, što pre shvatite, niko neće moći da bude srećan na Zemlji, ako nastavi da joj nanosi štetu.

Još malo će vremena proći, i na celoj Zemlji započeće agonija ljudske nesreće, i izgoreće sama u svom ognju.

Spoznaja ljudska će kroz razdoblje tamnih sila ljude preneti. Vladimire, uokolo pogledaj, što sam izmaštala – već se događa, vizija je moja od Vaseljene prihvaćena, ona već sve ljude prožima; ceo ljudski rod

već ka propasti juri, ali će se samo oni koji sumnjaju, u ambis taj survati.

A čovečanstvo, poveruj mi, Vladimire, čovečanstvo će se spasti.

Otkriće ljudi, ko su takva deca, upoznaće ljudi život u raj.

Događaji u Rusiji nisu slučajni. Vladimire, pažljivije događaje posmatraj. Ja poništavam proreknuti pakao Zemlje.

- Ma, ko si ti, za koga sebe samu smatraš?

- Uh, što ti nikako ne razumeš? Nevericu sopstvene Duše u tebe su usadili postulati. Vračara sam ja, vizije i stremljenja moja su besplodna, tako misliš? Ali te muče sumnje, i veruješ sebi, i sam sebi ne veruješ, te je u tome moja krivica, kao šeprtlja, sve zbrkano i nerazumljivo govorim. Ljudi, svi vi koji čitate, oprostite mi, nikako način izražavanja ne mogu naći, koji bi vam svima bio razumljiv, bez izuzetka. Oprosti, Vladimire, dovela sam te u nepriliku, ne mogu baš svi da shvate ono što si napisao, smeju ti se.

Kako da iskupim krivicu svoju? Smislila sam, ako baš hoćeš, zarad tebe ću fanatika potpunog da odigram. Ili ću izaći pred ljude, kako god želiš, tako i shvati, ali u iskrenost veruj, ja najiskrenije dobro želim svim ljudima, samo to znaj.

Molim te, ne mrgodi se, osmehni se, vidi, kako je sve divno uokolo. Sebe ne muči, neka ni u čemu ne bude tajne. A ako ti je lakše da me za naivnu vračaru smatraš, prihvati me takvu, kakva misliš da sam.

- To je već bolje. Jasno je. Tako znači, na sve igraš?

- A ti igru svoju Dušom prihvataš?

- Igra radosna treba da bude.

- Naravno, u pravu si. U svemu treba da postoji lakoća, jednostavnost, i ja razdragana treba da budem.

Na glatkoj površinu jezera i na obali, kroz oblake su zraci sunca zablistali. Kapi kiše su na listiće žbunja i travu padale, a na vodi su se od kapljica kiše krugovi pleli. Anastasija, koja je do tog trenutka pričala uzbuđeno i tiho, ne odvajajući pogled od svojih očiju, odjednom se obazre oko sebe, dlanovima pljesnu i nasmeja se.

Smeh se zvonki, zarazan, zamaman, po granama kedrova, obali i glatkoj površini jezera, razlio. Ona se u ushićenju detinjem počela vrteti pod proređenim kapima kiše, cerekala se kao dete, kikotala. Ali je na svaka tri minuta svoju vatrenu igru prekidala.

Video sam na licu njenom usplamtelom, kako su se čas na kapima kiše, čas na suzama, sunčevi zraci poigravali. Sve je zamiralo iznenada uokolo, kada bi zvonke, presudne-neustrašive rečenice Anastasijine prostor ispunjavale, uznoseći se u visine. I nebo je nad tajgom plavlje postajalo, a ptice bi utihnule. Kao da su i ptice osluškivale kako Anastasijine rečenice ka prostranstvu uzleću.

- Hej, vi proroci! Hiljadama godina ponavljate o bezizlaznosti i prolaznosti zemaljskog postojanja, ljude plašeći paklom i sudom. Umirite žestinu svoju, vi ste krivci što čovek s mukom Nebo poima.

Hej, Nostradamuse! Nisi predskazao ti, Nostradamuse, već si stvorio svojom mišlju datume strašnih kataklizmi na Zemlji. Naterao si mnoge ljude da ti poveruju, i samim tim si njihove misli uključio u utelovljenje strašnoga. Lebdi nad planetom misao tvoja, proročanstvom i bezizlaznošću ljude plašeći, ali se ona sad više neće ovaplotiti. Neka se misao tvoja sa mojom sukobi. Naravno, ti unapred sve znaš, zato tako brzo uzmičeš.

Hej, vi, što sebe nazvaste učiteljima Duša ljudskih! Učitelji, koji pokušavate da ulijete u glavu čovekovu da je slab on Duhom, da ništa ne zna, i da su samo vama, kao izabranima, sve Istine dostupne. Samo je kroz poklonjenje vama, dostupan Božji glas i Istina vaseljenskog sazdanja. Umirite žestinu, neka sada znaju svi: Tvorac svakome daje sve iskonski, i ne treba se, zarad sopstvenog udovoljavanja, zaklanjati iza Tvorčevih velikih dela, iza mraka postulata, tame izmišljotina i oholosti. Ne stojte između Boga i ljudi. Sam sa svakim želi da razgovara Otac. Posrednike Otac ne poznaje.

Postoji od iskona Istina kod svakoga u Duši. Sada, danas, a ne sutra, neka bude sretan svaki čovek! Tvorac je srećom ispunjavao tren svaki i svaki vek. Niti u pomislama Njegovim nema mesta za mučenje ljubljenog deteta.

Ona je igrala! Tako nadahnuto! Tako je žestoko igrala! Pa naravno, ona igra, ali zašto nad njom, na nebu iznad tajge neka čudesna svetlost blista? Kao da su nebesa mogla da beleže sve rečenice, koje nadahnuto i neustrašivo sa Zemlje samotnica iz tajge baca:

- Hej, predskazivači vekova, tamu čoveku prorekavši, time ste stvorili i tamu i pakao. O, kako ste prilježno snagu svoju iskušavali vi, plašeći čoveka u ime Oca. Dođite, evo me. Svi ovamo. Sprziću Zrakom u jednom trenu mrak postulata vekovnih. Sva zlobo na Zemlji, napusti poslove svoje, ka meni jurni, sukobi se sa mnom, pokušaj.

Nego vi, urlatori svih vera, jer to ste vi, koji ste sve ratove uobličili. Više se ratovima ne zanosite. Zarad interesa sebičnih svojih, obmanom mračnjačkom ljude u rat ne uvlačite. Sama sam pred vama.

Pobedite me. Da biste pobedili, svi na mene jurnite. Bitka će biti bez borbe, pomoći će u tome sveštenici svih vera.

Pramajke moje, moji očevi, Svetlost Istine praihvora usadite u njih. Ustupite sve, što ste za mene tako brižljivo čuvali. Podelite svima, koji mogu Svetlost da prihvate.

Neka se zlo samo sa sobom bori i s mojim telom, ne sa Dušom. Ja ću Dušu ljudima celu predati svoju. U ljudima ću istrajati do kraja Dušom svojom. Pripremi se, zlobo, odlazi sa Zemlje, baci se na mene!

Ja sam čovek! Ja sam čo-vek pra-iz-vo-ra! Anastasija sam ja. Ja sam od tebe jača!

- Pusti to, zašto sama nečiste sve prizivaš? - uključih se, smatrajući da se nastavlja neka igra.

- Vladimire, ne boj ih se, oni su plašljivci. Pri tom, sam si rekao da sam lukava. Lukava? Neka budem lukava. Nadmudrila sam ih. Oni su se izrugivali nad tobom, smatrajući me izmišljotinom, a ja sam za to vreme stvarala, i snagu, koju su od praihvora pronele pramajke moje, moji očevi, mnogim sam ljudima darivala! – Ona je nogom trupnula, nasmejala se zvonko, zavrtela iznova, kao balerina. A ja, igrom se zanevši, počeo sam da je podržavam moralno.

- Onda hajde Anastasija, raspali! Neka se zlo Zemlje cele baci na tebe, a ti ga spali! Samo budi pažljivija pri tom, nemoj nastradati.

- Oni bi zarad moje pogibije, Vladimire, zemaljske poslove mnoge morali da napuste. Duše mnoge ljudske oslobađajući od okova svojih.

Ali, čak iako poginem, sve jedno se već ispunjava to, što sam izmaštala. Strune Vaseljenske harfe, melodijom srećnom odjekuju, ljudske Duše ih čuju. One ih razumeju!

Odzvanjaj Vaseljeno! Srećnom melodijom odjekuj! Za njih, za sve ljude na Zemlji! Neka svi melodiju Duše upoznaju!

Ljudske Duše zrake svoje Zemlji, umornoj od nesreća, pogledaj, Vladimire, usmeravaju.

S tim rečima, Anastasija dotrča do vreće s pismima čitalaca, spusti se na kolena i položi ruke na paket. Ushićeno, radujući se kao dete, reče:

- Kada starijem čoveku, vojniku koji je bio u borbi, dok čita tvoju knjigu, iznenada poteku suze. Kada se kod majke mlade, drugačiji odnos prema novorođenom detetu pojavi. I devojčica od dvanaest godina je sve shvatila i počeo život da voli. Kada, gle, evo momak mlad, narkotike, kaže, neće više uzimati i kod majke je svoje otputovao.

Kada iz zatvora ljudi pisma šalju, ti doživljavaš, osećaš, kako njihove Duše pevaju, drugačiju snagu stekavši...

To su znaci oni, koje sam prikupila, a ta povezivanja vasseljenskih zvukova njihove Duše razumeju, te sada i u njima neizbrisivo odjekuju i oni ih prihvataju... Zasad ne svi, ali, biće ih mnogo! I nebesa o tome znaju, i svakoga s ljubavlju iščekuju.

Gledaj, gledaj, kako ljudi saznanja svoja kroz stihove iznose.

Ona se tako iskreno radovala i stalno o pismima pričala, da sam se zagledao u tu scenu i pomislio: »Neka, nek se raduje, neka igra svoju igru i veruje u ostvarenje vizije. Napisaću svima da se ona igra. Sama osmišljava sve i raduje se svojoj domišljatosti«. Želeo sam da se smirim,

kad mi se iznenada u svesti sve ponovo zapetljalo. Smatrao sam sve izmišljotinom, fantazijom njenom, ali je tu, zamislite, bilo i nečega od čega bi čovek mogao zaista da siđe s uma. Zamislite, ona je o pismima govorila sve ono, što je u njima zaista i bilo napisano... Čak i o onima, koja u tajgu nisam doneo. Ali kako? Pa, ona ih nije čitala.

Zabezegnuto sam je gledao i slušao kako stihove izgovara, koji su u kovertama bili, nečemu se radovala iznenada, ili bi zabrinuto začutala, kao da je pisma sva u jednom magnovenju pročitala.

O pismima je apsolutno tačno sve govorila. Potpuno tačno... Tačno! Stop! Znači da je i do tada sve tačno iznosila, nije se zabavljala... Maštala? Naravno da je maštala! Ali, i o knjizi, i o stihovima što su sad pred njom, ona je takođe ranije snevala. Neverovatno, zbila su se njena priviđenja! Zbila!

Eto, knjiga pred njom leži, ona je materijalna.

Fantastika!

Ne, to je nerealno!

Čitaoče, je li moguće da i ti u svojim rukama sada evo držiš, materijalizovan u knjigu, delić odvažnog usamljenicinog priviđenja!

I šta sad?

Nije valjda da i sve drugo može da se ovaploti?

Kada sam se iz skamenjenosti povratio, upitah:

- Anastasija, kako si saznala šta ljudi u pismima pišu? Kao da si ih sve pročitala. Čak i ona, koja nisam doneo?

Anastasija se okrenu ka meni, radosno blistajući:

- Ma, tako je jednostavno sve, vidi, kako se može čuti reč Duše...

Odjednom Anastasija začuta. Čutke mi je prišla i mirno, pa zamišljeno rekla:

- Odgovoriti na pitanja sva nije teško, ali odgovor probleme ne rešava. Odgovor jedan, drugo pitanje rađa. Tako i danas, jabuku Adamovu čovečanstvo grize, ne znajući, da se zasititi ne može. Međutim, odgovor u sebi svako može da čuje sam.

A kako će otkriti svako sam gde je istinit, a gde lažan odgovor stigao?

- Od Istine samo samoljublje ljude uvek odvlači. Vladimire, saslušaj me, pokušaj.

Seli smo na travu pored paketa sa pismima. Video sam kako joj blistaju oči, a rumenilo se razlilo po obrazima kada je rekla:

- Ispričaću ti o stvaranju Vladimire, i tada će sam, svako sam na svoja pitanja odgovore uzmoći da da. Molim te, Vladimire, saslušaj i napiši o stvaranju Tvorčevom uzvišenom. Saslušaj i Dušom da prihvatiš pokušaj...

Započelo je pripovedanje nadahnuto Anastasijino o stvaranju... Ali, dugo je ono. Ovde nije moglo da stane. Samo ću jedno reći: posle njega sam pozeleo da se pomolim.

Sa uvažavanjem prema vama, čitaoci, i do susreta u sledećoj knjizi

Vladimir Megre

Dragi čitaoci !

Koliko ćemo još godina gledati na televiziji razne »porniče«, snimke super šlagera, razna inostrana takmičenja lepotica i zalaziti u prekomorske probleme? Kao da je najvažnije za današnjeg čoveka ubijanje i bavljenje seksom. Kao da ne postoje druge teme. Šta je to? Hoćemo li takav video-materijal o našem vremenu ostaviti deci i potomcima svojim? Hajde da sami snimimo dobar umetnički film o našoj sibirskoj Anastasiji, o skitnici-pukovniku, o našim nadama i razmišljanjima. Snimićemo ga tako, da može da obiđe ceo svet i baci u zasenak holivudske super zvezde i »tonuće Titanike.« Neka to bude narodni film – naš zajednički. Neka zrakom isceljujućim bukne on iz Rusije.

Hajde da ne čekamo da sazru za takav film naši filmski profesionalci. Sam ću organizovati njegovu proizvodnju. Sam ću napisati scenario i preuzeti vođenje snimanja filma. Ma, naučila me je Anastasija knjige da pišem, zamoliću je, neka me i filmove nauči da snimam sa čudnovatim uticajem. Naći ću najboljeg snimatelja, režisera, kompozitora, glumce sam već počeo da tražim, pomoćnike režije. I snimiću sve, kako je u knjizi napisano.

Za proizvodnju filma je mnogo novca potrebno. Samo moji honorari, naravno, neće biti dovoljni, a pri tom, i prevaranti razni sa svojim nelegalnim tiražima. Zato Vas molim, ako neko želi da se priključi u realizaciji te ideje, učestvujte prema mogućnostima i svojim sredstvima. A čim počne priliv novca od filma, povešću računa da se

svakome vrati novac sa procentom. Svako ko uloži novac, neka sačuva bankarsku ili poštansku priznaticu. Ovo obraćanje će se smatrati ugovorom. Priznaticu sačuvajte još i zbog toga, da bi pred decom svojom položili račune, i ispričali im o svom učešću. Ukoliko neko od glumaca dušom oseti neki lik iz knjige, pripremite se za audiciju. Nije važno da li je glumac iz provincije ili zvezda, najvažnije je da oseti i da može da prenese gledaocima opisano.

Mislim, ako se ujedini, na jesen 1999. godine izaći će prvi film. Nazvaćemo ga... Uostalom, predložite naslov sami.

One, koji nastoje da po svaku cenu, ne birajući sredstva, dopru do Anastasije, oca Feodorita i škole Akademika Šćetinjina, molim da razmisle. Vredi li odvlačiti te ljude svojim praznim ljubopitstvom? U pravu je Anastasija kada kaže: »Onaj ko je kadar da razume, pokazaće poimanje postupcima svojim, u domu svom ih čineći«.

I otac Feodorit me je upozoravao da će biti teško zbog obraćanja mnogobrojnih. Opštenja, koja nikakav smisao ne donose, moloci, koji samo traže neizvesno šta, nejasno Duši.

Naravno, mogao sam sva prezimena u knjizi da izmenim, i sva mesta boravka da zamaskiram, ali mi se onda nekako ne piše. Zato i molim: razmislite prvo, pre nego što uznemirite pukom znatiželjom one, o kojima u knjizi govorim. Možda bi bilo bolje da im napišete pismo, ukoliko imate šta da kažete. A ako dobijete poziv, onda i putujte.

SADRŽAJ

SLEDEĆI HODOČASNIK-----	6
NOVAC ZA GLUPOSTI?-----	15
NEZVANI GOSTI-----	19
TONOVI VASELJENE-----	32
DUH PRAMAJKE-----	37
SVETLE SILE-----	50
OTMICA-----	55
ŠTA JE TO PAKAO-----	61
KADA REČI SUDBINU MENJAJU-----	74
STVORI SVOJU SREĆU-----	84
KO SMO MI?-----	95
MUTANTI, KOJE SU STVORILI LJUDI-----	101
NOVO JUTRO KAO NOVI ŽIVOT-----	116
U ČEMU JE MISIJA OCA-----	126
PTICA ZA SPOZNAJU DUŠE-----	138
SISTEM-----	148
PRETVORITE U ŽIVOT VIZIJU SREĆE-----	154
AKADEMIK ŠĆETINJIN-----	166
SA ČIM SE SAGLAŠAVATI, ČEMU VEROVATI-----	172
O MEDIJUMIMA-----	180
SVI U ŠUMU DA IDU?-----	184
O CENTRIMA »ANASTASIJA«-----	186
OBNOVITE ŠAMBALU-----	192
KO SI TI, ANASTASIJA?-----	201
DRAGI ČITAOCI!-----	212

Beograd, 4.2.2007.

V.Megre

Nisi predskazao ti, Nostradamuse,
datume strašnih kataklizmi na Zemlji.
Sazdao si ih svojom mišlju, i misao ljudsku si za
ovaploćenje strahota uključio. Evo, i sad ona
lebdi nad zemljom, bezizlaznošću ljude plašeći.
Ali, ona se sada više neće ovaplotiti.
Ja sam - čovek. Anastasija sam ja!
I ja sam od tebe jača!

*TREĆA KNJIGA
IZ SERIJE*

***ZVONEĆI KEDRI
RUSIJE***